

„Musíte odhodit vše, co víte, vše, co jste si načetl, a mít pevné přesvědčení o Tom, o čem nikdo nic neví. Nemůžete o Tom získat žádné informace, a musíte o Tom mít pevné přesvědčení. Jak obtížné to je.

Většina lidí dosáhne stavu, který je, ale nikdo nedosáhne stavu, který není. Je velmi vzácné, když někdo může tohoto stavu dosáhnout. Tento stav transcenduje veškeré poznání. Tím nejpodstatnějším je poznání „já jsem“. Osvojte si je, přijměte je za své. Pokud tu není toto poznání „já jsem“, není tu nic. Poznání všech úrovní bude dosaženo pouze pomocí tohoto poznání „já jsem“.

Z Absolutního stavu nevědění se spontánně objevilo toto vědomí „já jsem“ – bez důvodu, bez příčiny. Přišlo spontánně spolu s bdělým stavem, stavem hlubokého spánku, pěti elementární hrou, třemi gunami, a principy prakrti a puruša. Pak pojalo tělo jako sebe, a tudíž je zde totožnost muže nebo ženy. Toto „jáství“ má svou lásku být: chce zůstat, ochránit se, ale není věčné.

Tuto probíhající show lze přirovnat k následující situaci: Dejme tomu, že jsem byl celou dobu zdravý, pak jsem náhle onemocněl a doktor mi dal léky. Po uplynutí tří dnů horečka zmizela. Takže stav horečky trvající tři dny je tím vědomím „já jsem“. Přesně takové to je – pomíjívá show, časově omezený stav. Tento princip miluje být, ale nemůžete ho znevažovat – je to samotný božský princip. Toto „jáství“ obsahuje celý vesmír.

Říká se, že vše toto je neskutečné. Kdy je to uznáno za neskutečné? Jen tehdy, když pochopíte tento dočasný stav. V procesu pochopení jste v Absolutnu a odsud toto rozpoznáváte jako dočasný, neskutečný stav. “

Šrí Nisargadatta Maharadž

DŽAJ GURU

DŽAJ GURU

PŘED VĚDOMÍM

ŠRÍ NISARGADATTA MAHARADŽ

PŘED VĚDOMÍM

Šrí Nisargadatta Maharadž

PŘED VĚDOMÍM

Rozhovory se Šrí Nisargadatta Maharadžem
zpracované Jean Dunn

Překlad: Gabriela Adámková, 2008

Šri Nisargadatta Maharadž

PŘEDMLUVA

Na jednu stranu je jádro učení Šrí Nisargadatta Maharadže lehkou chopitelnou, na stranu druhou neobyčejně složitou. Jednoduché je to tehdy, pokud jsme ochotni být naprosto upřímní k sobě samým, pohlédnout na koncepty druhých, díky nimž jsme si vybudovali vlastní vězení. Toto si prošetřit může být neobyčejně těžké, protože jsme velmi připoutáni ke svým konceptům – nechceme se jich vzdát. Ale pokud je touha VĚDĚT touhou spalující, pak se vydáme naším směrem. Vědět kdo nebo co jsme, můžeme poznat pouze na základě vlastní zkušenosti, nikoliv z knih či od druhých.

Maharadž nás podněcoval, abychom poznali, co je toto „já“. Byl jako chirurg ostrým skalpelem odřezávající všechny nepodstatné věci. Jeho otázky často zanechávaly člověka „zcela vykořeněného,“ neschopného říci slova. Jeho odpovědi nebyly nikdy takové, jaké jste očekávali slyšet. Nedovolil by vám citovat písmo, ale jen osobní zkušenost. Na to byl dosti háklivý. Jednou, když někdo citoval Dakšinamurtiho, hinduistické božstvo, Maharadž reagoval: „Vykašli se na Dakšinamurtiho! Co ty? Jaká je tvoje zkušenost?“

Většina z nás se ztotožňuje s tělem a myslí; Maharadž trval na tom, abychom zjistili, co je toto tělo a mysl. Nepřišlo snad z otcovy spermiie a matčina vajíčka? Tělo je pak tedy produktem konzumované potravy. Je udržované potravou, která je výtažkem pěti elementů. Můžeme být touto potravou? Bez vědomí je tělo mrtvou látkou. Když vědomí opouští tělo, není zde žádná individualita, žádný svět, žádný Bůh. Vědomí si může být vědomo sebe sama jen pokud se projeví ve fyzické formě. Vědomí je skryté v každém zrnku potravy, ve všech pěti elementech – je univerzální, neosobní, všeprostopující. Vše je vědomí, a to je to, co jsme nyní. Vědomí funguje skrze formy podle kombinace tří gun, satva guny (bytí-světlo-čistota), tamas guny (tupost-pasivita-temnota), radžas guny (aktivita-vášeň-energie) a přijatému předurčení. Co se děje, když jedna z těchto forem „zemře“? Forma se stane opět součástí pěti elementů a vědomí splyne s univerzálním vědomím. Toto je celý proces dění, hra vědomí.

Předtím, než přišla forma – Co jste byli? To je to, čím skutečně jste. Toto Absolutno, Parabrahman – jsou to pouhá slova, která jsme vynalezli, abychom pojmenovali Neprojevené, Nepojmenovatelné. Věčné „Já“, absolutně nepodmíněné, časem neomezené, nekonečné Bytí, neuvědomující si Sebe sama. Jsem, co Jsem, jak jsem vždy byl, jak vždy budu, věčně.

Hledající z celého světa přicházeli k Šrí Maharadžovi pro duchovní vedení. Promluvy z této knihy jsou přepsány z kazet, které se nahrávaly během rozhovorů v období od 1980–1981, až do Maharadžovy smrti na rakovinu hrtanu 8. září 1981 ve věku 84 let. Maharadž mluvil pouze v jazyce maráthí a na každém setkání byl tudíž přítomen jeden z překladatelů, za což jsme jim moc vděční. Mezi nejčastější překladatele patřili Šrí S. K. Mullarpatan, Dr. D. Dungadži, Rameš S. Balsekar, S. V. Sapre a večerního překladatele si pamatuji jen pod jménem Mohan (pozn. překladatele, manželé Mohan a Džajašrí Gaitonde). Příležitostně se objevovali i jiní, ale výše jmenovaní byli přítomni každý den. Velká zásluha patří také paní N. Vanaži, která poctivě nahrávala každé z těchto setkání.

Během svých posledních dvou let se Maharadž vůbec nevěnoval žádným otázkám spjatým se světským životem a jeho nápravě. Učil pouze nejvyšší pravdu, a z důvodu jeho slábnoucího těla se snižoval i počet diskusí. Ale i jen jedna jeho věta se rovnala celé Upanišádě. Maharadž byl ve svých odpovědích zcela otevřený a rázný a nikdy neukájel ego příchozích, ve skutečnosti bylo jeho cílem tuto pseudo-totožnost zničit. Být v jeho přítomnosti znamenalo cítit vibrující pravdu, což nelze popsat. Bylo fascinující hledět na něj. Tato „osobnost“ mohla být šťastná, zlostná, smutná, veselá, sarkastická či přátelská, prostřednictvím „tohoto“ svazku se představovala celá škála emocí jako sluneční paprsky na vodě. Nikdy se nic z toho nepokoušel nijak měnit ... nechť si dělá tento svazek co chce ... to nebylo Jím. Kvůli rakovině trpělo jeho tělo častými bolestmi, ale z tohoto lidského pohledu jsem neviděla nikoho statečnějšího než byl Maharadž. Z jeho úst nikdy nevyšel ani náznak zasténání. Toto tělo nadále pokračovalo v chodu, přestože by se zdálo, že je to nemožné. Mohli jste na něj pouze hledět s naprostou láskou a úctou.

Ačkoliv nebylo pochyb o tom, že Maharadžovo tělo trpí rakovinou, pokračoval v denním pravidelném režimu, kdy zpíval čtyřikrát denně bhadžany, dvakrát denně se konaly promluvy, přestože se kvůli Maharadžovu slábnoucímu tělu musely postupně zkracovat. I jen být v jeho přítomnosti bylo dostačující. Ke konci už mluvil pouze zřídka.

Opakování v textu je důležité. Maharadž nepřetržitě bušil na naše koncepty, aby nás hned vrátil zpět ke kořenu, kdykoli jsme se snažili odbočit ke (konceptuálnímu) listí a větvím. Pokud jsme se snažili ulpívat na slovech, a to i na těch, která používal on sám, rázem je z nás vytloukl. Jak již jeden oddaný žák řekl: „Jsem Maharadžovi nesmírně vděčný. Co

je nejvíc nezvyklé je to, že Maharadž bez ohledu na cokoliv odpovídá přesně tak, jak je v tu chvíli nejužitečnější a správné, ale lidé se snaží učení pojmout do systému, který je nakonec ničí. Maharadž si s tím však nedělá starosti. Ve středu řekne, že červená je černá, a v pátek zase, že červená je bílá, ale odpověď je v tom momentu správná, protože mění orientaci tazatele. To je nesmírně hodnotné a vzácné.“ Čtenář by si měl pokaždé přečíst pouze pár stran a poté nad nimi rozjímat a meditovat.

Jestliže čtete tuto knihu, předpokládá se, že jste si, jak řekl Maharadž, splnili „svůj domácí úkol“. Pokud jste připraveni vzdát se své totožnosti s pseudo-identitou, čtete, přeji vám šťastnou „cestu“.

Jean Dunn

Vanaža Narajána

Mohan a Džajašrí Gaitonde

Rameš S. Balsekar

Šrí S. K. Mullarpatan

4. DUBNA 1980

Tazatel: Řekl by Maharadž něco o Guruově milosti?

Maharadž: Nejdůležitější je intenzita víry, kterou máte ke Guruovým slovům. Jakmile je zde přítomna tato víra, milost proudí automaticky. Víra v Gurua je založena na vašem vnitřním vědomí, na víře ve vaše pravé „Já“. Já se snažím nasměrovat lásku k bytí do vyšší úrovně. To, co trvá, je tato láska k „Já“, na jejímž základě byly postaveny chrámy. Toto Kristovo vědomí existuje; je to víra v člověka? Kristus byl jako člověk ukřižován, ale univerzální vědomí, které bylo jeho, žije v současnosti.

Tazatel: Existuje nějaký prostředek k očištění či pozdvižení této lásky?

Maharadž: Tím je *vritty* (mentální modifikace), jež je součástí procesu. Existuje mnoho různých možností, praktik atd. Dokonce i v každodenním životě máte jisté procedury; nejsou ony *puđžou* (uctíváním) tohoto vědomí?

Tazatel: Maharadž mluví o tom druhu lásky, která transcenduje vědomí samotné, není tomu tak?

Maharadž: Vánek vycházející z univerzálního vědomí je tím, co drží ostatní druhy lásky při životě. Většina lidí omezuje svou lásku na lásku k individualitě.

Tazatel: Jak se člověk rozšíří do této univerzální lásky?

Maharadž: Pochopte falešné jako falešné, to je vše, co můžete dělat. Nemůžete přeměnit jednu věc na druhou.

Tazatel: Ztrácí-li láska svůj objekt, neztrácí tím také svou vitalitu?

Maharadž: Kladete otázky z úrovně těla, nevracíte se zpět do svého stavu před tím, než začalo toto tělo existovat. Vy jste tu před tím, než vzniklo slovo „láska“. Musíte ustoupit Tam, kde jste byl před ztotožněním se s tímto tělem.

Od chvíle, kdy jsem našel svůj skutečný trvalý stav, nemám už žádnou potřebu ničeho, pouze čekám, až to odejde. V tomto stavu naplněnosti už není žádná potřeba. Tento stav naplněnosti jsem začal mít poté, co jsem se setkal se svým Guruem. Kdybych jej nepotkal, tak bych žil a umřel jako člověk. Se svým Guruem jsem byl sotva dva a půl roku. Bydlel ode mne zhruba 200km. Bombaj navštěvoval jednou za čtyři měsíce na patnáct dní; a toto je ovoce, které to přineslo. Slova, která mi předal, na mne velmi hluboce zapůsobila. Spočíval jsem pouze v jednom: slova mého Gurua jsou pravdivá, a on mi řekl: „Jsi *Parabrahman*.“

Neměl jsem už žádné další pochybnosti ani otázky. Jakmile mi Guru sdělil to, co musel říct, nikdy jsem se už nestaral o jiné věci – chytl jsem se Jeho slov.

Vím přesně, jaké jsou současné poměry ve světě, jak je to všechno pomíjivé, a znám také věčný stav. Tento dočasný stav nemá pro mne žádný užitek. Nyní, když se vrátíte do své rodné země, přijedete s kvalifikací *džňánina*. Povězte mi, jaký význam jste si spojili se slovem *džňánin*?

Tazatel: Myslím, že někteří z Indů, kteří zde byli déle, jsou více kvalifikovaní, oni by o tom možná měli mluvit.

Maharadž: Mnoho dnešních Indů následuje Západ'any, kteří po materiální stránce hodně vyrostli. Nezajímá je moc duchovno, rádi by Západ'any následovali v oblasti vědy, rádi by vás imitovali. Knihu „*Já jsem To*“ čtou jen proto, že ji přeložil a doporučoval Maurice Frydman. Podobný dosah budou mít také knihy Jean Dunnové. Nejsem omezen žádnými znalostmi vztahujícími se k Bohu či duchovnu, protože jsem plně poznal, jaký je v podstatě dětský princip. Když poznáte tento nevědomý dětský princip, bytí, tak vás neúspěch čehokoliv v světských či duchovních záležitostech mine.

8. DUBNA 1980

Tazatel: Je svět, tak jak ho vidíme, myšlenka? Někde je psáno, že pokud člověk vidí svět, tak nevidí „Já“, a obráceně, pokud vidí „Já“, nevidí projev.

Maharadž: Svět není nic jiného, než obraz vašeho vlastního vědomí „Já“. Je to, jako byste obdrželi telefonát, v němž vám bylo řečeno, že jste, a svět se okamžitě objeví. Když jste v hlubokém spánku a cítíte, že jste bdělý, objeví se současně snový stav. S pocitem „*já jsem*“ se svět objevuje v bdělém i snovém stavu.

Tazatel: Může člověk vidět svět bez přítomnosti ega?

Maharadž: Kdy je tu ego? Ego je zde tehdy, když máte jisté reakce. Přebíráte na sebe vše, co je spontánně pozorováno. Přilnete k tomu, všímáte si toho, jedině tehdy je tam ego. Spatříte nějaký stavební materiál ležící na ulici – pomyslíte si, že jste tesař a začnete si představovat, jak materiál použijete. Nastane proces myšlení, a začne ego. Když nejste

nikdo, nebudete se o tento stavební materiál nijak zajímat – budete ho pouze pozorovat a půjdete svou cestou. Jakmile je to mimo zrak, je to mimo mysl. Ale jakmile přijmete tuto reakci, uvažujete nad ní, začne ego.

Tazatel: Takže když vzejde pocit užitečnosti toho, co je viděno, tak to je moment, kdy vzniká ego?

Maharadž: Ano. Je to jeho přirozenost.

Tazatel: Vrátním se zpět ke své otázce; když je svět viděn, není tu „Já“. Když je viděno „Já“, neexistuje svět, je to tak?

Maharadž: Je to jinak. Když víte, že jste – je také svět. Pokud nejste, váš svět neexistuje.

Tazatel: Je „já“ totožné s „Já“? Mluvíme zde o rozdílu mezi „já jsem“ a myšlenkou „Já jsem člověk“, což je ego. Existuje svět ve vědomí „já jsem“? Můžete ho vidět?

Maharadž: Když se probudíte, máte jenom pocit bytí, beze slov, toto je prvotní princip, nezbytný předpoklad; později si plně uvědomujete, že jste a že je také svět, ale to je iluze, stejně jako jsou iluzí rohy zajíce. Svět je konec konců jako snový svět. Pochopte tento bod důkladně, jednáte příliš z pozice ega. Pochopil jste, co bylo řečeno o egu?

Tazatel: Myslím, že ano. Pokud položím další otázku, možná si to vyjasním. Když použijeme analogii hada a provazu (vidíme provaz na málo osvětleném místě a mylně jej považujeme za hada) na svět, čím je potom v této analogii mylná totožnost?

Maharadž: Já je svět. Mluvíte o odstranění totožnosti mezi „Já“ a světem, není tomu tak? Ze všeho nejdříve vyřešte toto „Já“, pochopte co je tímto „Já“. Poznejte nejdříve „Já“, pak zjistíte, co je svět. Důvod, proč se svět objevil, je ten, že jste si začal uvědomovat, že jste.

Tazatel: Jak může člověk v bdělém stavu ztratit vjem světa a být pouze „Já“?

Maharadž: Budete to muset probrat se sluncem. Zeptejte se ho: „Jak se zbavíš svého světla?“ ... světlo je projev slunce. Můžete oddělit světlo od slunce nebo slunce od světla? Kvůli slunci je zde také světlo, protože vy jste, je tu i svět.

Protože nastane stav pozorování, to je důkaz, že jste; protože jste, pozorování je jasně pocíťováno; protože je slunce, je i světlo. Pokud zde není žádné pozorování, kde je pozorovatel? Přebývejte zde.

Tazatel: Je bytí pozorovatelem?

Maharadž: Existují dva stupně pozorování. Podstata bytí pozoruje celý tento projev. Věčnému principu, Absolutnu se děje pozorování tohoto bytí, vědomí.

14. DUBNA 1980

Maharadž: Dokud se budete zajímat o tento projevený svět, nebudete mít čas na to, abyste došel ke kořenu. Kořenem je toto vědomí, které se objevilo, když jste byl dítě. Kořenem všech činností, které nyní děláte, je ten moment, kdy jste byl dítětem. V tomto dítěti byl vtištěn záznam, nejdůležitější kvalita – chemická látka, vědomí. Od toho okamžiku jste začal hromadit různé poznatky a na základě nich se odehrávají vaše současné aktivity.

Lidé jsou tolik zaujati mými slovy, že se nikdo opravdu nesnaží zjistit, co je toto dětské vědomí. Dětské vědomí můžete poznat jedinečně tehdy, pokud jste ve vědomí ukotveni. To je jediná cesta.

Tazatel: Dětské vědomí zahrnuje regresi ve srovnání s vědomím dospělého. V tomto stavu se nedá posoudit, zda jde o vědomí dítěte či dospělého, je zde pouze bytí – není tu dán žádný další směr.

Maharadž: Mezi vědomím dítěte a dospělého není rozdíl.

Tazatel: Jestliže je prostor v malé nádobě totožný s prostorem ve velké nádobě, jak lze rozeznat malou nádobu?

Maharadž: Semeno světa je bezrozměrné. V důsledku těla se tu ale objevilo vědomí a začalo se ztotožňovat s tělem. Ve skutečnosti je vše projeveným, všude prostupujícím vědomím. Tento pocit „já miluji“ je projevený. Pro celý vesmír je otázka zisku či ztráty vyloučena. Tato otázka se objeví až v okamžiku, kdy vznikne ztotožnění s tělem. Kdo jí, když přijímáte potravu? „*Jáství*“. Potrava také obsahuje „*jáství*“, proto když ji konzumujete, udržujete si své „*jáství*“. Přestože je „*jáství*“ v potravě, nikdo se s potravou neztotožňuje – říkáte si, „toto je můj oběd; já jím nejsem,“ ale když je vámi zkonzumován a stane se součástí těla, říkáte, „já jsem tělo“ – děláte tuto chybu.

Tazatel: Toužím být ve stavu *džňánina*.

Maharadž: Musíte pochopit „*já jsem*“. *Džňánin* a poznání jsou jedno.

Tazatel: Toto poznání máte jen díky svému bytí?

Maharadž: Vy už tím jste, ale musíte se snažit pochopit sebe sama.

Tazatel: Vy to chápete právě podstatou svého bytí, tudíž zde není zapleteno žádné poznání.

Maharadž: V současnosti se ztotožňujete s tělem, proto toto tajemství neznáte. Až se tím opravdu stanete, tak jej postupně poznáte.

Tazatel: Jestliže je v „já jsem“ pouze pocit bytí, odkud potom přicházejí koncepty?

Maharadž: Tok myslí je zde kvůli vitálnímu dechu. Mysl, to jsou slova, a tak jsou zde myšlenky – a myšlenky jsou koncepty. Pohleděte na svou podstatu, dětské vědomí, a skončete to.

Tazatel: Problém je v tom, že veškeré vědomí je totožné, tak jak se dostat k jeho zdroji?

Maharadž: Toto vědomí je stromem, ale nejdřív zde bylo semeno – jděte k tomuto semenu. Vědomí, které máte nyní, je stejné jako vědomí dítěte; uchopte ho, to je dostačující. Dokud je zde vědomí, je pro vás vše důležité, když ale zmizí, jakou má pro vás tento svět cenu? Kdo je znalcem tohoto semene? Věnujte pozornost tomu, jak se zde objevilo toto „jáství“ – pak pochopíte. Přijměte pouze totožnost, že jste projeveným čirým bytím, ryzí duší vesmíru, tohoto života, který pozorujete, a že v současnosti jen nosíte tento tělesný oděv.

Zaznamenejte si to; během svého života jste si všiml tolika věcí jen tak pro zábavu, tak proč si tedy nevštěpíte tuto jedinou věc – uvidíte, co se stane. Pohleděte, co se stane, když se zadíváte na měsíc a poznáte, že měsíc je tu za toho předpokladu, že jste tu vy; protože jste, je tu měsíc. Tento základní koncept, tuto radost, přímo zakusíte a pak se z ní těšíte.

Tazatel: Musí tu být ale nějaká síla, která je zodpovědná za toto stvoření.

Maharadž: Touto silou, kterou má každý ve svém bytí, je „Já“ – tato síla je časově omezená. Od chvíle, kdy přijde bytí, začne tato síla automaticky tvořit, dokud bytí opět nezmizí. Dříve tu nebylo nic – poté tu také nic není. Svět a stvoření je zde pouze po dobu trvání bytí. Tato síla je vírou v primární koncept „já jsem“, a to je koncept, který tká síť stvoření. Celý projev je jevem v tomto konceptu.

15. DUBNA 1980

Maharadž: Když se vědomí smíchá samo se sebou, to je *samádhi*. Když nevíte nic – a dokonce ani nevíte, že nic nevíte – to je *samádhi*.

Tazatel: Ztuhne tělo?

Maharadž: Tělo se utiší. Později není žádné uvědomění těla. Když je vše objasněno, to je *sahadža samádhi*.

Tazatel: Cítím uvnitř i vně záři, šumění; způsobuje to trochu horka.

Maharadž: To je přirozené. Když se pět elementů navzájem smíchá, můžou se dít různé věci. V tomto stavu se pět elementů vyjadřuje skrze tělo v různých podobách. Toto ale není společné pro všechny, není to nezbytně stejné – každé tělo si bude počínat a reagovat jiným způsobem. Proto mají různí Světci rozdílný způsob učení. Společným kapitálem pro všechny je bdělý stav, spánek a poznání „já jsem“.

Tazatel: Udělal jsem, jak mi Maharadž řekl. Prozkoumal jsem vědomí dítěte, hloubal jsem nad semenem a stromem a vyřešil jsem tuto rovnici.

Maharadž: Co zbylo poté, co jste rozřešil tyto otázky? Můžete s tím něco dělat?

Tazatel: Ne, semeno zmizí v sazenici, sazenice ve stromu a posléze zmizí i strom. Semeno dítěte se ztratí v teenagerovi atd.

Maharadž: Neztratí se, je transformováno. To, co zůstává, je *Parabrahman*.

Tazatel: Byl tam pocit, jakoby se syn navrátil k otci.

Maharadž: Odehrával se tento pocit vně či uvnitř zdroje? Rodiče jsou pouhá jména přidělená zdroji, který vždy znáte.

Když je něco pochopeno, člověk to pořádně neuchopí, dokud tomu nepřidělí nějaké jméno. Teprve potom řekne, že pochopil. Jméno není věc. Otec, matka a dítě jsou podle jména tři, ale všichni tři reprezentují tutéž věc. To, co je, je pouze jedno, *Ono* je, a ti tři jsou pouze jména a čísla přidělená tomu, co je v podstatě jednou věcí. Jednota *prakrti* a *puruša* je mnou samým; *prakrti* a *puruša* jsou pouhá jména – nejsou to formy. Toto téma je určeno jen pro ty, které to vážně zajímá.

Plod východoindického chlebovníku je velký, se silnou slupkou a lepkavými bodlinami na povrchu. Uvnitř je ovoce, ve kterém je semeno. Člověk využívá ovoce i semeno, které má schopnost dalšího rozmnožování. S lidským tělem je to stejné. To, co je na povrchu, je jen

skořápka; to, co je používáno, je bytí uvnitř. Semeno může být určeno k reprodukci a ona sladkost, chuť „já jsem“, vysoce hodnotí sebe samu a chce za každou cenu existovat.

Před nabytím této formy jste byli bezforemní; spontánně přišla forma, a když přišla forma, nastala zde přirozená touha vrátit se do bezforemného stavu. Sem přicházejí jen ti, kteří se chtějí vrátit zpět do bezforemného stavu prostého žádostí, aby našli to, čím jsou. Vědomí musí poznat sebe samo. Až sebe samo realizuje, teprve potom se navrátíte do přirozeného stavu.

Tazatel: Stal se už někdo z těch, kteří sem chodí, *džňáninem*?

Maharadž: Mnozí z těch, co sem přišli, nabyli poznání, ale jen povrchně. Nikdo opravdu neprostudoval, co to poznání je; nikdo pořádně neuchopil jeho plný význam. Co dělají nyní? Jsou chyceni v chtění a touhách a to je přimělo poznání zapomenout. Jen málo lidí pojme toto poznání správně a absorbuje jej hluboko do svých srdcí. Jakmile pochopíte původ tohoto pohybu, činnosti, a důvod, podstatu této touhy, jediné tehdy se můžete vrátit do toho, co jste. Pokud o tom nejste přesvědčeni, nepochopíte to.

19. DUBNA 1980

Maharadž: Přišel jste sem a sedíte tu, ale to neznamená, že se od vás očekává, abyste tu seděl nepřetržitě 24 hodin denně. Jste tu chvíli, pak zase odejdete, a poté opět přijdete. Stejným způsobem je obýváno i naše tělo.

Poté, co jste ukotveni v Absolutnu, je rozdíl mezi bytím a tím, co bytí předchází, jasně patrný.

Tazatel: Ve starých textech, *Upanišádách*, se píše, že každý žák se má držet v těsné blízkosti Gurua po dobu jednoho roku, aniž by promluvil. Teprve pak může Guruovi klást otázky.

Maharadž: Když žák sedí v blízkosti Gurua, schopnost jeho podstaty bytí přijímat Guruovo učení dozraje. Žákova schopnost pochopení narůstá. Vyvstává zevnitř a ne z vnějšku.

Musíte dojít k pevnému rozhodnutí. Musíte zapomenout na myšlenku, že jste tělo a být pouze poznáním „já jsem“, jež je bezforemné a bezejmenné. Pouze buďte. Když se stabilizujete v tomto bytí, odhalí

vám celé poznání a veškerá tajemství. Poté, co vám jsou tajemství odkryta, překročíte podstatu bytí a vy, Absolutno, zjistíte, že nejste ani vědomím. Poté, co získáte všechno toto poznání a pochopíte, co je čím, zavládne přirozená tichost, klid. Bytí je transcendováno, ale je neustále k dispozici.

Tazatel: Jaký je to stav?

Maharadž: Je to něco podobného jako když zvíř odpočívá ve stínu stromu. Barva stínu není ani světlá ani příliš tmavá. To je rozhraní. Ani černý jako uhel, ani jasný jako zář, něco mezi tím, takový je stín. Temně modrý jako mraky, takový je, a stejná je též Milost Satgurua. Všechno vyvstává z tohoto stavu, ale tento princip samotný si nic nenárokuje, ani se nezaplétá do ničeho, co z něj vychází. Toto bytí je ale dostupné. Hluboký, temně modrý stav, milost Satgurua. To je stav *džňánina*, velmi, velmi vzácný, přirozený stav *samádhi*, stav nejpřirozenější a nejvyšší.

Musíte o něm být pevně přesvědčeni. Jakmile je rozhodnutí přijato, už není cesty zpět. Uskutečnění duchovna znamená zcela pochopit svou skutečnou podstatu, stabilizovat se ve své pravé totožnosti. Musíte být trpělivý, schopný čekat a dívat se.

Tma, kterou vidíte, když zavřete oči, to je stín Milosti Gurua, nezapomínejte na něj a neustále si jej udržujte v mysli. Odpočiňte si ve stínu Milosti Gurua. Kdykoliv si vybavíte slova Gurua, nacházíte se ve stínu jeho Milosti. Nakonec vše splyne v „Já“. Můžete procházet velkými potížemi, ale vaše odvaha a stabilita v „Já“ by měla být pevná.

23. DUBNA 1980

Maharadž: Přátelte se se svým stavem nerozlišování, s vaším skutečným „Já“. Nikdy zde nebyla žádná oddělenost, ale vy žijete v klamu, že s ním nejste v jednotě.

Pochopil jsem svou pravou přirozenost: ona je věčně žijící, ale ne tak, jak si všichni myslí. Nepřeji si žít v tomto životě prostřednictvím znalosti subjektivního světa či jeho zakoušení. Lidé mi říkají, že musím žít. Já takto žít nechci. Jsem na živu kvůli své přirozenosti. Ta je zde, existence je tu. Já jsem tady jen na základě této existence. Můj pravý stav, jenž je celistvý a nerozlišený, se nachází za zrozením a smrtí. Nikdy nejsem spoután tělem a myslí, jsem neomezený.

Já, Absolutno, jsem nikdy neměl jakoukoliv zkušenost být naživu, a nyní zakouším, že jsem na živu, a celé toto trápení prožívám skrze onu zkušenost „já jsem naživu“. Tento prožitek je omezen časem a prostorem. Když jsem celou tu věc pochopil, zjistil jsem, že jsem nikdy nezakoušel být naživu. To je stav za veškerým zakoušením.

Proč se to přihodilo? Můj Guru mi správně vysvětlil, že když se objevilo vědomí „já“, začaly tyto zkušenosti. Takže lze poznat skutečnou podstatu vědomí „já“, jít ke zdroji a nalézt, odkud toto „já“ vychází.

Tazatel: Jaký je rozdíl mezi tím, když jsem nemocný a v bezvědomí já, a když je nemocný a v bezvědomí Maharadž?

Maharadž: Já znám svou pravou přirozenost a jsem Jí, zatímco vy jste omezen svým tělem a myslí, proto se možná nyní cítíte nemocný. Tak zavolejte doktora, možná pro vás něco udělá. To vše jsou jen představy, které máte vy, ale já je nemám. Já spím ve své pravé podstatě, zatímco vy jste si přes sebe přehodil příkrývku a spíte.

Není snad pravda, že když jste nemocný, tak přemýšlíte jen o své chorobě? Proč jste vstoupil do této oblasti? Když k vám mluvím, nesnažte se tomu porozumět z úrovně těla a mysli.

Váš skutečný stav je tu neustále; nikam neodešel. I když jste nevěděl, že tu byl, a nyní víte, že tu je, nic jste proto neudělal. On je tu neustále.

Na mém skutečném, uceleném, homogenním stavu se objevila zcela malá vlnka, přišla zpráva „já jsem“. Tato zpráva vytvořila veškerou rozdílnost a já jsem to začal vnímat. Nyní jsem však poznal svůj pravý stav, proto nejprve chápu svůj skutečný stav, a až pak chápu to, že se na něm objevuje a zaniká tato vlnka. Zatím co vy věnujete veškerou pozornost vlnce, a žádnou svému přirozenému stavu.

Z mé existence, Noumenonu, přišel tento stav jevů, fenomén. Homogenní Noumenon rozumí hře atributů, projekci mysli, ale hra či projekce mysli (fenomén) nemůže pochopit Noumenon. Ve chvíli, kdy se o To pokouší, splyne s Ním v jedno. Všichni se snaží pochopit smysl tohoto všeho. Nerozumíte tomu, protože jste zcela zahaleni šaty „já jsem toto“, „já jsem tamto“. Odstraňte je.

Konečné stanovisko je to, že zde není nic, co byste měli pochopit. Takže, jestliže se o to snažíme, oddáváme se jen akrobaciím (trikům) mysli. Ať už se snažíte poznat jakékoliv duchovní koncepty, vše se odehrává jen ve světě objektů, v iluzi. Všechny vaše činnosti, ať jsou

spojeny s duchovnem nebo se světem, jsou v iluzi. Vše kolem se děje ve světě objektů, vše je nepoctivé. V této lži není žádná pravda.

Tazatel: Minulou noc, během meditace, tu byl čirý stav Já-Já. Pochopil jsem to jako poznání existence Já.

Maharadž: Je to skutečný význam vašeho Já? Zahod'te to. Cokoliv jste pochopil, tím nejste. Proč se ztrácíte v konceptech? Nejste tím, co znáte, jste znalcem.

30. DUBNA 1980

Maharadž: Toto vědomí, „já jsem“, vytvořilo a podporuje všechny divy světa, ze kterých člověk získává nějaký prospěch. Na druhé straně, toto vědomí nad sebou nemá žádnou moc.

Princip, z něhož jste vyvstali, má obrovskou sílu. Pán Krišna řekl: „Uctívejte mě, buďte mi oddáni.“ Co to znamená? Uctívejte pouze poznání „já jsem“, které přebývá ve vás. Zatížili jste své bytí těmito obrovskými kvalitami pána Krišny; vaše bytí je Krišnou, buďte mu oddáni.

V počátečních stupních je vaše oddanost typu odevzdání se. Uctíváte nějaký princip a odevzdáváte se mu. Nakonec se stanete nekonečným vesmírem.

Vaše víra k určitému principu nezůstane stejná – bude se neustále měnit. Všichni jste jako žebráci. Máte žebrací misku a chcete do ní nasbírat Boha. Berte to tak, že toto „jáství“ je ryzí formou božství, vaše bytí je čirý stav Boha (*Íšvary*).

Je naprosto správné a chvályhodné, že posloucháte tyto rozmluvy. Přesto se však nezbavujete této připoutanosti k tělu a mysli. Neustále se obklopujete příbuznými či osobními vztahy, které se vážou k vašemu ztotožnění s tělem a mysli. Mějte naprostou víru ve své bytí a dovolte mu vyrůst do projeveného principu *Íšvary*. Je všemohoucí – meditujte na něj. Je to velmi jednoduché, a zároveň velmi hluboké. Vědomí je semenem božskosti. Pokud mu věnujeme opravdu pozornost, která mu náleží, a modlíme se k němu, potom vykvete do božskosti. Jestliže mu patričný význam nedáme, tak do božskosti nevykvete.

4. KVĚTNA 1980

Maharadž: Chápete se jako tělo a mysl; a proto je mým úkolem přimět vás pochopit, že tomu tak není.

Pán Krišna řekl: „Všichni jsou mými projevy.“ Hora je ze zlata a část této hory je také zlatem. Jsem horou a každá její část je mnou. Veškeré projevené *bytí* je mnou a každá bytost je vzorkem mne samého. Poznání „*já jsem*“ v každém druhu je mnou. Právě tato životní síla – světlý, zářivý, oslnivý, vnitřní princip – je mnou.

Pokud mi někdo naprosto, zcela a náležitě porozumí, ten získá útočiště ve stínu mého blahodárného bytí.

Stav *džňánina*, nejvyšší stav, transcendoval bytí. Bytí je však nadále zde, takže spolu s bytím je tu Absolutno – temně modrý, blažený stav, bez očí. Poznání odpočívá v tomto temně modrém, tichém, mírumilovném, blahodárném stínu. Pokud je tento stín odsunut, pak spatřuje různé projevy ve formě vesmírů a světů. Ale pokud je stín přítomen, je to hluboký, temně modrý stav, zcela uvolněný.

Tazatel: Skončí Maharadž s promluvami?

Maharadž: Promluvy zde budou za předpokladu, že tu bude někdo, kdo je hoden klást otázky. Můj čas pomalu vyprchává. Pokud ve vás vyvstanou nějaké otázky, tak se ptejte.

Tazatel: Chci zde s Maharadžem zůstat tak dlouho, jak to bude možné.

Maharadž: I když se možná vrátíte domů, to, co zde bylo zaseto, vše co jste obdrželi, vás změní. Jste tím zcela ovládnut.

Tazatel: Cítím to. Jsem naplněn vděčností, že jsem se k vám na sklonku svého života dostal.

Maharadž: Váš příchod sem byl také spontánní. Stává se zřídka, že má někdo to štěstí, aby sem přišel. Jestliže po příchodu sem došlo k zasetí, dojde určitě k vyklíčení. Může to nějaký čas trvat, ale určitě se to uskuteční. Zrovna tak, jako se bytí objevilo zcela spontánně, aniž byste o tom předem věděli, nyní jste – prostě k tomu došlo. Stejně tak i tyto rozhovory probíhají zcela spontánně.

Tento dotek principu „*já jsem*“ je v každé bytosti. Toto bytí má dotek lásky k Absolutnu a je znázorněním Absolutna. Když jste se od Absolutna oddělili s touto totožností „*já jsem*“, cítili jste se oddělení, izolování a to je důvod, proč začaly vaše nároky. V Absolutnu nejsou žádné potřeby. Pouze Absolutno přetrvává.

Jedinou pravdou je úplné *Brahman* a nic jiného než *Brahman*. Ve stavu naprostého *Brahman* vyvstal dotek bytí, „já jsem“, a začala oddělenost, dvojnost. Tento princip „já jsem“ však není žádný bezvýznamný princip, to samotné je *mula-mája*, primární iluze. To, co zde vysvětluji, není pro obyčejné lidi, protože ti nedosáhli takové úrovně, aby pochopili, co zde říkám. Proto jim doporučuji, aby prováděli *bhádžany*, *džapu* a meditaci. Po této praxi, když dojde k očistě, budou hodni přijmout mé promluvy.

Tazatel: Z neprojevu nastane projev?

Maharadž: Kdo se na to ptá a proč?

Tazatel: Chci to vědět.

Maharadž: Nepřetrvává nic kromě vás samotného, vše je vámi. Jakou odpověď vám můžu dát? Pokud si chcete tuto návštěvu zapamatovat, a jestliže ke mně cítíte lásku, zapamatujte si tento princip „já jsem“, a nedělejte nic bez jeho vedení či usměrnění.

V dnešním světě je velmi mnoho lidí a ti jsou natolik zaneprázdnění světskými záležitostmi, že ani nemají čas, aby se v klidu najedli – jedí ve *stoje*, za chůze. To jsou vlastnosti *máji* (iluze). Tento obrovský princip *máji* vás nutí následovat všechny její triky a vy trváte na tom, co diktuje, až nakonec toto bytí, vaše světlo, vyhasne. Kam potom jдете?

Tazatel: Budu hledat nové tělo!

Maharadž: Toto vše je jen koncept. Pamatujete si svou minulost ještě předtím, než jste se objevili ve světě? Pamatujete si vůbec něco?

Tazatel: Ne, ale četl jsem ...

Maharadž: Nechci slyšet to, co píší jiní, chci to slyšet z první ruky, přímo od vás. Mohou zde být ostatní, jestliže tu nejste? Není toto pro vás zcela dostačující?

Tazatel: Já ale nemohu přemýšlet o stavu, kdy jsem nebyl.

Maharadž: To byl stav bez pozornosti, *Parabrahman*. Pozornost „já jsem“ zde nebyla.

Tazatel: Přicházíme ze stavu *Parabrahman* a navracíme se do něj po odchodu bytí?

Maharadž: Sestoupení z Absolutna do tohoto světa je něco jako jevnění. Odcházíte ve snu někam? Základní nevědomostí je to, že se chápete jako tělo. Vědět, že jste projev, je poznání, a poznání slyne s nepoznáním, *Parabrahman*.

Tazatel: Já jsem ale z *Gíty* pochopil ...

Maharadž: Odhodte to. Cokoliv, co jste pochopil, není pravdou a je třeba to hodit přes palubu. Snažte se něčeho chytit a přilnout k tomu. To, co vám říkám, přijměte takové, jaké to je. Nenechte se unášet koncepty. Nepoužívejte žádná slova a pohleďte na sebe na takového, jaký jste. Jen pár lidí chápe, kam tím mířím.

Nevěnujete tomu náležitou pozornost. Hovoříte až poté, co se objevilo toto bytí. Buďte ve stavu, který zde byl ještě před bytím, prozkoumejte to. Jestliže se odvažujete nazývat mě ateistou, pamatujte na to, že zpívám čtyřikrát denně *bhadžany*.

Tato *mája*, iluze, je tak mocná, že vás zcela pohltila do sebe. *Mája* představuje „já jsem“, lásku být. Nemá žádnou totožnost kromě lásky. Poznání „já jsem“ je největším nepřítelem a zároveň tím nejlepším přítelem. Třebaže může být vaším největším nepřítelem, pokud si je zcela nakloníte, obrátí se a dovede vás do nejvyššího stavu.

8. KVĚTNA 1980

Maharadž: Poté, co vám je matkou sděleno, že jste chlapec či dívka, všechny vaše pozdější znalosti máte z doslechu. Váš primární kapitál je vědění „já jsem“, bdělý stav a hluboký spánek.

Připomínejte si právě toto: opravdový žák je připraven vzdát se svého těla a dechu, aby toho dosáhl. Spočívejte ve slovech Gurua. Stabilizujte se pouze v „jáství“.

Pět elementů a tři *guny* vytvářejí vaše tělo a bytí. Když spočíváte v *Satguruovi*, *Satguru* vám ukáže, že jste také svědkem svého bytí. Mějte víru v *Satguru*, jste To. *Satguru* zůstal nedotčen a bez poskvrny. Ať je to cokoliv, je To tu věčně, ale my jsme přemoženi koncepty. Ve světě bytí se vědomí stará o každého červa, ptáka, lidského tvora, o všechny druhy. To je problém bytí. Každý druh ví, jak žít.

Říká se, že mám nemoc. Poslali mě proto k nejrůznějším odborníkům, kteří mi předepsali určitou léčbu. Odmítl jsem ji, protože léčba je pro tělo a nezaručuje věčný život. Slib byl takový, že bych se na nějaký čas vyléčil. Mě takovéto sliby nezajímají. Stabilizoval jsem se ve Věčném a nezajímá mě tento druh života, toto břemeno. Rád bych se ho co nejdříve zbavil.

Tazatel: Jste Ochránce.

Maharadž: Nejsem ochránce, ochrana se děje sama, automaticky.

Tazatel: Jsou zde ti, kdo jsou hodni vaší ochrany; neměl byste aspoň kvůli nim poslechnout radu doktorů, a vyhovět jim?

Maharadž: Tímto způsobem nelze dosáhnout uspokojení. Aby získali spokojenost, měli by se obrátit dovnitř. Mě dost mrzí, že se snažíte dělat duchovno tímto světským způsobem. Dejme tomu, že se mi přihodí takzvaná smrt, co se ve skutečnosti stane? Je tu dějiště pěti elementů, já zde ale zůstanu navždy. Stabilizoval jsem se před tímto bytím a světem. Ať se světu přihodí cokoli, mně se nepřihodí nic.

Mysl, která přijala to, že jsem se narodil, je nyní mrtvá. Nemohu být poměřen zrozením či myslí.

Existuje mnoho takzvaných *džňáninů*, ti však lační po světském poznání. Chápete, kam tím mířím? Prahnete po světském poznání.

Máte vědomí a snažíte se všemu v tomto životě porozumět. Můžete ovládat vědomí? Dokážete si ho udržet napořád? Ne, kdykoliv může odejít, a vy nemáte žádnou pravomoc, na základě níž byste mohli říct: „Toto je moje vědomí, a já si jej udržím na tak a tak dlouho.“

Příliš milujete své přebývání ve světě a v tomto těle. Neradi byste odešli do stavu, který je za světem a tělem, před tím vším. Jste příliš okouzleni tímto stavem bytí.

11. KVĚTNA 1980

Maharadž: Vědomí provádí pozorování prostřednictvím těla; chování je určeno třemi *gunami*. Vědomí je všeprostopující, jako prostor, bez formy.

Jestliže někdo onemocní nebo ho něco bolí, náleží této nemoci či bolesti nějaká forma? Je to jen pohyb ve vědomí. Znalec vědomí nemůže cítit bolest. Tělo cítí bolest jedině proto, že se vědomí ztotožnilo s tělem. Když tu vědomí není, tak i kdyby bylo tělo pořežáno, není zde žádná bolest. Není to tělo, co cítí bolest. Pokud dojde k narušení rovnováhy pěti elementů, přichází nemoc, a tato nemoc nebo bolest je pociťována ve vědomí.

Podobně jako v zimě ubývá teplo, tak slábne i ztotožnění s tělem včetně bolesti, která je pociťována stále méně až do té úrovně, kdy dojde

k naprostému oddtotožnění od těla. Člověk pak může položit ruku do ohně a neucítí žádnou bolest. Bude tu účinek ohně, ale nebude pocíťována žádná bolest.

Nyní, řekněme, že v určité chvíli cítím bolest, ale něco se stane a moje mysl je odvedena jiným směrem. S odvedením pozornosti na novou věc nebudu cítit bolest, kterou jsem cítil v předchozí chvíli. Častokrát cítím svědění po celém těle a škrábu se, ale když sedím před lidmi, nemám tendenci se škrábat, svědění prostě toleruji; na základě této tolerance svědění zmizí. Jinak, když se škrábeme až do sedření kůže a následného krvácení, svědění přesto nepřestane. V márátí se říká: „Neprovokuj svědění škrábáním.“ Většinou je bolest a utrpení tohoto charakteru. Pokud jim věnujete pozornost, jsou drážděny, a pak je musíte hýčkat. Nevěnujte tomu žádnou pozornost, ignorujte všechny příznaky, a ony odejdou. Musíte mít schopnost bolest tolerovat.

Vědomí v těle nemůže mít vůbec žádnou vadu – to je jeho vlastnost. Pokud se ale ztotožňujete s tělem, potom jej můžete konceptuálně poskvřnit, ale ve své přirozenosti je zcela čiré. Životní dech je vskutku ryzí, ale čirost tohoto bytí je daleko větší. Hovořím o *Átman*, o „Já“. Toto poznání pravděpodobně vytvoří velký pocit frustrace u někoho, kdo nemá správný pohled. Záměrem je nahlížet na stav věcí v jejich odpovídající perspektivě. Poté, když toto pochopíte, žijte svůj život ve světě, jak nejlépe jste schopni.

Nesmrtelnost je za časem a prostorem; do této bezčasové a ničím neomezené existence nemůže vstoupit ani pět elementů, ani světlo či tma, ani slunce nebo měsíc. Bezčasová a ničím neomezená existence neví, že je. To je Skutečnost, to je Pravda.

Ani po nesčetném množství meditací atd. nebudete přetrvávat ve svém skutečném stavu. V Nejzazším se stabilizujete jen díky pevnému přesvědčení, že jste tím Nejvyšším. Běžný duchovně hledající člověk nebude rozumět tomu, kam mířím, protože hledá něco, co si může užít, vychutnat.

Jaké ambice máte vy jako duchovně hledající? Hledáte nějaké výhody ve světě, abyste zabezpečili svůj každodenní život – toto je maximum, co od svého duchovního hledání očekáváte. Takzvaní svěťci, kteří následují duchovní cestu, soustředí své ambice na to, aby se jim jejich život z pohodlnil. Proč se mi k čertu přihodilo to, že jsem? Nikdo se nedotazuje tímto způsobem.

Toto místo navštíví jen ten, jehož zásluhy a hříchy ustaly. Dokud je zde stopa paměti, že jste tělo a mysl, nepochopíte, co zde říkám.

Všechno to, o čem tu mluvím, je známo jako *Sat-Guru-Parabrahman*. V tomto stavu nejsou již žádné požadavky. Můj stav nikdy nepocítil stvoření či zánik Vesmíru. Toto téma jsem dosud nevysvětlil. Zůstávám nedotčen stvořením či zánikem vesmíru.

27. ČERVNA 1980

Maharadž: Stavby bdění, spánku a vědomí „já jsem“ – tyto tři stavy – nejsou vašimi atributy, ale atributy této chemické látky. K čemu se vztahuje slovo zrození? Není to zrození toho, co je v těle, a co dělá tělo vědomým? Chemická látka označuje lásku, kterou má „Já“ samo k sobě a kvůli které chce pokračovat. Všechny zkušenosti budou nástroje utrpení, pokud jste nerealizovali, čím ve skutečnosti jsou. Všechny zkušenosti tu jsou kvůli vzpomínkám a jsou pouhými pohyby ve vědomí, proto nemohou přetrvat. Štěstí a neštěstí přichází a odchází. Jestliže máte správný pohled, svět nadále pokračuje s pocitem klidu.

V přírodě platí zákon smrti. Pokud by smrt neexistovala, bylo by zde nesnesitelné nahromadění vzpomínek. Lidé přicházejí a odcházejí, vzpomínky jsou vymazávány, a proto je zde pocit rovnováhy.

Tazatel: Vychutnávali si člověk nějakou zkušenost, tak přestože ví, že je dočasná, zdá se mu, jako by měla trvat věčně. Co se s tím dá dělat?

Maharadž: Vše, co děláte, skončí pohromou, ale vy to dělat nepřestanete, protože to je přirozenost tělesného vědomí.

Smrt je považována za traumatickou zkušenost, ale pochopte, co se ve skutečnosti děje. To, co se narodilo, poznání „já jsem“, skončí. Toto poznání, jež bylo omezeno tělem, se poté stane neomezeným, tak čeho by se mělo děsit?

Tazatel: Můj strach mně nedovoluje milovat nebo být milován.

Maharadž: Prosím, pochopte, že pocit lásky k druhým, nelze vyvolat vědomě a záměrně. Tento pocit lásky musí být pochopen a láska se rozvine. Ti, kdo pochopili lásku k „Já“, k vědomí, k „já jsem“, jako skutečnou lásku, se sami stali láskou. Vše s nimi splynulo.

Tato chemická látka, která činí tělo funkční, je tou nejmenší z nejmenších a zároveň tou největší z největších. Obsahuje celý vesmír,

je sama láskou a Bohem. Tato chemická látka, vědomí, zajišťuje světlo, které umožňuje světu pokračovat. Tato láska není láskou individuální; touto láskou je princip přebývající ve všech bytostech, životní síla. Začněte s touto emocionální láskou a přebývejte ve svém bytí. Cokoliv se stane, odehraje se v tom, co bylo zhmotněno v čase a prostoru; z naprosté neexistence přišla hojnost. Tělo se narodí, zabere svůj prostor, a poté odejde, ale Absolutno zůstává nedotčeno. Tento věčný stav přetrvává i přes veškeré dění. Celý hmatatelný a viditelný svět, který tu je, přejde do prázdnoty. Nicméně, tato prázdnota je také stav – proto i ta přejde do Absolutna.

Tazatel: Jak došlo k tomu, že jsem se začal ztotožňovat s tělem?

Maharadž: Co je toto „já“, na které se odvoláváte a které se zapletlo v těle a chce znát odpověď?

Tazatel: Nevím. Proč nevím, kdo jsem?

Maharadž: Poznat mohu jen něco, co je ode mě odlišné. Jak může něco znát sebe samo, když zde není nic, s čím by se to porovnálo? Je samo, bez totožnosti a atributů. Můžeme o tom hovořit pouze na fenomenální úrovni.

Onemocněl jsem touto chorobou. Co je ta nemoc a komu se přihodila? Není oddělena od toho, co existuje jako tělo, dech a poznání „já jsem“. Vše, co se odehraje, je obsaženo v tomto jednom svazku, který byl vytvořen. Byl jsem od něho oddělen ještě před počítím, a stále jsem oddělen od toho, co bylo vytvořeno. Odehrálo se to, nějakou dobu to bude pokračovat, a potom to odejde. Čas to přivodil a čas to ukončí. Není to, co bylo počato a zrozeno, nyní stejné? Toto „já“ se od početí až do současnosti nijak nezměnilo. Přišlo na určitou dobu.

To, co bylo počato, fyzicky dorostlo, a některé projevy tohoto poznání „já jsem“ dosáhly ohromných věcí. Někteří se stali *Avatary*, jiní dosáhli úspěchu v dalších oblastech. Po určité době ale významné osobnosti spolu se vším, čeho dosáhly, zanikly.

Může to existovat po mnoho let; toto „jáství“ mohlo v některých případech existovat stovky let; ale přesto, ať to trvá jakkoliv dlouho, má to svůj konec. Někteří *Avataři* a *džňáninové* pochopili, co toto „jáství“ je; na to, aby se projevilo, potřebuje tělo, a to může vzniknout jedinečně na základě pohlavního styku. Poté, co to pochopili, tak místo, aby zůstali v tomto poznání stranou od projevu a pouze ho pozorovali, začali dávat rady tomu, co je pouze konceptuální; celý projev je konceptuální. Tvr-

dili: „Nechť zde nedochází k pohlavním stykům.“ Mnoho takovýchto *Avatarů* a *džňáninů* dávalo podobné rady. Stalo se tak? Přestalo pršet? Zastavil se nárůst populace? Ne. Příroda poběží ve svém chodu dál. Je jen nutné to pochopit, nic víc.

Pamatujte si jen jedno: je to pouze toto „*jáství*“, které zůstává neměnné po celý čas, a které prostupuje celým vesmírem. Je to nejvyšší Bůh, pokud jde o tento projev. Nakonec i to je dočasné, a to, čím jsem, je před smysly, je nekonečné, věčné a bez atributů. V projevu je však toto „*jáství*“ nejvyšším Bohem a vy s ním musíte být za jedno.

Tazatel: Když tělo umře a já se stále ztotožňuji s tělem, je tu pořád otázka znovuzrození?

Maharadž: Dokud se ztotožňujete s tělem, musíte následovat vše, co je uvedeno v písmech. Když ztratíte svou totožnost s tělem, pak můžete dělat vše, co chcete.

29. ČERVNA 1980

Maharadž: Jakýkoliv koncept, který o sobě máte, nemůže být pravdivý. „*Jáství*“ je primárním konceptem a musí být uspokojeno tím, že mu je dovoleno dělat si svou běžnou práci ve světě. Důležitou věcí je uvědomění si skutečnosti, že to je koncept.

Tazatel: Tento koncept se ve světě snaží neustále zaujímat nejvyšší postavení. Dokonce i dětem říkáme: „Musíš tu zkoušku udělat nejlépe ze všech.“ Je nesprávné prosazovat svou osobnost a individualitu vůči ostatním?

Maharadž: Nesprávné je to, že se považujete za omezeného na toto tělo a tvar. To poznání, které se vám snažím předat, náleží poznání „*já jsem*“ v každém z vás, jež je stejné. Pokud se pokoušíte uchopit toto poznání jako individualita, nikdy je nezískáte.

Tazatel: Pokud je „*já jsem*“ koncept a zmizí, jak člověk přijde na to, že tento koncept zmizel?

Maharadž: Toto „*já jsem*“ je koncept, který musí být pochopen, dokud je tento koncept zde. Jakmile splyne s původním stavem, kdo (nebo co) je zde, kdo to chce vědět? Iluzorní entita zanikla.

Tazatel: Jsem přesvědčen o tom, že toto „*já jsem*“ je koncept a že odejde, ale proč bych jej měl považovat za falešný?

Maharadž: Jak a kdy přišla právě tato myšlenka? Nepřišla snad jen jako pohyb v tomto samotném konceptu? Kdyby zde nebylo vědomí, nebyla by zde myšlenka.

Vědomí je dočasný stav, který překryl úplný, ničím neomezený, neměnný a věčný stav. Je to dění, které se objevilo a zmizí.

Tento psychosomatický svazek, který se narodil, bude během vymezeného období procházet stavy štěstí a utrpení. Pokud vím, že nejsem tím, kdo zakouší, ale znalcem, jak se mě to dotýká?

Je to zcela jasné. Pouze pozoruji tělo, mysl a vědomí, smějící se či trpící. Během utrpení může tělo naříkat, tak ať naříká. Jestliže se raduje, tak se může smát. Víam, že je to dočasná věc, pokud chce odejít, nechte ho jít.

Zatímco k vám hovořím a předávám vám poznání, cítím současně tak nesnesitelnou bolest, že kdyby byla ještě o trochu větší, možná bych zasténa. Může si dělat, co chce, mě se to ale nedotýká. Pokud jste nepoznali, co toto vědomí je, budete se obávat smrti; ale když skutečně pochopíte, co toto vědomí je, strach zmizí a spolu s tím odejde i myšlenka umírání. Toto vědomí je časově omezené, ale znalec vědomí je věčný, je to Absolutno.

1. ČERVENCE 1980

Maharadž: Jakmile je tělo pryč, pak poznání, které se zakoušelo jako Kristus, Krišna, Buddha a další, odeznělo a splynulo s celkem. Pokud je urážíte, nepřijdou a nezeptají se vás, proč je haníte, protože toto poznání, které se zakoušelo jako jeden z nich, ustoupilo do úplnosti. Stejně tak nyní, můžete být velmi významnou osobou, ale když usnete, tak na sebe, jakožto na oddělenou entitu, zapomenete.

Netvrďte, že jste individualita; pouze setrvejte v bytí. Celý problém spočívá v pocitu oddělené entity – jakmile ustoupí, je to pravá blaženost. S vyvstáním „já jsem“ se přihodí veškerý projev; v každé činnosti je pocit „já jsem“ tím, co pozoruje. To, co vytváří toto vše, je *mája*, tendence, atributy. To je to, co se vám snažím říct, ale vy chcete něco jiného, něco, co je v projevu – chcete poznání.

Toto poznání „já jsem“ je nové, není Skutečné; To, co je Skutečné, vám neřeknu, protože slova To negují. Cokoliv vám říkám není

pravda, protože to vzešlo z tohoto „já jsem“. Pravda je za vyjádřením.

Chodíte sem a tam a hromadíte poznání pro individualitu. Toto hromadění poznatků vám nepomůže, protože je to ve snu.

Tazatel: Jaký má Maharadž pocit z lidí, kteří sem přicházejí?

Maharadž: Nestarám se. Přicházíte sem a poslechnete si mne, a poté odejdete. Pokud to chcete, tak berte, když ne, tak jděte pryč. Prostor v této místnosti není pro, proti, ani zamilován do prostoru v další místnosti; je jeden.

Je to jako s plynoucí řekou. Pokud ji chcete využít, naberete z ní vodu a napijete se, vstřebáte ji; v opačném případě ji necháte proudit. Já vám nic neúčtuji, stejně jako řeka si neúčtuje za vodu. Každý den utrácíte hodně peněz; no tak, vezměte si své peníze a naberte si mou vodu.

Zatímco o tom mluvím, vedu vás k prameni; z něj vyvěrá voda po kapkách. Tato voda se poté stane řekou, vyústí do moře. Já vás znovu a znovu přivádím ke zdroji. Jakmile dojdete ke zdroji, zjistíte, že zde ve skutečnosti žádná voda není, voda je oznámení „já jsem“.

Je zde pouze jeden princip, princip „já jsem“. Protože vy jste, je vše. Držte jej pevně. Vyslechli jste si vše, nyní podle toho žijte.

Tazatel: Pracuji jako doktor a jsem neustále vytížený, jak mohu dělat to, co Maharadž říká?

Maharadž: Každý den jste vtažen do světských záležitostí, ale ještě před tím, než večer usnete, zapomeňte na vše a přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl. Uchopte jednu větu z toho, co jste si zde vyslechl a setrvejte s ní; to vás dovede k vašemu zdroji.

(Maharadž vypráví následující příhodu.) Muž potká nějakého člověka a ten mu dá něco k pití. Poté mu řekne: „Dal jsem do pití jed a do šesti měsíců umřeš.“ Tento muž se velmi strachuje a věří, že za šest měsíců umře. Později potká známého a poví mu, co se mu přihodilo a že za šest měsíců umře. Přítel mu řekne, ať se nebojí, a dodá: „Tady, vypij toto, a když to vypiješ, nebude už pro tebe existovat žádná smrt.“ A tak se tento muž zaraduje a vypije to.

První koncept mu způsobil strach a přesvědčení, že umře. Později mu dal kamarád jiný koncept, který popřel ten první. Toto je jeden z atributů životního dechu, opětovné nabývání konceptů, myšlenek a tvorby. Začnete si být toho vědom jen tehdy, když pátráte po svém „Já“.

Pravým zdrojem veškerého štěstí je vaše „bytí“, setrvejte v něm. Pokud se necháte unést proudem *máji*, bude tu utrpení. Snažíte se zís-

kat potěšení z činností *máji*, to je produkt bytí. Přebývejte tiše ve svém bytí.

Zapamatujte si to, co jsem vám řekl, pořádně to přežvýkejte, znovu a znovu to rozebírejte. To vás dovede do tichosti. Ukotvěte se v tomto poznání.

Tazatel: Co se pak přihodí?

Maharadž: Bude vám to jasné tak, jako když vidíte pět prstů na své ruce. Pohleďte, toto tělo je vytvořeno z pěti elementů, a protože je tu pětielementární tělo, objevilo se vaše bytí, vědomí.

Vaše bytí je zde díky potravinovému tělu a životnímu dechu. Budete schopni pozorovat všechny tyto elementy – tělo, životní sílu a své bytí. Nejprve však musíte být usazeni v tomto poznání. Stručně řečeno, zničte domnělé přesvědčení, že jste tělo a mysl. Když to uděláte, jste *Íšvara, Brahman*.

Tazatel: A jak to pak pozvednu na ještě vyšší úroveň?

Maharadž: Nechte toho. Otázka pozvednutí se do vyšší úrovně je bezpředmětná. Zde to je jen otázka pochopení.

Íšvara je projev pěti elementů a vesmíru, „*jáství*“. Absolutnu se děje pozorování tohoto „*jáství*“. Toto je Absolutní pozice, *Siddha*. Toto pochopení byste si vy, jako *sádhaka*, neměl přivlastňovat. *Sádhaka* značí proces stabilizování se v principu *Íšvary*, vědomí.

Tazatel: Minulou noc jsem cítil v těle velmi velké vibrace. Vlastně zde nebylo žádné tělo, pouze vibrace, nebyla zde žádná forma, bylo to velmi intenzivní.

Maharadž: Veškeré vibrace jsou produktem pěti elementů.

Tazatel: A nejsou příchutí „*jáství*“?

Maharadž: Pokud to chcete vyjádřit takto, můžete. Je tu pět elementů, tři *guny*, princip *prakrti* a *puruša*, celkem deset elementů. Ty jsou vyjádřením vašeho bytí.

Tazatel: Když nám Maharadž říká, abychom se stabilizovali ve vědomí, že nejme tělo a mysl, jak to souvisí s těmito deseti elementy?

Maharadž: Takové promluvy o transcenci postoje těla a mysli a stabilizování se ve vědomí jsou jen pro duchovně hledající z mateřské školky, ten nejnižší stupeň. Já ale nyní promlouvám k *sádhakovi*, který je ukotven v bytí; první lekce je již za námi.

Tazatel: Aha.

Maharadž: Váš svět, vesmír je vyjádřením vašeho bytí. Druhý krok je,

že se *sádhaka* ukotví v bytí, *Íšvara* principu, celkovém projevu. *Sádhaka* je projevem. Nyní, poté, co jste si vyslechl tyto promluvy, opustíte toto místo a řeknete lidem, že jste potkal Maharadže, který takto mluvil a uvedl vás do ještě většího zmatku.

Tazatel: Maharadžovo učení je velmi zřetelné. Až na to, že se to odehrává příliš rychle, a tak je vše rychle vyjasněno.

Maharadž: Tento projev je Sebe-zářný, Sebe-utvářející, ale vy pořád chcete něco měnit, neskončil jste s tím.

Tazatel: To je to, co říkám. Vědomí si je vědomo toho, že je vším, že je *Íšvara*. Poté, kvůli nějakým pevně zakořeněným zvykům stavu těla a myslí, přijde z ničeho nic spontánně touha vše měnit, nebo přizpůsobit a v tu chvíli se stane něco jiného, co říká „nemůžeš si to přizpůsobit, je to takové, jaké to je.“ To je to, co se děje.

Maharadž: Pochopte, že do toho nejste vtažen.

Tazatel: Proto mi velmi pomáhá být zde s Maharadžem.

Maharadž: Absolutno je stranou. Během spánku odchází „*jáství*“ v zapomnění, zapomene na sebe samo. „*Jáství*“ je podmíněné bdělým stavem a stavem hlubokého spánku, ale Absolutno je také tím. Nepochopíte přesně, co to znamená, ale jakmile se stabilizujete v bytí a transcendujete je, pochopíte, že jste za hlubokým spánkem i za bdělým stavem, protože to jsou jen vlastnosti bytí.

Tazatel: Je si Absolutno vědomo toho, co se děje, když „*jáství*“ usne?

Maharadž: „*Jáství*“ je určitý druh nástroje, Ono (Absolutno) pozoruje jen s pomocí „*jáství*“. Když mě posloucháte, přijímáte některé koncepty. Pokud slyšíte něco, co je v souladu s vašimi koncepty, tak jste šťastný. Říkáte si – to je poznání – ale já to dočista zničím. Chci vám zničit všechny koncepty a ukotvit vás ve stavu bez konceptů.

Vaše bytí je to nejjemnější a současně má v sobě skryté i hrubé kvality. Vezměte si jako příklad semeno banánovníku: je velmi malé, velmi jemné, ale celá hrubá forma je v něm již obsažena. Vaše bytí je nejjemnější, a přesto v sobě obsahuje celý vesmír. Je to nepřetržitý proces; semeno obsahuje všechno, opakujte si to pořád dokola. Takzvaný duchovně hledající chce *Brahman*, ale jak? *Brahman* by se měl přihodit tak, jak on (hledající) nařídí. Chcete znovu vytvořit *Brahman* podle svých konceptů.

Tazatel: Což nás zřejmě odvádí od pravdy.

Maharadž: Vše je pravda – Absolutno. *Brahman* je vytvořen z vašeho

bytí. Veškeré *Brahman* je iluze, nevědomost. Vaše bytí je z Absolutního pohledu pouze nevědomostí. Když kráčíte po duchovní cestě za poznáním „Já“, všechny vaše touhy odpadnou – dokonce i primární touha být. Pokud setrváte nějaký čas v bytí, tato touha také opadne; jste v Absolutnu.

Tazatel: To je to, co se odehrálo dnes, ale v tomto uvědomění je určitý smutek, a přesto, velké pochopení Absolutna.

Maharadž: Je to pouze toto vědomí, neustále opakující, vzdalující se od Absolutna. Pro vás zde žádný pohyb není. Absolutno si všimá jevů (show).

Když jste ve vědomí, chápete podstatu vědomí. Toto vědomí vyhasíná, vědění se vytrácí, ale nic se nedotýká vás, Absolutna. To je moment smrti, ale co se stane? Životní dech opouští tělo, „*jáství*“ ustupuje, ale toto „*jáství*“ přechází do Absolutna. To je ten největší okamžik nesmrtnosti. Bylo zde „*jáství*“, pohyb, a já pozoruji, jak to vyhasíná. Nevědomý bude v momentu smrti velmi vyděšený – bojuje – ale pro *džánina* je to ta nejšťastnější chvíle.

6. ČERVENCE 1980

Maharadž: Vše, co se ve světě odehrává, je založeno na životní síle (*prána šakti*), ale *Átman*, pozorovatel, je od toho naprosto oddělen. Žádnou činnost nelze přisoudit *Átman*.

Dokud nepochopíte *pránu šakti*, životní dech, jehož jazykem jsou čtyři druhy řeči, které proudí skrze tento životní dech, jste odsouzen považovat vše, co vám mysl řekne, za jisté. Koncepty, které vám mysl předává, budou pro vás konečné.

Tazatel: Jaké jsou čtyři druhy řeči?

Maharadž: Jsou jimi: *para* (zdroj vědomí), *pašjanti* (zrod myšlenek), *madhjama* (formulace myšlenek do slov) a *vaikhari* (vyřčená slova). Běžný nevědomý člověk si *para* a *pašjanti*, jimiž začíná celý proces, neuvědomuje, jsou příliš jemné. Člověk začíná pracovat až na úrovni *madhjama*, která je ztotožněna s myslí a vychází se slovy (*vaikhari*).

Mysl chrlí slova a myšlenky a skrze ně jsme chybně pojali naši totožnost jako „já“ a „moje“, zatímco vše, co se odehrává, je založeno zcela na životní síle, nezávislé na tom, kdo to pozoruje. Toto vědomí se

chybně ztotožnilo s tělem, myšlenkami a slovy. Považuje se za viníka něčeho, či toho, kdo získal zásluhy díky nějaké činnosti, zatímco ke všemu dochází pouze prostřednictvím působení životní síly.

Ten, kdo pochopí tento životní dech, životní sílu, je za všemi mentálními koncepty. Ten, kdo to nepochopil, je otrokem svých myšlenek.

Tazatel: Dojde po delším praktikování *mantry* k jejímu zmizení?

Maharadž: Jak *mantra*, tak i víra v *mantru* odezní. V *mantře* je skrytý význam. V Indii má *mantra* velkou účinnost. Koncentrováním se na *mantru* se v pozadí *mantry* vynoří z éteru forma, ale toto vše je časově omezené. Člověk vyvinul všechny možné druhy věcí jen pro své zachování, zachování vědomí.

Já se o to nijak nestarám, nechci již nadále pokračování těla ani životního dechu. Tento svazek tří stavů a tří atributů (bdění, spánek, „já jsem“; *radžas, tamas, satva*) se narodil, a cokoliv se přihodí, stane se tomuto svazku, ale já do toho nejsem nijak zapleten. To je důvod, proč jsem naprosto oproštěn od strachu a bez jakékoliv reakce na tuto chorobu, která by ostatním způsobovala trauma.

Třebaže vím, že nejsem tím, co se narodilo, přesto je tu nepatrná připoutanost k tomu, s čím jsem byl společen po dlouhou dobu – je to špetka připoutanosti kvůli 84letému spojení s tím. Řekněme, že potkám někoho ze svého rodného města, jehož jsem znal velmi dlouhou dobu. Přišel a po čase se chystal odejít, a tak jsem se s ním rozloučil. Zůstala tu malá špetka připoutanosti, protože jsem ho znal velmi dlouhou dobu.

Vědomí, které je zrozeno, si myslí, že je tělo, a funguje prostřednictvím třech *gun*, ale já s tím nemám nic společného, celá tato věc je iluze.

Tazatel: Nebudou po smrti pokračovat vzpomínky?

Maharadž: Sladkost je tu jen za předpokladu, že je zde cukrová třtina nebo cukr. Jestliže zde není tělo, jak by zde mohly být vzpomínky. Bytí samotné je pryč.

Tazatel: Jak potom člověk ví, co zůstává?

Maharadž: V této místnosti je 20 lidí. Všichni tito lidé odejdou, a potom to, co zůstane, je zde, ale ten, kdo odešel, nemůže pochopit to, co tu zůstalo. Takže kdo by v *Parabrahman*, které je bez atributů, bez identity, nepodmíněné, kladl otázky? Toto musí být pochopeno, ale ne někým: zkušenost a zakoušející musí být jedním, musíte se stát zkušeností. Jaké

je *Parabrahman*? Odpovědí je toto: „Co je Bombaj?“ Neuvádějte mi geografickou rozlohu či podnebí v Bombaji, dejte mi hrst Bombaje. Co je to Bombaj? Odpovědět na to je nemožné, a stejně tak je to s *Parabrahman*. Není tu žádné dávání nebo brání *Parabrahman*. Můžete Tím pouze být.

Tazatel: Rádi bychom dosáhli stavu, kterému se těší Maharadž.

Maharadž: Věčná Pravda je zde, ale pro pozorování je k ničemu. Vzdejte se tohoto studia ve jménu náboženství nebo duchovna, nebo čehokoliv, co se snažíte studovat. Následujte pouze jednu věc, toto „*jáství*“, nebo vědomí, to je božský princip. Je tu pouze do té doby, dokud je zde přítomen životní dech – v současné době je to vaše přirozenost. Uctívejte pouze to. Toto „*jáství*“ je něco jako sladkost cukrové třtiny, přebývejte v sladkosti svého bytí, jedině potom dosáhnete stavu trvalého klidu, v němž budete přebývat.

Tazatel: V Maharadžově přítomnosti cítím, že se moje životní síla polarizuje (usměrňuje) a zesiluje.

Maharadž: Životní síla je očišťována praktikováním meditace, a když je očištěna, vyzařuje navenek světlo „*Já*“, ale konajícím principem je životní síla. Když tato očištěná životní síla a světlo *Átman* („*Já*“) splynou, pak vše zmizí – koncept, mysl, představivost. Životní síla je činným principem a to, co člověku dává schopnost vnímat, je vědomí.

Tazatel: Toto je to, co naznačuje tradice *šiva* a *šakti*?

Maharadž: *Šiva* znamená vědomí a *šakti* je životní síla. Lidé se drží různých jmen, která dostali, a zapomínají na základní princip. Pouze sed'te v meditaci a nechte vědomí rozkvést.

Co jste pochopili?

Tazatel: Toto vědomí se začíná více vnímat; *prána* a tělesná energie se zesilují a polarizují, zdá se, že je to součást očisty.

Maharadž: Když vědomí a *prána šakti* (životní síla) splynou, mají tendenci vystoupit a stabilizovat se v *Brahma-randře* (temeno hlavy), a pak všechny myšlenky ustanou. Toto je začátek *samádhí*. Pak se opět vrátíte a životní síla začne vykonávat své běžné činnosti.

9. ČERVENCE 1980

Maharadž: Pochopte, že to není individualita, která má vědomí, ale je to vědomí, které na sebe přebírá nesčetné množství forem. To něco, co se narodilo anebo zemře, je pouhý výmysl. Je to dítě neplodné ženy.

Za nepřítomnosti tohoto základního konceptu „já jsem“ zde není žádná myšlenka, ani vědomí.

Tazatel: Maharadž řekl, že pokud se stabilizujeme ve vědomí, v bytí, automaticky dojde k transcenci vědomí. Je to opravdu tak, není už zapotřebí nic dalšího?

Maharadž: Dejme tomu, že zde sedím, a vy přijdete. Dozví se, že jste tu, a pozorování nastane automaticky. Bylo nutné něco udělat? Ne. Je to přesně tak. Je to jednoduché. Měli byste to pochopit. Odehraje se to stejně, jako když nezralé mango dozraje. Mnoho lidí se uspokojí ve stavu vědomí.

Tazatel: Nebudu spokojen, dokud nespočinu ve stavu, v němž je Maharadž.

Maharadž: Když se zbavíte toho, za co se v tuto chvíli považujete, potom je veškerá vaše skutečná přirozenost spontánní. Přebývejte ve slovech Gura.

Tazatel: Když čtu Maharadžovo učení, velmi si přeji být v jeho přítomnosti. Je to něco zcela osvěžujícího. Je to důležité či podstatné?

Maharadž: Je velmi prospěšné zbavit se všech svých pochybností. Proto jsou zapotřebí otázky a odpovědi. Toto je místo, kde se zbavíte všech konceptů. Stromy, které stojí nedaleko santálových stromů, mají díky blízkosti stejnou vůni.

Co je to „Já“? Pokud se chcete rozšířit, celý svět je projevem. Zároveň je velmi drobný – je semínkem bytí – jako atom, krůpěj „jáství“. To je samotný zdroj lásky. Takový je v něm potenciál. Poté, co poskytlo lásku celému světu, zůstává v semínku „já jsem“, zbytek je toto „já jsem“. Tato krůpěj či dotek „jáství“ je jádrem veškeré podstaty.

Člověk musí mít pevné setrvání či víru ve slova Gura. Já tu neopakují či neimitují to, co říkají jiní světci. Neprosazují zde žádné náboženství. Nezastávám žádný postoj ani vztah k ničemu, dokonce ani k tomu, že jsem muž či žena. Ve chvíli, kdy přijmete nějaký postoj či pózu, musíte se o ni starat tím, že následujete určité disciplíny, které jí přísluší. Já přebývám pouze v „Já“.

Nevěřím, že existoval někdo přede mnou. Když se objevilo mé bytí, objevilo se vše. Před bytím nebylo nic. Původně jsem bez jakéhokoliv stopy, ničím nepřekrytý.

Paramátman je jádro „Já“, nejvyšším „Já“. Jeho identita je prostá jakéhokoliv stopy, je jemnější než prostor.

Proč umíráte? Pochopte první moment, kdy jste si uvědomil, že jste. Díky čemu? Jak?

Jakmile toto pochopíte, jste nejvyšším mezi Bohy – bodem, z něhož vyvěrá vše; zdroj a konec je tentýž bod. Jakmile tento bod pochopíte, jste z něj propuštěn. Nikdo se nesnaží pochopit dění „*jáství*“. Já, Absolutno nejsem tímto „*jástvím*“.

V meditaci by mělo vaše bytí splynout samo se sebou, do neduálního stavu. Zůstaňte tiše. Abyste vyšli z bahna svých konceptů, nebojujte, protože jinak se do něho ještě hlouběji zaboříte. Zůstaňte v klidu.

15. ČERVENCE 1980

Maharadž: Jaký na vás má účinek toho, co jsem vám zde řekl?

Tazatel: Vše, co Maharadž řekl, je pravda, ale já od něj také žádám, aby mi ukázal cestu. Maharadž říká, že *sádhana* tou cestou není, ale rozhodnutí, že jsem vědomí, je velice obtížné. A tak praktikuji.

Maharadž: Kdo praktikuje? Nemá to žádnou formu, přebývá to v těle. Jak dlouho to bude trvat a jaký to má přínos? Spočívejte pouze v „Já“. Do té doby bude pokračovat *sadhana*; jakmile se to stabilizuje v „Já“, ztratí se cíl, osoba, která praktikuje, i proces praktikování. *Sankalpa* označuje potřebu, cíl.

Tazatel: Co to je *sankalpa*?

Maharadž: Chcete dosáhnout doktorského titulu, to je *sankalpa*. *Sádhana* je studium, praxe, domácí cvičení. Chtěli jste se se mnou dnes potkat, to je *sankalpa*. Přišli jste sem a vyšli tyto schody, to je *sádhana*. *Sankalpa* nemá žádnou formu, a ten, který si stanovuje *sankalpu*, také nemá formu. Dokud se budete ztotožňovat s formou, bude pokračovat praxe. Jakmile dosáhnete cíle, kterým je skutečnost, že nejste tělo ani mysl, žádná praxe už tu nebude.

Máte obrovskou víru v *Bhagavadgítu*, je to tak?

Tazatel: Ano.

Maharadž: *Gíta* je píseň, kterou zpíval Pán Krišna. Ten ji zpíval stejně tak, jako já nyní zpívám tyto promluvy vám; toto je *Rg Gíta*. Přečetl jste *Bhagavadgítu*, dokázal jste ji recitovat, pamatovat si ji; ale co je důležité? Musíte poznat Krišnu, který *Gítu* nazpíval. Musíte nabýt jeho poznání, zjistit, co Krišna je.

Není to vtělení? Stručně řečeno, z něčeho je vzata forma; toto nic sestoupí do formy, to je *Avatar*. Obvykle říkáme, že z něčeho se tu objeví osoba, ale těmto velkým bytostem, velkým světcům budete říkat *Avatar*. Pokoušíte se pochopit Krišnu? Ne, vytváříte určité koncepty a snažíte se mu porozumět na základě nich. To není správné. Objevil se z něčeho – jak se to stalo? Toto vtělení musíte pochopit, toto sestoupení do *Avatara*, neboli formy; co to je? Před vtělením neměla tato bytost o sobě žádné povědomí. Po sestupu do tohoto vtělení začala poznávat sebe sama. Jaké k tomu máte komentáře?

Tazatel: Před tím, než byl *Avatarem*, neměl o sobě žádnou znalost?

Maharadž: Před sestupem do *Avatara* zde tato kvalita poznání není.

Tazatel: Ale *Parabrahman*...

Maharadž: Toto vše jsou jen konceptuální názvy a jména; jsou to pouta. Ve vašem vnitřním „Já“ neexistuje žádný název (jméno), který by byl na vás uvalen. Přijali jste je z vnějšku.

Každá ztělesněná osoba s poznáním „já jsem“ vykonává své činnosti ve světě jen se jménem. Toto vnitřní jádro, „já jsem“ nemá žádná pouta. Jakmile je pochopeno, že jsem pouze toto „já jsem“ a ne touto spoutanou formou, tak není zapotřebí se dovolávat žádného osvobození; to samo je osvobozením.

Znáte z paměti historická fakta o Šrí Krišnovi, ale to, co musíte vědět, je, co je tímto vtělením. Jména jsou želízka, spoutanost. Každá osoba je spoutána kvůli své totožnosti s tělem. Prosím, pokračujte v kladení otázek bez jména a formy.

Tazatel: Jediná slova, která mám, jsou převážně slova spojená se jménem a formou. Jsou to slova vděčnosti. Vděčnosti za to, jak mě Maharadž od chvíle, co tu jsem, požehnal. I jen spatřit světce jednou za život by bylo nesrovnatelnou milostí. A to, že jsem od něj obdržel tolik milosti ve formě jeho instrukcí, mě naprosto přemáhá, a neexistuje žádné cesty, jak bych mu mohl poděkovat.

Maharadž: Co míníte pojmem milost? Milost znamená, že jste ke mně přišel. Já a vy je jen Jedno. Milost je to, když pochopíte, že jsme Jedno.

Tazatel: Občas je toto, co říkáte, tou nejtěžší věcí k pochopení.

Maharadž: Milost znamená úplnost, celistvost, není zde žádné rozdělení.

Tazatel (jiný): Proč jsem mimo to? Proč nemohu vidět pravdu?

Maharadž: Jste odsunut, protože se ztotožňujete s tělem, myslí a připomínáním si, že jste tělo. Vzdejte se této totožnosti a paměti, a pak vše, co spatříte, bude pravda. Toto je velmi vzácná, velmi cenná příležitost, v níž jste získal tento svazek tří entit: těla, životní síly a doteku „jáství“, a pouze s tímto sloučením můžete přímo dosáhnout Absolutna – můžete spočívat v Absolutnu.

Lidé ve jménu duchovna provádějí různé typy duchovních činností jako je *džapa*, pokání atd. Jakmile přijmete tuto hereckou pózu, podstupujete různé disciplíny, a proto se na vás vztahuje veškeré utrpení. Toto vás nedovede ke Konečné pravdě, k Absolutnu.

Pro vás je prvním krokem uctívání životního dechu; zde musíte zaměřit svou pozornost na pulsaci životního dechu, a zároveň s tím praktikovat *džapu* na jméno. Touto praxí se vám životní dech očistí a v procesu čištění se vám otevře i toto bytí. Právě recitování Božího jména je koncentrací životního dechu. Význam *mantry* je ten, že nejste jméno ani forma.

Dech neboli životní síla po celých 24 hodin nahrává prostřednictvím různých vjemů obrazy všech vašich zážitků a pamatuje si to, co je důležité. Můžete toto vykonávat se svým intelektem?

Tazatel (nově příchozí): V časopise *Mountain Path* jsem objevil článek o Maharadžovi a přišel jsem ho poprosit o požehnání.

Maharadž: Všechna vaše duchovní dosažení jsou vskutku dobrá, ale když nakonec realizujete sebe sama, dojdete k závěru, že toto vše je marné, přebytečné, povrchní.

Tazatel: To je důvod, proč prosím Maharadže o požehnání – abych měl tuto zkušenost.

Maharadž: V tomto nejvyšším stavu už není žádná zkušenost. Zkušenost, zakoušení, zakoušející – vše je pouze jedním.

Tazatel: Může mě Maharadž postrčit, abych tohoto stavu dosáhl?

Maharadž: Někdo vás již postrčil, a to je důvod, proč jste sem přišel. Zepředu jste postrčen dozadu. Ustupte do zdroje. (**Jinému návštěvníkovi**) Je snad váš mluvící nástroj mimo provoz?

Tazatel: Věděl jsem vše ještě předtím, než jsem získal toto tělo?

Maharadž: Byl jste dokonalý, celistvý.

Tazatel: Právě proto, že jsem uvězněn v těle, trpím.

Maharadž: Jak jste narazil na své rodiče? Prozkoumejte to.

Tazatel: Měl jsem touhu?

Maharadž: Prozatím předpokládejme, že jste měl touhu, ale řekněte mi, jak jste se k nim dostal?

Tazatel: Nevím.

Maharadž: Vše, co *nevíte*, je dokonalé. Vše, co *víte*, je nedokonalé, falešné.

Tazatel: Jen proto, že jsem uvězněn v těle, mám muka z toho, abych byl dokonalý, což nejsem.

Maharadž: Proč si děláte starosti z tohoto uvěznění v těle?

Tazatel: Kdo se obává? Tím nemůžu být já.

Maharadž: *Nejste* tím, kdo se obává, to je záležitost intelektu. (Maharadž říká anglicky: „Vy ...Ne!) Nyní hovořím anglicky.

Tazatel: Anglický jazyk je požehnaný.

Maharadž: Moje učení je rozšířeno mezi všemi cizinci prostřednictvím angličtiny. Mezi tisíci velmi inteligentními a pokročilými lidmi. Krása spočívá v tom, že mé poznání zažehne v cizích zemích. Bude rozšířeno do Ameriky, odsud zpět do Indie. Když jej Indové obdrží, řeknou: „Schválili to cizinci, tak to přijmeme i my.“ To je povaha Indů. Indové jsou takoví. Pokud někdo z nich odejde za prací do Ameriky či Anglie, kde by třeba jen myl nádobí, když se vrátí, mnoho lidí jej bude navštěvovat a nabízet mu věnce; to je naše povaha.

Tazatel: Ramana Mahariši byl velký světec, v Indii nepoznán. Když o něm napsal Paul Brunton knihu v angličtině, každý jej chodil navštěvovat a Ramana Mahariši se stal známým po celém světě.

Maharadž: S tím souhlasím. Ramanu Maharišihovo objevil Paul Brunton a mě Maurice Frydman.

19. ČERVENCE 1980

Maharadž: V této duchovní hierarchii, od nejhrubšího po to nejjemnější, jste vy tím nejjemnějším. Jak to může být realizováno? Samotnou základnou je to, že nevíte, že jste, a najednou se z ničeho nic objeví pocit „jáství“. Ve chvíli, kdy se objeví, vidíte prostor, mentální prostor;

stabilizujte se v tomto jemném prostoru jako nebe. Jste jím. Když jste schopni stabilizovat se v tomto stavu, jste pouze prostorem.

Jakmile totožnost „já jsem“ podobná prostoru zmizí, zmizí i prostor, nebude zde žádný prostor.

Když tento stav „já jsem“ podobný prostoru odejde do zapomnění, to je věčný stav, *nirguna*, kde není žádná forma, žádné bytí. Co se zde ve skutečnosti stalo? Toto sdělení „já jsem“ nebylo popravdě žádným sdělením. Když se zabývám tímto aspektem, nemohu příliš mluvit, protože není možné to slovy vyjádřit.

Tazatel: Vstupuje Maharadž do *samádhi*?

Maharadž: Jsem ukotven v tom Nejvyšším. Zde již není vstupování či vystupování ze *samádhi*; to vše skočilo.

Tazatel: Měli bychom pokračovat v meditaci?

Maharadž: Toto není důvod, abyste zanechali meditace. Musíte vytrvat v meditaci, dokud nepřijdete do stavu, v němž cítíte, že tu žádná meditace není. Když je cíl meditace dosažen, meditace přirozeně odpadne.

Tazatel: Jaká je cesta k Nejvyššímu stavu?

Maharadž: Otázka týkající se vstupování do tohoto stavu je vyloučena. Vy *jste* Nejvyšším stavem, ale jakákoliv nevědomost, kterou máte, odpadne. Doktoři mi nařídili, abych nemluvil, proto nemluví.

Tazatel: Nemáte touhu neumřít a neztratit své tělo?

Maharadž: Světec se těmito věcmi nezabývá.

Tazatel: Je tu touha těla, ale nikoliv „Já“?

Maharadž: Můžete to vyjádřit nějak takto; toto je výkonná činnost tohoto bytí. Je to velmi komplikovaná hádanka. Musíte odhodit vše, co víte, vše, co jste si načetl, a mít pevné přesvědčení o Tom, o čem nikdo nic neví. Nemůžete o Tom získat žádné informace, a musíte o Tom mít pevné přesvědčení. Jak obtížné to je.

Většina lidí dosáhne stavu, který *je*, ale nikdo nedosáhne stavu, který *není*. Je velmi vzácné, když někdo může tohoto stavu dosáhnout. Tento stav transcenduje veškeré poznání.

Tím nejpodstatnějším je poznání „já jsem“. Osvojte si je, přijměte je za své. Pokud tu není toto poznání „já jsem“, není tu nic. Poznání všech úrovní bude dosaženo pouze pomocí tohoto poznání „já jsem“.

Z Absolutního stavu nevědomí se spontánně objevilo toto vědomí „já jsem“ – bez důvodu, bez příčiny. Přišlo spontánně spolu s bdělým stavem, stavem hlubokého spánku, pěti elementární hrou, třemi *guna-*

mi, a principy *prakrti* a *puruša*. Pak pojalo tělo jako sebe, a tudíž je zde totožnost muže nebo ženy. Toto „*jáství*“ má svou lásku *být*: chce zůstat, ochránit se, ale není věčné.

Tuto probíhající show lze přirovnat k následující situaci: Dejme tomu, že jsem byl celou dobu zdravý, pak jsem náhle onemocněl a doktor mi dal léky. Po uplynutí tří dnů horečka zmizela. Takže tento stav horečky trvající tři dny je tím vědomím „*já jsem*“. Přesně takové to je – pomíjivá show, časově omezený stav. Tento princip miluje být, ale nemůžete ho znevažovat – je to samotný božský princip. Toto „*jáství*“ obsahuje celý vesmír.

Říká se, že vše toto je neskutečné. Kdy je to uznáno za neskutečné? Jen tehdy, když pochopíte tento dočasný stav. V procesu pochopení jste v Absolutnu a odsud toto rozpoznáváte jako dočasný, neskutečný stav.

Můj současný stav mi nedovoluje příliš hovořit. Problém je v tom, že jste toto přijali za skutečné a já vám to musím vyvrátit. K tomu je zapotřebí hodně toho vysvětlit, ale já již toho nejsem schopen. Takže nyní jděte, zpívejte *bhadžany*.

20. ČERVENCE 1980

Maharadž: Ve světě máte zkušenosti s tělem a myslí, ale co víte o své totožnosti? Máte o sobě představu, ale tato totožnost je jen dočasnou záležitostí.

Tazatel: Co je mysl?

Maharadž: Mysl je řeč životního dechu. Tato řeč myslí bude povídat pouze o dojmech, které si nastřádala. Poznání „*já jsem*“ není myšlenka, ale ono myšlenky pozoruje.

Z prány, pranavy, se zrodí počátečný zvuk a v tom zvuku je láska být. Nejniternějším, nejjemnějším principem je hlodavý princip „*já jsem, já jsem*“, beze slov, díky němuž víte, že jste. Nemá žádnou formu či podobu, je to pouhé bytí, láska být.

Para šakti je bytím nebo láskou být. Dalším stupněm *para šakti* je *para šunti*, utváření, ale ještě nevnímání. Následujícím stupněm je formování myslí: řeč je formulována v myslí, a pak následuje exploze slov, vyřčení slov. Kde se v tom nacházíte vy? Toto je proces dění.

To, o čem tu hovořím, co vám vysvětluji, je velmi skryté poznání o vašem bytí, o tom, jak se objevilo. Tato hra se prostě děje; vy v ní nehrajete žádnou roli.

Když jste nevědomý, máte za to, že v tomto projeveném světě hrajete nějakou úlohu. Není tu nikdo, kdo pracuje záměrně – vše se odehrává spontánně. V tomto procesu si nemůžete nic přivlastnit. Když budete naprosto znalý, dojdete k závěru, že i toto bytí je iluzí.

Tazatel: Kdo rozpoznává, že to je iluze či nevědomost?

Maharadž: Pouze ten, kdo rozpozná nebo pozoruje toto vše jako nevědomost. To nemůže pochopit To samotné; může pozorovat a pochopit pouze nevědomost. Ten, kdo rozpozná toto vše jako nevědomost, je znalý. Proč mě nazýváte *džňáninem* a nasloucháte mým promluvám? Protože jsem rozpoznal a pochopil tuto dětskou nevědomost, „*jáství*“ a transcendoval je.

Nakonec musíte pochopit, že princip, který užíváte k mluvení, pohybu, a činnosti v tomto světě, není vámi.

Tazatel: Přečetl a vyslechl jsem si již mnoho příběhů o různých světcích a dávných osobnostech, a všichni byli rozdílní, založili různé skupiny atd., proč je tomu tak?

Maharadž: Vykládali své koncepty s ohledem na dobu a okolnosti. Ale jsou to koncepty, určené pouze pro dané období a situaci; potom se jejich koncepty vyvinuly v náboženství.

Vy všichni se domníváte, že jste velmi duchovně znalí. Předtím, než pomyslíte na získání nějakého užitku z čehokoliv, ze všeho nejdřív zjistěte, co je vaše totožnost.

21. ČERVENCE 1980

Tazatel: Proč jsem přijal tuto formu?

Maharadž: Protože jste byl hlupák. Kdybyste o tomto světě něco věděl, nezrodil byste se do něj.

Tazatel: Nejdříve jsem ale žádnou formu neměl, není to tak?

Maharadž: Ano, a dokonce ani nyní nemáte žádnou formu. Toto není váš tvar, je to tvar semene.

Tazatel: Není přirozeností semene, že roste, stejně jako strom vyrostе ze semínka?

Maharadž: Je to jeho přirozenost.

Tazatel: Takže nejsem na vině. Hloupé musí být semeno.

Maharadž: Stalo se to proto, že semeno je hloupé. Semeno je původní hloupý stav, a přesto mu lidé dávají vznešená jména. Semeno je dočasné a celý svět je plný semen. Všech pět elementů, celý objektivní svět je v tomto semenu. Vy nejste semenem – vy jste pozorovatel semene.

Po mnoho staletí se lidé ze Západu nezajímali o duchovní záležitosti, ale nyní si uvědomili, že přes veškeré své bohatství nemohou dosáhnout skutečného klidu, a tak nyní pátrají po pravdě. Čím blíže se dostáváte k pravdě, tím více ztrácíte zájem o světské záležitosti. Takový člověk nebude mít o svět žádný zvláštní zájem, ale bude se chovat jako běžný člověk.

Shrnutí a podstata duchovna není nic, než dospění k závěru a učinění rozhodnutí o tom, co je to „Já“, Bůh a svět. Co je to? Nejprve musíte vyřešit tuto otázku.

Tento svět je naplněn sobectvím kvůli vašemu spolčení s tělem. Jakmile víte, co tyto principy znamenají, rozpustíte osobnost, a v tomto procesu zmizí i sobectví, protože už nejste více individualitou.

Tazatel: Jak mohu ztratit strach a být ve svém skutečném stavu?

Maharadž: Vy už ve skutečném stavu jste. Dualita přichází v důsledku myslí, a proto se bojíte. Spolčení s tělem a myslí je tu kvůli lásce k tělu a myslí, které však pominou, a proto se každý bojí smrti.

Tazatel: Svět mi je dán prostřednictvím smyslů. Zakoušíte svět, když se dostáváte za stav „jáství“?

Maharadž: Otázka jít za stav „jáství“ je vyloučena. Nikdy jsem se nenarodil a nikdy neumřu. Cokoliv je – je tu stále. Dostat se za stav „jáství“ je pouze myšlenka určená k odstranění všech dalších myšlenek, které jste si nahromadili. Přemýšlejte o zrození. Víte něco o svém zrození?

Tazatel: Ne, nevím, že jsem se narodil. Cítím, že jsem ve skutečnosti nezrozený, a přesto se mi svět zdá tolik skutečný.

Maharadž: Nestarejte se o svět. Nejdříve začněte od „já jsem“ a potom zjistíte, co je to svět. Naleznete podstatu tohoto „já“.

Tazatel: Proč mám zkoumat „já“, které není skutečné?

Maharadž: Je to semínko, z kterého všechno vychází. Pokud tu není toto semeno, není tu ani svět. Jak jste přišel do tohoto takzvaně objektivního světa? Na tomto místě vám bude vše vymazáno. Vybízím vás ve vašem vlastním zájmu, abyste se vrátil domů.

22. ČERVENCE 1980

Maharadž: Všechny tyto rozhovory jsou jen výměnou myšlenek a mentální zábavou určenou k ukrácení času.

Tazatel: Pokud člověk nevyvine nějaké úsilí, nikam se nedostane.

Maharadž: Nemyslete si, že musí být udělán nějaký pokrok. Budete nadále něco dělat, přestože je to konceptuální. Co bude dělat ten, kdo pochopí, že je již zde?

Tazatel: Dobře, ale není v tom obrovský prostor pro sebeklam?

Maharadž: Kdo je ten, kdo bude sebe sama klamat?

Tazatel: Empirické ego.

Maharadž: Není zde žádná entita. Fenomenální objekt nemůže nikdy ničeho dosáhnout, a toto empirické ego je pouze fenomenálním objektem.

Tazatel: A nemusíte kvůli tomu, abyste ustoupil dozadu, vyvinout ono úsilí?

Maharadž: Jaký druh konání znamená nicnedělání?

Tazatel: Naším běžným způsobem života je ztotožňování se. Pokud ustoupíme dozadu, je zde nějaký kvalitativní rozdíl?

Maharadž: Bavte se, jen nebuďte v klamném dojmu, že něco děláte vy.

Tazatel: Proč za mnou neprijdou lidé a nepokloní se mi, když řeknu, že jsem Bůh?

Maharadž: Jestliže jste opravdu pochopil, že jste Bůh, pak ještě před tím, než přijde toto přesvědčení, ztratíte svou totožnost, splynete s celým projevem, a tudíž, kdo bude očekávat poklony a od koho?

Tazatel: Je tu něco takového, jako využití vlastní vůle, abych něco udělal? Pokud chce někdo zůstat bdělý, opakovat *mantru*, meditovat, anebo se pokoušet neusnout, nevykonává snad něco?

Maharadž: Z pozice hledajícího může být to, co dělá, v pořádku, ale brzy odhalí, že se hledající ztratil v hledání. Když zmizí hledající, otázka konání je vyloučena. Později hledající pochopí, že to nebyla jeho pravá podstata, jež vykonávala toto vše, ale že to bylo vědomí, kterému bylo přiřknuto označení „*zrozený*“, a které se ztotožnilo s tělem a stavy bdění a spánku. Celý tento svazek vykonával všechny činnosti, ale hledající tímto svazkem není. Toto tělo je vnímatelné, ale mou pravou přirozeností je To, co tu bylo *před* vznikem těla a vědomí. Vše, co je smyslově vnímatelné a je interpretováno myslí, je zdáním ve vědomí,

a není tudíž skutečné. Neříkám vám nic, co by bylo mé zkušenosti cizí. Říkám vám to, co jsem pochopil a zakusil. Je to velmi jednoduché: toto je časově omezené, a vše, co je časově omezené, je neskutečné, protože čas samotný je koncept.

To, co vám říkám, je založeno na tomto jednoduchém faktu, protože je to založeno na mé zkušenosti. Pokud vás to v tuto chvíli přitahuje jako koncept, přijměte ho. Jinak ne.

Pokud přesto chcete něco dělat, dělejte to, co dělat vůbec nemůžete. Tím je stav nebytí.

Tazatel: Cítím neustále neklid v mysli. Chci něco realizovat; to samotné se zdá být překážkou.

Maharadž: Jste tu ještě před myslí, nebo až poté?

Tazatel: Před myslí.

Maharadž: Tak se mysli neobávejte. Zaměstnejte ji jen do té míry, jež je zapotřebí, abyste si splnil své denní povinnosti, ne víc.

Maharadž: Ten, kdo je znalý, pouze pozoruje nebo ruší veškeré zkušenosti, které jsou dosažitelné myslí, jako něco, co nemá žádnou podstatu. Celá tato světská hra je v oblasti mysli; Jakým způsobem budete znepokojeni ve chvíli, kdy pochopíte, že nejste myslí? Je to dočasná fáze, nedokonalá, nedostatečná.

Tazatel: I bytí je nedokonalou, dočasnou fází?

Maharadž: Vědomí je produktem potravinového výtažku těla; tělo je palivem, jímž je udržováno „*jáství*“. Copak nevidíte, co je tělo? Není to snad jen kus potravy a vody? Nyní jste zapleten v tomto „*jáství*“, ale vy, Absolutno, tímto „*jástvím*“ nejste.

Tazatel: To, co říkáte, znamená, že i toto „*jáství*“, způsob, kterým jej rozpoznáváte v mysli, není tím, čím, skutečně je?

Maharadž: Vezměte si to takto: je to v podstatě jako nepříjemná zkušenost podobná bolesti břicha či krku. V mém dokonalém stavu jsem nikdy neměl bolest, ale když se zde objevilo „*jáství*“, náhle jsem bolest cítil. Toto „*jáství*“ splyne, zmizí. Já jsem dokonalým stavem, když zde „*jáství*“ nebylo. Zcela jistě vím, že „*jáství*“ nebylo. Stejně tak, jako musím trpět chronickým onemocněním, trpím tímto bytím. Pouze pochopíte, z jaké úrovně hovořím a do jaké úrovně vás přivádím.

Jen si představte vzdálenost letu (hloubku), kam až se dostala tato duchovní rozprava. Uctívání vědomí mnoha různými jmény je všude běžným duchovním přístupem, ale pro mě je to bolest a chci se ho zbavit.

23. ČERVENCE 1980

Tazatel: Maharadž říká, že vše, co je zapotřebí, je být bdělý. Mysl neustále produkuje pochybnosti, a zvláště má ve zvyku říkat, že je zapotřebí větší množství cvičení, nebo že je zkratka třeba dělat toho více.

Maharadž: Všechny aktivity jsou v oblasti vědomí, myslí a životního dechu. Znalec myslí je prostě svědkem. Do ničeho se nezaplétá.

Guruova milost znamená poznání, že *jste*. Když se stabilizujete v tomto přesvědčení, otevře se a dá vám veškeré poznání, a to je milost.

Pokud jste zde, pak je vše nezměřitelně tady. Vy nepřikládáte žádný význam skutečnosti, že *jste*. Necháváte se strhávat veškerým projevem, který je vyjádřením vašeho bytí.

Tazatel: Mám sklon dívat se ven místo dovnitř.

Maharadž: To je vlastnost vašeho „*jáství*“, ne vás, Absolutna. Pojal jste tělo za své „*Já*“. To je také povrchní, ani nevíte, co se uvnitř těla odehrává.

Tazatel: Správně. Nevím, co se odehrává v mých orgánech, ani jak fungují.

Maharadž: Ukázky veškerých činností, odehrávajících se v tomto rozlehlém světě, se dějí také v těle.

Tazatel: To, co je, nezná Sebe samo?

Maharadž: V tom stavu nevíte, že *jste*. To, že *jste*, víte s nástrojem neboli pomocí bytí.

Tazatel: Pomocí tohoto nástroje se snažíme dostat za to?

Maharadž: Nesnažte se jít za vědomí, pouze rozpoznajte, pochopte, co toto bytí je, to splní účel. Důkaz, že tu vědomí nebylo, je pouze ve vás. Vy, Absolutno, *jste* toho důkazem. Toto bytí přišlo spontánně, zcela nezávaně, a je pozorováno vámi, Absolutnem. Klad'te otázky – nebudete mít znovu takovouto příležitost.

Tazatel: Necítím ani tak chuť dávat otázky, jako spíš spočívat v Maharadžově přítomnosti.

Maharadž: To je v naprostém pořádku. Pouhým sezením zde v tichu a nasloucháním promluv bude vaše mysl vyhlazena. V případě, že mysl opět vyvstane, předejděte tomu kladením otázek.

Mysl narůstá, vyjadřuje sebe různými koncepty. Neztotožňujte se s nimi, nechte je odejít. Nebuďte zákazníkem konceptů své myslí.

Tazatel: Věci, jako např. obstarávání potravy, pravidelná strava, vydělávání peněz, jsou koncepty mysli a mysl na ně reaguje. Jak lze žít, pokud na ně člověk nereaguje?

Maharadž: Všemi způsoby mysl zaměstnávejte, ale neztraťte se v ní. Pozorujte mysl, buďte pozorovatelem toku mysli.

26. ČERVENCE 1980

Tazatel: Přišel jsem za Maharadžem v naději, že mi snad pomůže ukončit mé hledání.

Maharadž: Můžete mi sdělit, co jste za dobu hledání pochopil?

Tazatel: Všechno jsou to koncepty, iluze.

Maharadž: Ano.

Tazatel: Nevěřím v různá zdlouhavá cvičení a procedury, vše jsem již vyzkoušel. Chci to ukončit.

Maharadž: Od nynějška vám musí být zcela jasná základní skutečnost, a to, že nejste toto tělo. Pracujete ve světě a myslíte si, že všechno konáte vy, ale ve skutečnosti se děje toto: životní síla, když se vyjádří v myšlenkách a slovech, se nazývá mysl, takže je to tato prána – mysl, životní síla – mysl, která je činným principem. Bytí, vědomí, je Bůh, který pozoruje konající životní sílu a mysl. Nijak se do toho nezaplétá; jen pozoruje. Příčinou vašeho neštěstí je to, že si myslíte, že jste to vy, kdo něco koná.

Tazatel: Uvědomuji si, že cokoliv řeknu, je koncept vycházející z mého vědomí.

Maharadž: To, že vy jste a svět je, jsou obojí koncepty. To musíte vědět.

Tazatel: Jak toto poznání pracuje? Míním tím: Vy mi řeknete nějaká slova a na to přijde pocit pochopení. Je to mentální proces? Je zde pořád schopnost pozorování toho všeho?

Maharadž: Mysl rozumí díky vědomí.

Tazatel: Tedy je vše spontánním děním?

Maharadž: Ano, to je pravda. Mysl interpretuje jakýkoliv koncept, základem je vědomí, na němž v danou chvíli koncept vyvstane.

Tazatel: Takže, čeho je ve skutečnosti třeba dosáhnout, pokud nemůžete změnit vědomí a ani ho dosáhnout slovy? Je zde neustále, i teď. Proč

jsme teda tady? Konání náleží mysli – to je jasné – pracuje to jako automat. Nyní tomu jasně rozumím. Chci odevzdat mysl vědomí. Chápete? **Maharadž:** Veškeré toto konceptualizování a vyjadřování se zde odehrálo až po vyvstání základního konceptu, že jste. Jaká byla vaše pozice, než tento koncept vyvstal? Měl jste v tu dobu nějaké koncepty či potřeby?

Tazatel: Je to jako hluboký spánek?

Maharadž: Tento koncept, že to je podobné hlubokému spánku, není nesprávný, ale je to stále jen koncept, a základní stav je za všemi koncepty.

Tazatel: Co je nyní skutečnost?

Maharadž: I to, že jste bdělý, je v tuto chvíli samo o sobě konceptem. Nechte to padnout ke dnu.

Tazatel: Je to film.

Maharadž: Vraťte se zpět do zdroje: Jaký byl váš stav, než vyvstal koncept bytí, pocit „já jsem“?

Tazatel: Nevím.

Maharadž: To, co nevíte, je správný stav. Vše, co přichází po nabytí tohoto vědomí, je jako hromada soli – nepotřebné, vědomí je zbytečné.

Tazatel: Takže to se vztahuje i na hledání a všechny aspekty s tím spojené?

Maharadž: Odhod'te každou myšlenku, každou zkušenost, vše, co se odehrává poté, co přišlo toto vědomí. Kromě tohoto odhození všeho jako nepotřebného zde není nic, co by mělo být vykonáno. Jen je třeba mít toto pevné pochopení, ve kterém jste stále více a více absorbován.

1. SRPNA 1980

Maharadž: Všechny vaše světské i další aktivity jsou založeny na totožnosti s individualitou. Vy, jako individualita, chcete dosáhnout osvobození. Přetrváváte jako individualita, v tom je problém. Můžete si jakkoliv namýšlet, že jste toto poznání pochopili, ale dokud si myslíte, že vy, jako individualita, jste nabyli poznání, totožnost s individualitou je pořád přítomna.

Ten, kdo učinil jistý duchovní pokrok, jenž mu přinesl hmatatelné výsledky, je Jógín. Protože však je zde přítomno jeho sebe-ztotožnění, jako individualita si spokojeně hoví v tom, čeho dosáhl.

Musíte pochopit oba aspekty bytí; tuto prostou fyzickou podstatu, z níž bytí vzešlo, a zároveň neohraničenost toho, co toto vědomí může dělat, třebaže je tento stav ve své podstatě omezený. Jak může být ten, kdo si je vědom své skutečné přirozenosti a celkového potenciálu, spokojen s čímkoliv, co mu může tento omezený stav poskytnout?

Krom toho, potenciál jeho spočívání v Absolutnu je natolik velký, že si lidé ani nedovedou představit, jaké by to mohlo být v Absolutnu – tudíž o něm mohou přemýšlet pouze na úrovni vědomí.

Tazatel: Jak lze pochopit to, že přebýváme ve vědomí?

Maharadž: Zrovna teď jste v tom stavu, ale vy se jej neustále snažíte posuzovat skrze tělo a mysl. Jste pořád připoután k tělu a mysli. Dokonce, i kdybyste žil sto let, stejně byste to rád ještě o pět let prodloužil. V Absolutnu neexistuje potřeba žádného druhu, ani potřeba poznat sebe sama.

Tazatel: Musí tu být nějaká příčina vzniku tohoto dočasného stavu, který vzešel z Absolutna?

Maharadž: Tento dočasný stav se objevil na základě tření či vzájemného působení pěti elementů. Mějme příklad. Byli dva důvěrní přátelé, kteří se kamarádili již velmi dlouhou dobu. Náhle ale došlo k nějakému tření, neshodě, a okamžitě byli ve při.

Tazatel: V okamžiku smrti může dojít k velmi traumatické zkušenosti, fyzické i mentální.

Maharadž: Není tomu vždy tak. Pro toho, kdo očistil svou mysl od veškerých konceptů, bude smrt velmi blažená.

Nahromadil jste mnoho vědomostí a duchovních znalostí, a přes to všechno otevřete v okamžiku smrti svůj zápisník, ve kterém máte zaznamenána jména svých příbuzných.

Tazatel: S vaším požehnáním budu mít smrt klidnou, nebudu si nikoho připomínat.

Maharadž: Spočívejte ve vznešeném stavu. Nemusíte dělat nic, jen naslouchejte. Pokud budete naslouchat správně, vše se stane. Nyní jsem vám řekl, co je to toto bytí. Je to výsledek pětielementární hry; toto vědění je výsledek potravinového těla, a vy jím nejste. Tak proč se obávat odchodu vědění?

Pochopil jste, že jste pozorovatelem vědomí, které se na vás objevilo? Vy nejste vědomí ani poznání, vaší pravou přirozeností je *Sat-guru*.

Vědomí nemůže být odděleno od světa a vesmíru, je to totéž. Toto je moje *mája*, vzešla ze mě a já vím, že jí nejsem. Jsem pozorovatelem toho všeho, je to jen má hra, ale já tou hrou nejsem.

Konečným smyslem veškeré *sádhany* jste vy. Cokoliv je, jste vy. Nikdo toto v knihách doposud nezaznamenal, někteří lidé to možná napíší později. Ten, kdo by to měl v úmyslu, by měl mít vědecký rozhled.

Toto poznání, které se na mně objevilo, jsem přehnaně hýčkal, a jaký je konečný výsledek takového poznání? Tomuto poznání bylo nyní dáno toto označení: „Máš nemoc a nyní umřeš.“ Takže znám podstatu tohoto poznání, jež se na mně objevilo. Odhalte to sami pro sebe. Tančil jsem s tímto poznáním, nazýval je Bohem, a nyní je toto poznání označeno jako nemocné – ale já vím, co jsem; jsem ještě před tímto poznáním.

Stěžoval jsem si své pravé přirozenosti, a ta říká, že toto vše je *lila* (hra), že s tím nemám nic co do činění. Samotné vědomí je podvodné, co s tím mám dělat? Já jsem podpora všeho – lidé myslí, že jsem příčinou, ale jí nejsem, jsem podporou.

Tazatel: V *džňáninovi* dosáhlo bytí stavu nebytí, přesto bude projev pokračovat. Jak v něm člověk funguje?

Maharadž: Je to jako fungování ve snovém světě, v němž se děje vše, ale vy neděláte nic. Z tohoto nejvyššího stavu dochází pouze k pozorování tohoto bytí a jeho aktivit.

8. SRPNA 1980

Tazatel: Měli bychom mít pevné přesvědčení o tom, že je tu stav za vědomím?

Maharadž: Absolutno je zde v každém případě, takže otázka vaší víry je vyloučena – Absolutno tu je.

Tazatel: Proměnilo by pevné přesvědčení vědomí na Absolutno?

Maharadž: Je zde pouze jeden stav, nikoliv dva. Když je tu „*jáství*“, budete mít v tomto vědomí mnoho zážitků, ale „*já jsem*“ a Absolutno nejsou dvěma. V Absolutnu se objeví „*jáství*“, a potom nastává zakoušení. V Absolutnu není žádná individualita, žádná vzpomínka na to, že jsem toto či tamto, je zde však nepřetržité čerení.

Neříkám nic, co bych znal jen z doslechu nebo co bych někde vyčetl, ani se neodvolávám na posvátná písma. To, co musím říci, vychází z mého „Já“.

Vše, co se děje, z pozice Absolutna, bez poznání „já jsem“, je velice hluboké, nekonečné, rozsáhlé. V oblasti bytí začíná rozdělování; je omezené, podmíněné, protože si v tomto bytí snažíme všechny činnosti přivlastnit. V Absolutnu nemám příležitost říct, že existuji, protože To je ve věčnosti. Nemusím nijak komentovat svou existenci. Díky existenci Absolutna, *Parabrahman*, přišlo a odešlo mnoho inkarnací, ale Absolutno zůstává pohybem všech těchto inkarnací neposkvřeno.

Tazatel: Jaký je smysl stvoření?

Maharadž: Toto je řeč upřímného hledajícího, ale nikoliv toho, kdo je ukotven v pravdě. Z nekonečně malého semínka vyrostl mohutný strom; bude semínko odmítat strom, větve, listy, atd. a trvat na tom, že to není jím ani jeho? Roste spontánně dál. Nechte ho růst.

Tazatel: Je toto „jáství“ nezbytným prahem, jak dosáhnout stavu Absolutna?

Maharadž: Stavu Absolutna nelze dosáhnout. Je to váš stav. Absolutnu se děje pozorování vědomí.

Tazatel: Jak dlouho musí člověk praktikovat?

Maharadž: Jak dlouho jste praktikovala, abyste se stala ženou?

V prvním stupni je potřeba transcendovat tento pocit těla a mysli, to je jednoduché, ale transcendovat vědomí je velice obtížné. Bytí je velice mocné potenciální poznání, a díky němu máte všechno další poznání, tudíž je velmi obtížné se tohoto poznání zbavit.

Tazatel: Je toto poznání oddělené od Neprojeveného?

Maharadž: Z vašeho pohledu je oddělené; z mého pohledu oddělené není. Šrí Krišna řekl: „Vše, co je, je mnou samým.“ Jsem *saguna* i *nirguna*, obojí je mnou samým. Tento dotek bytí je pouze dočasným stavem. Prošetřete tento bod. Jak se toto bytí přihodilo?

21. SRPNA 1980

Maharadž: Nejsm příliš nadšený z toho, když zde lidé zůstávají déle než osm či deset dní. Všechno, co pochopili, musí strávit, jakékoli další promluvy už k nim nedorazí.

Dejme tomu, že je někdo znalý, odešel odsud a šel jinam. Nebude schopen zůstat sám – bude žadonit o společnost někoho dalšího, aby mu mohl předat duchovní znalosti (zboží). Bude chtít společnost druhých, s nimiž by diskutoval o duchovních záležitostech – jinak bude velmi nešťastný. Budete se cítit šťastně a spokojeně, pokud se nesetkáte s dalšími *sádhaky*?

Tazatel: Ó, ano. Je toto nutná fáze pro opravdového hledajícího – projít obdobím, kdy by rád sdílel své poznání s ostatními?

Maharadž: Je to toho součástí, ale i to musí odejít. Nejvyšší stav je nezrozený stav, v němž není žádná zkušenost myslí. Prozkoumejte koncept „já jsem“. V procesu snahy nalézt svou pravou totožnost se lze dokonce vzdát i „Já“, a po zřeknutí se „Já“ jste To.

(*Maharadž pozoruje vrabce na okenici.*) Vědomí přebývající v těchto vrabcích a vědomí v tomto těle je stejné. V mém případě je nástroj velký, u vrabců je malý. Vrabci se honí za potravou, jejich žaludky jsou prázdné. Všechny živé bytosti trpí; stvoření samotné je utrpením. Všechny ty koncepty o znovuzrození, atd. jsou k čemu? Rodí se znovu déšť? Oheň? Vzduch? Stručně řečeno, jedná se o pouhou přeměnu pěti elementů. Můžete to nazývat znovuzrozením.

V procesu duchovního hledání se bude vše odehrávat v oblasti vědomí. Nakonec dospějete či dosáhnete Absolutního stavu, *Parabrahman*, který je prost žádostí.

Já jsem pochopil a transcendoval bytí. Dejme tomu, že bych žil dalších 100 let – dalších 100 let zde budou stavy bdění, spánku a „já-ství“ – jaký to má smysl? Mám toho po krk. Nemám pro sebe žádnou vyhraněnou totožnost. Každá totožnost, kterou mám, je hrou pěti elementů a je univerzální. Jelikož toho není mnoho, co bych zde mohl říci z mého stavu, nebudu tu lidi nechávat dlouho. Předám jim náležité poznání a pošlu je pryč. Nejsou schopni pochopit to, co zde říkám s tímto hlubokým poznáním na této úrovni. Jaký užitek z toho mohou získat?

23. SRPNA 1980

Maharadž: Některé lidi žádám, aby zde zůstali, ale nedokážu vysvětlit proč, a jiným, třebaže by tu rádi zůstali, řeknu, ať již nechodí. Je mnoho různých typů hledajících: někteří sem chodí výhradně jen za poznáním

a nezajímají se o osobu, jež toto poznání předává, nebo se o ni zajímají jen nepatrně. Druzí chtějí poznání, ale pro ně je prvořadým požadavkem oddanost ke guruovi – *gurubhakti*; a až poté shromažďují poznání. Existovalo několik velkých světců, kteří během fáze hledání měli ve zvyku provádět uctívání či oddanost k Bohu, čistě jen za účelem opakování jména, ale díky intenzitě oddanosti ke guruovi, *gurubhakti*, nakonec dosáhli nejvyššího stupně. Pro tuto paní je teď oddanost ke guruovi převládající, a poznání získá zcela náhodně. Ten, kdo začne s *gurubhakti*, tomu bude dokonce i Bůh oddán. Všechny zkušenosti, které potkáte, prostě přijměte, nesnažte se je měnit, jen je akceptujte tak, jak přicházejí.

Souhrn tohoto všeho je iluze a nikdo nenese za toto stvoření zodpovědnost – stvoření přišlo spontánně a otázka zlepšení je v něm vyloučena – půjde si svou vlastní cestou.

Došel jsem k závěru, že svět se tu objevil spontánně bez jakéhokoliv semene (počátku), toto stvoření je bezsemenné (bezpočáteční), ale svět je plný semen a rozmnožování probíhá dennodenně.

Tazatel: Jak jste dokázal s tímto poznáním jednat se všemi těmi různými lidmi?

Maharadž: Kdo jednal? Já nemám žádný postoj či pozici, žádnou stanovenou formu sebe sama. Pokud bych měl nějakou ustálenou formu, bylo by obtížné někoho akceptovat či se s někým domluvit, ale moje prázdnota je nejjemnější, tudíž se mohu čemukoliv, jakékoli situaci přizpůsobit.

Představme si bohatého muže, který nosí mnoho zlatých drahých ozdob a kráčí po ulici. Bude mít strach, že je v nebezpečí. Ale nahý fakír nemá nic, o co by mohl přijít, a tak se pohybuje po ulici beze strachu.

Takže tím, že jsem ztratil vše, nemám už nic dalšího, co bych mohl ztratit, mohu se setkávat a přizpůsobit se jakékoli situaci. Dokud nosíte jméno a formu, budou zde všechny problémy. Na duchovní cestě postupně pozbudete svou formu, a jakmile bude forma odhozena, zmizí s ní i jméno.

Je mnoho zákazníků, kteří chtějí ve jménu duchovního poznání něco získat a vlastnit, ale nikdo není zákazníkem pravdy, pravého Sebepoznání.

Byl muž, který tvrdě pracoval a za ty roky si nahromadil hodně majetku. Nyní je na smrtelné posteli ve svém domě. Ze smrtelného lože se díval do chléva. Nepřemýšlel nad žádnými vznešenými myšlenkami,

pozoroval tele, které žvýkalo násadu na koště a popadly ho obavy, aby tele koště nezničilo. A tak, dokonce i ve svých posledních minutách života křičel: „Pozor na koště, koště!“

Tazatel: Jak lze změřit duchovní pokrok hledajícího?

Maharadž: Kdysi žil jeden velmi slabý muž, který nebyl schopen ani chodit. Postupně nabýval sílu a začal chodit. Takže věděl, že má tu sílu, je to tak? Ukazatelem vašeho duchovního pokroku je vyprchání potřeby setkávat se s obyčejnými (nevědomými) lidmi; vaše touhy a očekávání ubývají. Když se vám z intenzivní touhy po Sebepoznání otevrou dveře či propust, začnete odmítat vše, od toho nejhrubšího stavu až po jemný stav *Íšvary*, nebo-li vědomí. Vše odmítnete.

Ve světě si díky moci peněz můžete koupit cokoli. Tím, že dáte někomu peníze, získáte vše, co chcete. Podobně darováním „Já“ získáte Brahman, a když darujete Brahman, dostanete *Parabrahman*. Musíte mít hlubokou, intenzivní touhu po Sebepoznání.

24. SRPNA 1980

Tazatel: Má univerzální vědomí tělo, jestliže *Čaitanja* (vědomí) je vše prostupující a skládá se ze všech různých druhů sil, a přesto, že individuální vědomí je spojeno s tělem? Existuje nějaké univerzální tělo – anebo kombinace těl?

Maharadž: Univerzální vědomí nemá žádné tělo. Univerzální vědomí se stane projeveným vždy, když se zrodí tělo. Výtažek pěti elementů tvoří podstatu univerzálního vědomí.

Tazatel: Je nějaké spojení mezi univerzálním vědomím a vědomím v těle?

Maharadž: Je to důvěrné spojení. Je to spojitost od individuálního vědomí po projevené vědomí. Vezměte si příklad životního dechu: navenek je označován jako univerzální vzduch, ale když dýcháte, je to vaše *prána*.

Tazatel: Jaký je rozdíl mezi *Paramátman* a *Džívátman*?

Maharadž: Pokud přemýšlíte v pojmech částí, přemýšlíte o *džívovi* a o celku jako *Paramátman*, ale není tu mezi nimi rozdíl. Když je usazeno v těle, bere na sebe dočasnost, stává se časovou jednotkou, *džívou*; na konci časového rozpětí splyne s *Paramátman*.

Tazatel: Proč se *Paramátman*, jež je vším, omezuje na tělo jako oddělená část?

Maharadž: Není pro to žádný důvod, prostě se to stane. Ale v *Paramátman* není uvědomění si existence, je zde pouze uvědomění uvědomění. Jakmile nastane uvědomění si existence, je tu dualita a s ní zároveň přichází projev.

Tazatel: Kdysi někdo řekl, že realizovat může pouze člověk. Cítím, že každá žijící buňka je projevem Boha, a z tohoto důvodu je tato myšlenka nesprávná.

Maharadž: Vědomí je stejné, ale mysl může pracovat jen podle toho, co jí je známo. Nižším bytostem jsou známy pouze základní fyzické potřeby. Pouze člověk je tím, kdo už od ranného dětství přemýšlel a byl živen vyššími idejemi, které se netýkaly jen fyzických aspektů. Člověk je schopen létat a dostat se na měsíc. Žádný jiný tvor to nedokáže; mysl nižších druhů je omezená.

Existuje celkem 8,4 milionů různých živočišných druhů; jakmile dojde k početí u některého z těchto tvorů, vznikne jakési kauzální tělo, do něhož byla v momentu početí vtištěna přirozenost formy a její fungování. Nikdo nepoví ptáku, aby létal, rybě, aby plavala nebo červu, aby se plazil, to vše je obsaženo v samotném početí.

To, co nemůže umřít, je nyní pevně přesvědčeno, že umře. Jak se sem vkradl tento strach ze smrti? Je založen na konceptu, že jste se narodili, na pouhých slovech; to je svázanost. Vše, co musíte udělat, je nalézt svůj zdroj a usídlit se v něm.

29. SRPNA 1980

Tazatel: Poté, co víme, že nejsme bytím, toto bytí chce pořád být – ochraňuje sebe samo. Je to vestavěno v této jednotce?

Maharadž: Ano, je to její podstata.

Tazatel: Je to tak, že tyto jednotky bytí nemají větší hodnotu než obraz, jsou stejné jako obrázek na televizní obrazovce – je to tak správně?

Maharadž: Ano, můžete to brát tak, že jsou pouhými obrazy. Přesto však je tato jednotka nejužasnějším nástrojem, protože má v sobě jistý princip, který obsahuje vesmír. Proto ji nepovažujte jen za obraz. „Já“ nedokáže zakusit své vědění bez pomoci těla. Je to nezbytný nástroj.

Bez kyselé potravy a pulsace (vitálního dechu) zde není růst a nebude tu bytí. Tělo je vak živin, ale poznání „já jsem“ není individuální, je univerzální.

Tazatel: Je to vědomí, které si užívá sebe sama skrze všechny tyto jednotky bytí?

Maharadž: Ano. Toto bytí vstoupí do individuality kvůli formě potravinového balíku, tělu. Z mé pozice je pouze dynamickým, projeveným bytím – žádnou individualitou.

Jakmile se oddáte tomuto pochopení, otázka užívání si sebe sama jako individuality je vyloučena. Nejste už individualitou, individualita se rozplynula. Zřídka to někdo udělá.

Ten, kdo pochopil všech pět elementů a jejich hru, se nestrachuje o esenci těchto pěti elementů, bytí – tento stav je též transcendován. Takový člověk má vůni lidskosti: pamatuje si lidskost, ale ví, že s lidskostí nemá nic co do činění.

Poté, co toto pochopíte a transcendujete, slova ztratí svůj význam. Bytí cítí, že by nemělo umřít, ale jestliže nastala tzv. smrt, není to pro bytí žádná ztráta. Z mého hlediska, veškeré bytí ve formě lidského tvora, které zde bylo, je zcela pryč; díky tomuto rozpuštění se to stalo zcela evidentní.

30. SRPNA 1980

Tazatel: Zůstává vědomí napořád?

Maharadž: Ne, vědomí je zde tak dlouho, dokud je tu tělo.

Tazatel: Budou se těla nadále rodit a umírat dokonce i tehdy, když člověk prožře?

Maharadž: Ano. Pět elementů, tři *guny*, principy *prakrti* a *puruša*, to dohromady jsou prostředky projevení „jáství“.

V původním stavu zde není žádný pocit vědomí, uvědomění si bytí, ale jakmile přijde „jáství“, je rázem spatřen celý projev, toto je vyjádření vědomí. V Absolutnu je „jáství“ celkem, ale projev je rozličitelný. Projevují Sebe sama v mnohém. Lidské bytosti jsou jedním druhem formy a každý druh formy bude jednat podle své přirozenosti, podle kombinace tří *gun*. Jak sem může vstoupit individualita?

Jedinou cestou, jak pochopit tuto hádanku, je uvědomit si svou totožnost s univerzálním vědomím, které je vyjádřeno v celém prostoru.

Dokud se budete ztotožňovat s lidskou formou, je nemožné, aby byla tato hádanka vyřešena.

Proč sem chodíte a mrháte svůj čas? Pokud byste místo toho dvě hodiny vykonával nějakou fyzickou či mentální práci, měl byste pak něco, co byste mohl předvést.

Tazatel: Toto jsou strávené hodiny, jež jsou pro mne velmi užitečné, a naopak čas strávený někde jinde je k ničemu.

Maharadž: Jak mohou být užitečné? Já ničím toho, pro koho, jak říkáte, jsou tyto dvě hodiny užitečné. Já ničím identitu.

Není to zábavné, že učení, které ničí individualitu, je přesně to, co individualita chce? Odpověď je, že zde žádná individualita nikdy nebyla. Přijde poznání, že zde žádná individualita nikdy nebyla.

Tazatel: Co je to realizace?

Maharadž: Ještě předtím, než vyvstala myšlenka „já jsem“, vy jste, ale nevíte, že jste. Následně se odehrálo mnoho událostí, jimiž jste se začal zdobit. Snažíte se odvodit význam sebe sama z následných slov, událostí, a významů slov...to ale nejste vy...vzdejte se toho. Jste před myšlenkou „já jsem“. Usad'te se zde, před slovy „já jsem“.

11. ZÁŘÍ 1980

Maharadž: Ať už jste *džňáninem* či nevědomou osobou, vaše tělesná výživa, strava, prostředky obživy, atd. pokračují na základě významu slov vaší mysli. Vaše myšlenky budou také plynout podle dojmů, které jste získali od dětství. Činnosti vzešly z vitálního dechu, slov a vědění „já jsem“.

Pokud chcete probudit svou Božskost, budete muset uctívat vitální dech; prostřednictvím vitálního dechu dosáhnete své Božskosti. Podoba každého Boha je dána skrze vitální dech. Řeč vitálního dechu znamená *slova*. Když jsou očištěny všechny aspekty vitálního dechu, není tu žádný prostor pro žádosti, není zde fyzické ani mentální utrpení. Držte se „jáství“ – *Átman Prem* – já miluji, jak vám bylo přikázáno Guruem. Všechny naše činnosti, ať už duchovní či fyzické, jsou založeny na emoci. Všechny tyto detaily akceptuji, ale vím, že celkový souhrn tohoto všeho je nula. Mé dřívější promluvy mohl kdokoliv do určité míry pochopit, ale porozumět mým současným promluvám je velmi obtížné.

Abyste byl způsobilý jim porozumět, setrvejte ve zdroji svého zrození. Promluvy plynou spontánně. Nevymýšlím je dopředu. Já sám jsem často udiven nad tím, proč se objevuje tento druh hlubokých slov, a lidé, kteří jim naslouchají, jsou také v rozpacích, protože nejsou schopni vytvořit žádnou otázku založenou na těchto promluvách. Vše je spontánní, stav pozorovatele také přišel spontánně. Všechny mé činnosti se objevily spontánně, není zde žádný prostor pro myšlení.

Od té doby, co znám svůj stav před zrozením, znám také ten bod zrození, a od zrození, cokoliv jsem – mé bytí – znám také. Proto hovořím tímto způsobem. Zakoušející i zkušenosti, obojí se vytratilo. Ve chvíli, kdy přijdou překladatelé, a já zaujmu své místo k promluvě, jsem posílen, má baterie je nabitá – jinak jsem tak slabý, že musím používat tuto hůl. Nemám nejmenší zájem shromažďovat zde hledající, ať už jsou na jakékoli úrovni.

Tazatel: Můžeme to pochopit svou myslí, ale to, co je za myslí, pochopit nemůžeme.

Maharadž: Z hlubokého spánku do bdělého stavu, co je to? To je stav „já jsem“ beze slov. Později začínají plynout slova a vy se pojdete s jejich významem a vykonáváte si své úkoly v každodenním životě – to je mysl. Ale před „já jsem“ a bdělým stavem – to je ta hranice, zde musíte být.

Jen zřídka někdo pochopí, kam mířím. Běžnému duchovně hledajícímu musíme říci: „Udělej toto a z toho získáš prospěch.“ On se pak na nějaký čas cítí šťastně, a oddychne si, ale to není konec; opět se vrátí do předchozího koloběhu. Ale my mu nemůžeme pomoci, protože nemá kapacitu, aby pochopil tento nejjemnější aspekt tohoto duchovna.

V nejlepším případě vám řeknu: „Víte, že jste; uctívejte princip „já jsem“. Uctívejte jej, buďte za jedno pouze s ním, a poté „jáství“ odhalí všechno poznání.“ To je vše, co řeknu, ale tou nejjemnější věcí je toto – z hlubokého spánku do bdělého stavu. Abyste zde přebývali, musíte být v mimořádně klidném stavu. V tomto stavu dochází k pozorování bdělého stavu. Musíte dojít až do nejzazší úrovně, ale je to velmi obtížné. Běžný člověk je s příchodem „já jsem“ a toku slov odveden tokem slov. Toho, kdo má schopnost rozlišování, kdo je inteligentní a duchovně nasazený, musíme přivést sem, před toto „jáství“.

Pokud máte ke mně úctu, pamatujte si má slova. Poznání „já jsem“ je největším Bohem, Guruem; buďte s ním za jedno, v důvěrném vztahu. To samotné vám požehná veškerým poznáním, které je pro vás

důležité, a po rozšíření tohoto poznání vás dovede do stavu, který je věčný.

Stanete se zralým natolik, že budete v oblasti *nirguna*, ve stavu bez atributů. Nemůžete přeměnit nezralé mango na zralé a šťavnaté jen přes noc. Musí projít dobou zrání. Je vám to jasné, či ne?

15. ZÁŘÍ 1980

Tazatel: Když se v meditaci snažím stabilizovat se v bodě za myslí, je zde temnota, nicota, prázdnota. Nemám tento stav rád.

Maharadž: Copak nechápete – jste tam pořád. Před stabilizováním se v „Já“ tu stále přetrvávají stopy mysli.

Tento stroj je samočinně vznikajícím strojem; když to detailně prozkoumáte, hnací síla pomůže vyčistit všechny pochybnosti ve vaší mysli. Toto je výhradně vaše poznání, kterému se budete těšit nejvíce, a poté jsou všechny stopy mysli zcela vykořeněny. Toto je stav, v němž jste a zároveň nejste, to je pomezí. Ve chvíli, kdy víte, že jste, je tu dualita. Když nevíte, že jste, jste dokonalý, ale musíte projít tímto procesem. V hlubokém spánku nevíte, že jste, ale to je hrubší stav. V tomto vědomém stavu musíte ustoupit do stavu nevědění.

Co je toto vědění? Je to známka nebo zamluvení rezervace „já jsem“. Dopředu si rezervujete byt, který je ve výstavbě, ale kde je ten byt? Je to pouze rezervace. Podobně i toto „já jsem“ je pouhou rezervací, reprezentuje váš Absolutní stav.

Tazatel: Co vám dává odvahu přeměnit se v nic, o němž víte, že tu je?

Maharadž: Vaše hluboká potřeba pochopit „Já“. Toto ztrácení se znamená jít dovnitř, ale váš běžný sklon je jít skrze pět smyslů ven a vidět svět. Nyní to otočte; nejsem tělo, nejsem mysl, nejsem pět smyslů; nyní jste stabilizován ve vědomí. Po ukotvení se ve vědomí se budou všechny další věci dít automaticky. Rozšíříte se do všeho projeveného.

Předtím, než přišlo „*jáství*“ jsem byl, jsem a budu v tomto původním stavu. Jak to, že na mě nemá žádný vliv hrozivé jméno této choroby? Je to z toho prostého důvodu, že to, čím jsem, nemá s touto chorobou nic co do činění, je to jen název.

Tazatel: Co si Maharadž myslí o všech těch rozličných druzích náboženství?

Maharadž: Pokud se mne týče, všechna náboženství jsou založena na

konceptech a emocích. Tyto emoce jsou tak násilné a poutavé, že jsou lidé kvůli nim schopni obětovat i své životy.

Sjednotí-li se člověk emocionálně s někým jiným, může to být tak účinné, že těm, co se ztotožnili s Ježíšem Kristem, se objevily na tělech rány po ukřižování. Všechny tyto zkušenosti jsou naprosto k ničemu. Jedna individualita se ztotožnila s jinou individualitou, ale dokud se individuality nevzdáte, Skutečnost se nikdy neprojeví. Neopakujte jako papoušek to, co jste si někde vyslechli, dokud o tom nebudete přesvědčeni stejně jako já.

Já znám svůj stav, který tu byl předtím, než přišlo tělo a vědomí, mám o něm poznání, uvědomuji si ho. Pouhé naslouchání těmto slovům nebude stačit – musíte se sjednotit s vědomím. Nepovažujte poznání „já jsem“ za nepodstatné, protože ono je hnací silou pro běh celého vašeho vesmíru. Projevy vědomí jsou neomezené; pokud se ponoříte do těchto projevů, ztratíte se. Odevzdejte se a sjednoťte se se svým vědomím a vědomí samo vám ukáže proces, jak může být rozpuštěno.

21. ZÁŘÍ 1980

Maharadž: Vše, co člověk dělá, je jen pro udržování vědomí, pro mě ale neexistuje vůbec nic, co bych chtěl, aby pokračovalo.

Přicházíte sem jako individuality očekávající, že ode mě něco získáte; to je to, kde vzniká chyba. Není zde žádná individualita, takže jak mohu udělat něco pro neexistující individualitu? Vaše přirozenost není nikterak odlišná od mé. Toto dění je pouhé dění, které přišlo a odejde.

Když cítíte, že potřebujete jít čůrat, tak se vyčůráte, je to stejné pro všechny. Je to proces čůrání, který se děje každému, ale vy berete vše jako něco, co se děje vám, jakožto nějaké individualitě.

Tazatel: Jak mohu pochopit to, co Maharadž říká?

Maharadž: K tomu, abyste pochopili, co říkám, je velmi důležité rozlišování. Je to pouze po příchodu vědomí, že se snažíme pochopit sebe sama. Vědomí je takzvané zrození; zrození znamená tři aspekty: bdělý stav, hluboký spánek a poznání „já jsem“.

Jakmile zcela pochopím to, co toto zrození je, je celá hádanka rozluštěna. Protože jsem důkladně poznal, co je tento princip zrození, budu velmi dobře vědět, co se děje v momentu takzvané smrti, a budu

pozorovat odchod životního dechu, řeči a „*jáství*“; otázka smrti je vyloučena.

Znám-li právě nyní, že můj životní dech odchází, nebudu ho zastavovat, nebudu říkat: „Ne, zastav se, počkej ještě chvíli“, protože velmi dobře vím, že nemá cenu tento životní dech a životní sílu zadržovat.

Nastalo a skončilo mnoho rozkladů, ale v mém pravém věčném stavu jsem jimi nedotčen. Před tímto stavem, založeným na zkušenostech, jsem byl dokonalým ve všech ohledech. S příchodem tohoto bytí nastal tento nedokonalý stav, a já ho mám již po krk.

Pokud opravdu chcete věčný klid, nestarejte se o nikoho jiného, starejte se sami o sebe, zkoumejte jen sami sebe.

Kdo vám dá věčný klid? Je to pouze toto slunce, toto „*já jsem*“. Pokud obejmete Sebezářící slunce, vše ostatní zmizí, ale vy zůstanete věčně.

Zcela to prozkoumejte. S pravomocí koho (čeho) se můžete zachovat? Až do jaké míry můžete prodloužit svůj život? Měli byste si uvědomit, že bytí není nezávislé – závisí na něčem. Když to prozkoumáte, dojdete k závěru, že vy, Absolutno, nezávisíte na tomto bytí.

Tazatel: Pokud je *Átman Sat-čit-ánanda*, co je pak *Paramátman*?

Maharadž: *Sat-čit-ánanda* se v pravý čas stane *Paramátman*. *Sat-čit-ánanda* je „*jáství*“ a je samo stavem blaženosti, stavem lásky, ale je to jen zakoušející stav; po dobu, co je zde vědomí, a vědomí je zde, dokud je dostupné tělo – je to časově omezený stav. Stav *Sat-čit-ánanda* musíte transcendovat.

Tazatel: Měl bych se stabilizovat v bytí, anebo bych měl plynout s myšlenkami?

Maharadž: Jestliže budete setrvávat v bytí, myšlenek bude méně a méně. Pokud se budete zaplétat do myšlenek, budou se znásobovat. Setrvávejte pouze ve svém bytí.

24. ZÁŘÍ 1980

Maharadž: Před kolika lety jste ode mne dostal *mantru*?

Tazatel: Před třemi.

Maharadž: Poznání, že jste, je Bohem. Uctívejte je a jednoho dne pochopíte, že nejste individualita. Uvědomíte si, že jste univerzální vědomí,

keré nemůže trpět; pro vědomí zde není žádná bolest ani radost. Nepochopíte to skrze intelekt, ale poznáte to prostřednictvím intenzivní meditace. Meditace bude prováděna samotným vědomím. Meditovat na něco znamená stát se tím. Já jsem plně ukotven v nezrozeném stavu, ale pořád zakouším tento stav rozmanitosti, který se mě však nijak nedotýká.

Tazatel: Jaké účinky má přebývání v Maharadžově přítomnosti?

Maharadž: V současné době jsou tyto účinky na hledající větší. Pokud jste dostatečně pročištěni, je toto působení rychlejší. Pro nepročištěné a omezené je pak tento proces pomalejší.

Nevěděl jsem, že jsem byl, nyní vím, že jsem. Jedná se o stejný „Já“ s věděním, které je přes ně přehozené. Toto je cesta, jakou se právě Absolutno Samo transformuje do hrubšího vědomého stavu, stavu zdánlivého projevu. Já jsem Bůh, uctívatel i uctívání; jeden stejný, společný princip.

Tazatel: Byl světec, o kterém jsme mluvili, a který byl tak popudlivý, také *džňáninem*?

Maharadž: Ano, *džňánin* je znalcem poznání.

Tazatel: Jestliže to byl *džňánin*, jak mohl být tak popudlivý?

Maharadž: V projeveném vědomí se dějí veškeré činnosti, takzvané dobré a špatné. V projeveném vědomí byla vyjádřena tato charakteristika. *Džňáninovi* nemůžete přisuzovat tento *tamasický* rys, protože on individuální vědomí transcendoval.

Tazatel: Je v pořádku jíst nevegetariánskou stravu?

Maharadž: Dokud budete cítit, že jste individualitou, musíte se držet kodexu chování, jenž vám byl dán. Jakmile jste projeveným vědomím, otázka toho, co mám a co nemám dělat, přestane platit.

Je v univerzálním projeveném vědomí něco dobré či špatné? Nic takového. Bude v něm vůně květin, budou v něm odpadky; to vše je pouhá hra vědomí. K pozorování vědomí nelze dojít v oblasti vědomí.

Tazatel: Dejme tomu, že se pozorování zastaví, je to *samádhi*?

Maharadž: Představte si, že všichni odejdete, pozorování tu už není, já tu jsem pořád, ale nemám co pozorovat. Ve stavu bytí jsou zde ostatní a dochází k pozorování. Pokud není přítomno vědomí, Absolutno nemůže poznat Sebe samo – není tu nic kromě Absolutna – tudíž žádné pozorování.

Tazatel: Dejme tomu, že budu pouze pozorovat, že veškeré činnosti se dějí skrze mě a já nedělám nic. Je potom potřebná meditace?

Maharadž: Toto je jistý druh meditace, ale správná meditace je ta, když meditujete na své „Já“. Dostanete se do tohoto stavu ráno, když se probudíte a pozorujete vědomí; to je stav, kdy meditujete na své „Já“. Nyní si myslíte, že vědomí pozoruje vědomí, ale vědomí je pozorováno pouze z úrovně Absolutna.

27. ZÁŘÍ 1980

Maharadž: Veškeré duchovno slouží pouze k pochopení vaší skutečné podstaty. Dosáhnout toho, co značí „být na živu“, v tom spočívá celá otázka. Jakmile poznáte svou skutečnou podstatu, pak „být naživu“ se netýká individuality; toto „být naživu“ je pak jednoduše „být součástí spontánního dění“. Není tu nic, co by mělo být hledáno, hledající je tím, co je hledáno. Pouze zřete věci takové, jaké jsou.

Všichni z vás jsou hledající: ukažte mi, co hledáte.

Tazatel: Lze toho dosáhnout nejen meditací, ale také životem s ostatními lidmi ve světě?

Maharadž: Mohl byste žít, aniž byste nebyl součástí projevu? Poznejte to! Když si nejste ničeho vědom, váš svět neexistuje. Jste si vědom své přítomnosti a vnějšího světa, to nejsou dvě věci. Pochopte to! Svět může existovat jen za přítomnosti tohoto psychosomatického aparátu. Když považujete tento nástroj za sebe sama, přijímáte zrození a smrt. *Džňánin* si je vědom, že se jedná pouze o nástroj, a je od něho oddělen.

Poté, co jste to pochopili, vykonávejte s radostí svou práci. To, co se děje, je spontánní dění, a veškerá činnost je součástí celkového projevu.

Tazatel: Pokud je projev spontánní, existuje pro všechny činnosti nějaký důvod či příčina?

Maharadž: Ve snech žijete 100 let, ale když se probudíte, zjistíte, že sen trval pouhých pět minut. Jak k tomu došlo?

Tazatel: Připisuje tak Maharadž tomu snu náhodné dění?

Maharadž: Hlavním důvodem tohoto všeho je to, že existujete. Proto naleznete podstatu této existence. Všechny činnosti jsou vykonávány dítětem neplodné ženy. Toto vše jsou jen problémy vědomí; naleznete kořen vědomí.

Tazatel: Jak?

Maharadž: Chyťte vědomí pod krkem. Konceptuální vědomí pod konceptuálním krkem. Hýčkejte a předcházejte si toto základní vědomí, jedině ono může uspokojit vaše hledání, nikoliv váš intelekt. Dokud nebude toto poznání potěšeno, nemůžete mít poznání.

Nikdy jsem to nevěděl; sestoupil bych do vězení matčiny dělohy, kdybych měl třeba jen to nejnepatrnější poznání? Cokoliv se děje, děje se samo o sobě. Kdo může mít poznání toho, co existovalo před počtím? Není tu nic, co by mělo být získáno. Vy jste To.

28. ZÁŘÍ 1980

Tazatel: Proč je „*jáství*“ tolik přitahováno k tělu?

Maharadž: Když se samo vyjádří jako „*já jsem*“, je již plně zatíženo láskou být. Proč v hmyzu, červech, zvířatech či lidských bytostech přetrvává tento pud udržet se naživu? Protože spolu s vyvstáním životní síly toto „*jáství*“, jež je samo tímto pudem přežít, chce žít. Tato láska být je prvotní hnací silou pro všechny životní aktivity.

Zjistíte, že když jste projeveným vědomím, tak jste sami mnohostí; vyjadřujete sami sebe v tomto celém, hojném, projeveném světě. Tento stav bude poté sám transcendován a vy budete ve stavu *nirguna*; avšak to vše jsou jen vaše vyjádření, pouze vás jako „*jáství*“.

To, o čem teď hovořím, je mnohem jemnější, mnohem hlubší a velmi těžce pochopitelné, ale pokud to pochopíte, úkol je splněn.

Vědomí je pomůckou k poznání. Nyní se vědomí zná jako tělo, tak by to ale být nemělo, protože vědomí by mělo znát vědomí oproštěné od tělesného vnímání.

Pochopte logicky to, co jsem vám zde neustále dokola opakoval. Toto „*jáství*“ je produktem jídla, které jím. Jsem já tímto jídlem? Ne, nejsem; nejsem ani výtažkem tohoto jídla.

Vše bude realizováno tímto poznáním, ale nyní jste v zajetí totožnosti s tělem.

„*Jáství*“ nemá nad sebou žádnou moc; je loutkou ve hře pěti elementů; je jejich produktem. Ten, kdo se vyjadřuje „nebyl jsem“, Toho postavení je jisté, stabilní a věčné.

Vše, co pozorujete, s vámi nezůstane. Je to nedokonalé. Ten, kdo rozpozná nedokonalé, je dokonalý, úplný. Ten nemusí dělat pro Sebe

nic, protože je Sám v Sobě dokonalý a úplný.

Proč si může *Parabrahman* dovolit mít toto veškeré potěšení či utrpení projeveného světa? Protože pro *Parabrahman* to neexistuje.

30. ZÁŘÍ 1980

Tazatel: Ách, kdy porozumím tomu, co nám Maharadž říká?

Maharadž: Toto pochopení přijde postupně, kvůli všem vašim konceptům. Musíte se jich zbavit, a to nějaký čas trvá.

Někteří lidé hledají takové poznání, které je přijatelné pro jejich mysl a intelekt, ale oblast mysli a intelektu je k dosažení tohoto poznání zbytečná. Všechny vaše zážitky a vize závisejí na vašem poznání „já jsem“, ale to samotné časem zanikne.

Pro toto poznání nejsou žádní zákazníci, žádní oddaní, protože ti chtějí mít v rukách něco hmatatelného, ale když se samo vaše vědění (poznání) rozpustí, je možné se něčeho držet?

Váš guru vám říká, že máte skutečnou totožnost, ale toto není ona. Je bezforemná, *Parabrahman*. Toto *Parabrahman* nemá žádné pochybnosti, není podmíněno *májou*, protože pokud jde o *Parabrahman*, *mája* neexistuje. Když si to vyslechnete, cítíte spokojenost, ale tím tato věc pro většinu lidí končí. Nemeditují už pak stále nad tím, co si zde vyslechli, a nesnaží se hledat princip, který je za vším.

Kdy budu prohlášen za mrtvého? Tehdy, až *Átman* opustí toto tělo, ale já nejsem tímto *Átman*; kde je potom má smrt? Nejsem rakovinou nijak dotčen, protože vše, co se děje, jakýkoliv prožitek, to vše odevzdávám tomuto *Átman*. Všechny činy a plody těchto činů jsou odevzdány *Átman* pomocí *Parabrahman*, Absolutna.

Nikdy nemůžete mít poznání o svém „Já“, protože *Parabrahman* nemůže být pozorováno. Víte, co *nejste* – to, co *jste*, poznat nemůžete.

1. ŘÍJNA 1980

Maharadž: „Já“ je jemnější než prostor. Pro „Já“ neexistuje zrození ani smrt. Nepřijímejte slepě to, co vám zde říkám. Klad'te mi otázky.

Důkladně prozkoumejte a prošetřete poznání, které vysvětlují, a teprve pak je přijměte. Žijete v domě, ale dům není vámi. Podobně, poznání „já jsem“ je v těle, ale není tělem.

Tazatel: Tomu zcela nerozumím.

Maharadž: Pomocí mysli tomu nikdy neporozumíte. Nejste myslí, slovy, ani jejich významem. Poznání „Já“ vysvětlují „Já“, ale vy je přijímáte jako poznání svého těla.

Jsem zcela odpoután od těla i vědomí, které se nachází uvnitř těla. Přesto však je kvůli nemoci zakoušeno nesnesitelné utrpení těla skrze toto vědomí. Je to nesnesitelné, ale jelikož jsem od těla i vědomí odpoután, jsem schopen s vámi mluvit. Je to podobné větráku – je tu vánek a také zvuk. Stejným způsobem je zde vitální dech a vychází také zvuk, ale celé toto dění je nesnesitelné. Utrpení musí být snášeno.

Vnímáte nebo pozorujete něco za nepřítomnosti poznání „já jsem“? Vědění je poznání a nevědění je také poznání, ale to nemá žádný tvar. Postavíte-li ho na roveň s tělem, jediné pak řeknete, že jste muž či žena. Otázka zda „vím“ či „nevím“ nevyvstane za nepřítomnosti poznání. Když pochopíte to, co jsem vám o poznání řekl, zcela se s ním ztotožníte.

Spontánně jsem si uvědomil, že jsem odepsán z knihy vědomí. Nebudete se cítit šťastni, dokud nezakusíte sebe sama prostřednictvím těla. Tělo má význam jen proto, že v něm přebývá „jáství“, vědomí. Pokud zde „jáství“, nebo-li vědomí není, tělo bude odhozeno jako odpad.

Nazývejte poznání „já jsem“ svým „Já“, nenazývejte tělo jako poznání. Běžně vám Guruové nepředstaví „Já“ tak hluboce. Představí vám pouze všechny rituály.

Poznání „já jsem“ je prvotní Bůh, meditujte pouze na ně. Nyní se může někdo zeptat, proč člověk stvořil Boha. Koncept Boha spočívá v tom, že pokud se k tomuto Bohu modlíte, tak vám dá vše, co si přejete. Tak mocný je Bůh. Máme pocit, že pokud od Něho něco požadujeme, on nám to dá.

2. ŘÍJNA 1980

Tazatel: Chci se vzdát tohoto ega, ale nevím jak.

Maharadž: Jaká je velikost a barva tohoto ega, kterého se chcete vzdát? Co jste pochopili ohledně tohoto ega?

Tazatel: Je to falešné přesvědčení mysli.

Maharadž: Je to špetka v mých prstech, toto „*jáství*“, ale všechny texty, šestnáct *šaster*, osmnáct *puran* a čtyři *védy* volají a hlasitě se domáhají snahy popsat toto Brahman. Všechny tyto chvály jsou jen kvůli této malé špetce „*já jsem*“. Ve chvíli, kdy začnete vytvářet popis tohoto „*já jsem*“, dostáváte se do hlubokých vod.

Tento stojan na tyčinky je stříbrný, víte, že to je stříbro. Jaký je tvar, barva nebo forma tohoto poznání? Pokud je veškeré poznání bezformenné, může tu být forma, tvar nebo barva náležející poznání „*já jsem*“? Mohlo by být předmětem hříchu či zásluhy?

V tomto bezčasovém éteru dotek „*jáství*“ není.

Tazatel: Není pravda, že *džňánin* šíří poznání ze soucitu k nevědomé osobě?

Maharadž: Můžete to říci, jak chcete. Ve stavu *džňánina* není nic takového jako soucit. Dostal jsem vás do stavu, kde už byste měli vědět, že jste samotný osvětlovatel všeho, a láska být je v něm také. Když vás sem přivádím, proč mně dáváte takovéto otázky? Jak něco víte?

Tazatel: Skrze mysl.

Maharadž: Ne. Poznání rozpoznává mysl, mysl nemůže poznat vědomí. Jste přemožen spánkem, pak se probudíte – kdo to rozpozná? Před myslí je zde princip poznání. Před poznáním je nejvyšší princip, který zná vědomí.

V podstatě je to tak, že za nepřítomnosti poznání, došlo k zrození poznání, které dodalo svět, všechny bytosti i všechny věci.

Ten, kdo nastoupí na duchovní stezku, je jako studená voda, která je postavena na oheň. Když ji položíte na oheň, začnou se v ní čerit bublinky a v pravý čas bude vřít. Tento stav varu je podobný *sádhakovi* (duchovně hledajícímu), vstupujícímu do nejvyššího stupně duchovna. V bodě varu *sádhaka* rád neustále hovoří, klade mnoho otázek. Pokud je pod ohněm přikládáno, var skončí a nastupuje mírné vření. To je stupeň, kde si osvojuje duchovní poznání. Budete schopni po poslechu těchto promluv jít do ticha? Pochybuji o tom, protože pořád máte v oblíbě těšit svou zhýčkanou mysl. Jestli jste opravdu pochopili to, co vám říkám, záleží na tom, zda těšíte svou mysl či ne?

Řekl jsem vám, že jste nyní jako toto teplo v těle. Jaké je *Parabrahman*? *Parabrahman* toto teplo vjemu „*já jsem*“ vůbec nezakouší. Jestli toto pochopíte, celá hádanka bude pro vás vyřešena.

Jestliže se někdo po pochopení tohoto stane *džňáninem*, princip vědomí i tělo budou dostupné a budou také zapleteny do emocionální sféry. Dá plný průchod pláči a bude si také užívat jakoukoliv situaci. Takový *džňánin* nebude potlačovat jakékoliv projevy emocí, které spontánně vyvstanou z tohoto vědomí a tělesného nástroje.

Lidé se většinou domnívají, že *džňánin* by měl všechna emoční vzplanutí potlačit. To ale není správné. S vaším hlediskem v Absolutnu nejste nijak spjat s jakýmikoliv pocity či instinktivními vzplanutími tělesného nástroje. *Džňánin* se na nich ze své vůle nijak nepodílí, je to spontánní dění. Naproti tomu nevědomá osoba je do toho hluboce vtažena a považuje vše za skutečné. Pro *džňánina* je neskutečné i to teplo (vjemu „já jsem“), proto, cokoliv se děje v této oblasti, je pro něj neskutečné.

Veškerá oddanost, náklonnost, láska jsou u *džňánina* rozpuštěny, ale vše, co dělá, dělá pro druhé.

4. ŘÍJNA 1980

Tazatel: Jaký je rozdíl mezi mým stavem a stavem Maharadže?

Maharadž: Pro *džňánina* zde není žádný rozdíl. Rozdíl vyvstává jen v případě nevědomé osoby, protože ta se pořád ztotožňuje s tělem. Vzdejte se totožnosti s tělem a uvidíte, co se stane.

Tazatel: Jak?

Maharadž: Já vám mohu pouze říci „toto je ono“ – jak to přijmout je mimo mě, na to nemám žádný lék. Já vám to sdělím, ale pochopit to musíte sami.

Tazatel: Jednou provždy: Pokud přijmeme vaše slova doslovně, je to vše, co je potřeba?

Maharadž: Ano. Toto je to jediné, čeho se musíte chytit, ale co je tím nástrojem, pomocí něhož to uchopíte? Není to tělo, mysl a intelekt.

Tazatel: Vůle?

Maharadž: Veškeré úsilí, které vyvinete, vás dovede do dalších potíží. Proto, je to z důvodu poznání, že existujete – přijetí poznání „já jsem“, nikoliv pseudoidentity. Pouze v mysli udržujte jako pravdu to, co jste si ode mne vyslechli, a poté jednejte jakýmkoliv způsobem, který spontánně vyvstane.

Můj Guru mi řekl, že jsem věčný, bezrozměrný, bez atributů. Poté jsem se rozhodl, že jestli je to takto, proč bych se měl více strachovat? Kdo je ten, kdo má strach? Představte si, že se setkáte s tygrem: tygr se vás chystá za každou cenu sežrat, přesto tu je šance, jak se zachránit, a to tak, že na tygra zaútočíte. Třeba se lekne a uteče. Tak proč tuto šanci nevyužít? Proč to nevyzkoušet a neodtotožnit se od těla? Veškeré neštěstí, které máte, všechen strach, je zcela založen na totožnosti s tělem. Dejte si tu snahu se postupně od těla odtotožnit.

Je to jednoduché. Smrt je nevyhnutelná, tak proč nepřijmete to, co vám Guru řekl – smrt je něco, co nemůže zasáhnout To, čím jste. Toto ztotožnění s tělem je omezené časem, proč se od něj hned neodloučit?

Kolik z vás si to bude pamatovat a pochopí, co vám říkám? Jakýkoliv strach, který máte, je založen pouze na paměti, konceptech a na tom, co se povídá. Dokud se budete držet nějakého konceptu nebo paměti, tak vás tento strach neopustí. Neochraňujte tento strach – vzdejte se ho, nechte ho jít. Dokážete to udělat? Nahromadili jste to, co jste ode mě vyslechli, ale nakonec vše, co je nastřádáno, musí být odhozeno. Musí to být pochopeno, použito, a pak odhozeno.

Tazatel: Maharadž říká, že vše se přihodilo spontánně, ale my jsme zvyklí si myslet, že vše musí mít někoho, kdo s něčím začne; někoho, který by to kontroloval. Bez tohoto kontrolního dohlázele je obtížné si představit, že by něco fungovalo.

Maharadž: Ve stavu duality, tu tato myšlenka musí být, jinak by tu nemohl být žádný koncept anebo fungování, to je základem projevu. Když nakonec poznání splyne s poznáním, hledající zmizí a není zde nikdo, kdo by se ptal.

To, co je řečeno nebo vyslechnuto, je časově omezené – od konkrétního okamžiku doted, ale To, čím jsme, je naprosto oddělené od toho, co je omezené.

Mohu pochopit a změřit dobu trvání, a tak musím být pochopitelně od tohoto trvání oddělen.

8. ŘÍJNA 1980 (RÁNO)

Maharadž: Veškeré poznání je dostupné skrze tělo, ale toto poznání, kterým jste, a jež je výsledkem potravinového těla, není vámi. Toto bytí

samotné je láska. Je nejpřirozenější, a proto miluji všechny ostatní, protože miluji sebe. Proud mé lásky k ostatním vyvěrá z lásky být.

Neprojevené je projeveno prostřednictvím bdělého, dynamického, projeveného ducha; to je stav lásky být. Manželka není oddaná manželovi, je oddaná této lásce být.

Máte dychtivou touhu žít v tomto těle. Musíte se však zbavit ztotožnění s ním. Právě tak, jako když jíte nějakou lahůdku a následující den ji z těla vyloučíte v podobě výkalů, stejným způsobem se musíte zbavit tohoto těla.

Můj vlastní stav je celkové projevené vědomí a výrazem těla je jen podstata životního dechu, jazyk životního dechu (slova) a láska „Já“.

Není tu nic dalšího jako *Paramátman*, kromě pocitu „Já Miluji“. Kdo bude v této extázi hledět na tělo? Tělo se stane nedůležité. Kolik různých jmen jste mu dali, ale čím je ... pouze tou láskou k „Já“. Vaše vědění se pořád a neustále přesouvalo sem a tam, ale vy jste ho omezili na své tělo, a tudíž ho zabijíte. *Paramátman* není *mája*, je to vaše skutečná přirozenost.

Tazatel: Co by měl člověk dělat se svými každodenními povinnostmi?

Maharadž: Svým povinnostem byste se měli věnovat – povinnosti nejsou osobní, náleží projevenému vědomí, patří všem.

Snažte se rozšířit do Nekonečna jako projevené vědomí. Není zde žádný jiný Bůh kromě vás.

Jednoho dne toto tělo umře. Lidé si myslí, že smrt znamená naprostý neprojev, ale tak to není. Když je něco zkonzumováno nebo vyčerpáno, bude o to víc a stane se to vše projeveným.

Šrí Krišna řekl: „Vtěluji se v každém věku (*juga*),“ ale já říkám, každou chvíli, co se rozšiřuji, tak jsem stále více tvořen, a rozrůstám se v každém okamžiku stále víc a víc. Nikdy jsem od nikoho nic nepožadoval. Cokoliv, co chci získat, chci dostat jen ze svého bytí. Uctívám samotný princip „já jsem“ a požaduji to, co chci, z něho; protože kvůli němu přicházejí všechny tyto věci.

Jeho Veličenstvo se odebralo ke spánku – to však neznamená, že je mrtvé. Vy nejste schopni uvědomit si toto poznání, protože se držíte svého těla. Jedině Sebe-realizovaný Guru vás může vést. Bez tohoto pocitu těla jsem dokonalý, celistvý, úplný. Nebudete schopni pochopit to, o čem hovořím.

8. ŘÍJNA 1980 (VEČER)

Maharadž: Jaká je příčina stavu bdění, spaní a „*jáství*“?

Tazatel: Chemická látka.

Maharadž: Když vyřknete slovo – chemická látka – považujete se za ni?

Tazatel: Prostudoval jsem tuto látku důkladně, a nejsem jí. Vše je v ní obsaženo, ale mnou není.

Maharadž: Zrovna jako je tento plamen vlastností hořícího plynu, stejně tak je tu kvůli této chemické látce zkušenost bdělého stavu, hlubokého spánku a vědění; nejsou to vaše vlastnosti.

Této chemické látce jsou přiřazena mnohá jména, *mula-mája*, *sutra pradama*, atd. To vše je iluze. Není zde žádný Bůh, žádná individuální duše, nic.

Prvotní iluze se vyjadřuje skrze Sebelásku, lásku k bytí. Z hlubokého spánku se probudíte; stejně tak žák, který považuje slova Gurua za konečná, následuje je, a jedná podle nich, zůstává jako Sebeláska. Nakonec získá poznání „*Já*“. Zrovna tak jako se probudíte z hlubokého spánku, získáte toto poznání „*já miluji*“; Sebeláska nevědomky přejde do *Parabrahman*. Když meditujete, vy a láska „*Já*“ by měli splynout v jedno – neměla by tu být žádná dualita.

Hlavním problémem u *džňáninů*, kteří mají toto poznání intelektuálně, je jejich připoutanost k příbuzným a majetku.

Nikdo *neumírá*, smrt znamená *ukončení*; například kapka vody, která se vypaří, se stane nekonečnou. Není zde žádná smrt pro nic, vše končí, aby se stalo nekonečné.

Puruša je tím principem, z něhož vše plyne, veškerý projev; je podporou pro vše. Když něco znáte, musíte se tím stát; abyste poznali Boha, musíte se Bohem stát. Abyste poznali tento princip *puruša*, musíte jím být.

Tazatel: Maharadž dříve hovořil o připoutanostech, ale co s náklonností ke Guruovi? Zjistěte, že všechny připoutanosti jsou pryč, ale tato zůstává.

Maharadž: Co míníte náklonností ke Guruovi? Vy a Guru jste jedno, ne dva.

Tazatel: Jak mám následovat to, co Maharadž říká, když mám na starosti tolik věcí – rodinu atd.?

Maharadž: Vaše vědomí samotné se o vše postará. Hledte na své vědomí jako na Boha. Ihned po probuzení, než se pustíte do svých každodenních aktivit, meditujte na toto vědomí, toto „jáství“, uctívejte je po určitou dobu. A předtím, než večer upadnete do spánku, opět spočívajte v tomto vědomí, „jáství“. Buďte mu oddáni, a v tomto naladění usínejte. Tímto vědomím, které medituje na „Já“, se vám toto „Já“ odhalí.

Lidé uctívají mnoho Bohů, ale Bohové jsou pouze koncepty, které se vyskytly v mysli. Lidé říkají, že chtějí zachránit sami sebe; zachránit co? Co se snažíte zachránit? Veškeré vaše poznání je tu rozpuštěné, a proto když odsud odejdete, nemůžete být pyšný na to, že jste *džňánin*.

14. ŘÍJNA 1980

Tazatel: V přítomnosti Maharadže cítím, že zde nejsou další otázky.

Maharadž: Cítíte, že jsou vaše pochybnosti rozptýleny, přesto však ten den je ještě daleko, jen počkejte.

Tazatel: Může nám Swámidží Maharadž doporučit jednu věc, abychom mohli zakusit věčný klid?

Maharadž: Mám velmi jednoduchý lék, a tím je, že já nejsem tělo. Kdyby byl svět skutečný, mohla by zde být nějaká léčba, ale svět skutečný není. Cokoliv, co děláte, je zbytečné. Navzdory svému úsilí, všude vidíte tento chaos. Nemůžete ho zastavit – je v nepřetržitém stavu změny, ale všechno to je neskutečné.

Po vyslechnutí těchto promluv získáváte a uchováte si poznání, anebo se vám zde veškeré poznání, které jste měl, rozplynulo?

Tazatel: Rozplývá se. Můžu si přinést Maharadže domů?

Maharadž: Já jsem něco jako město Bombaj. Můžete si město Bombaj odnést domů? Toto zakoušení světa se vám děje spontánně, není výsledkem vašeho úsilí. Dokonce i vaše pochopení Gurua musí přijít spontánně. Nic neskončí – celý proces pokračuje bez vašeho úsilí – mnoho těl se rodí a umírá. Všechny činnosti pro fungování světa se již dějí. Proces tvoření milionů těl se již v prostoru uskutečňuje. Po oddělení plevele zůstává zrno, a vněm je latentně přítomno „já jsem“. Tento telefonní vzkaz: „Haló, já jsem, haló, já jsem,“ je již přítomen v základu potravy. Pokud svým úsilím něco vytvoříte, jedině pak to můžete zničit – ale tento výtvar není vašim úsilím.

15. ŘÍJNA 1980

Tazatel: V mém životě je mnoho chvil, kdy s danou situací nesouhlasím a chtěl bych ji změnit.

Maharadž: Můžete s danou situací bojovat, ale vy jí nejste.

Tazatel: Když začnete pozorovat svou mysl, víte, že jste od ní oddělen, a nechcete se zaplést do boje myslí, tak se přirozeně bude tření zmenšovat.

Maharadž: V tomto procesu vy, jako individualita, vůbec nezůstáváte. Snažte se pochopit, že „já jsem“ je produkt *satva guny*, produkt potravinového výtažku.

Tření je boj mezi tímto tichým pozorovatelem a světem. Boj začal ve chvíli, kdy z vědomí začala vycházet slova. Slova vyšla z vás a vy je ochotně přijímáte; stáváte se mistrem významu slov, která z vás vyšla. Máte horu konceptů a slov. Na to, abyste se jich zbavil, používáte jiné koncepty. Když zahodíte všechny koncepty, včetně svého primárního konceptu, pak cokoliv je, tak prostě je. Zůstaňte v tichosti.

Tazatel: Jsou slova potřebná, anebo je dostačující pouze Maharadžova přítomnost?

Maharadž: Nepochybně, společenství se světcem k realizaci napomáhá, přesto však poté musí následovat otázky a odpovědi. Z myslí neustále vycházejí nějaké pochybnosti, proto dokud nejsou všechny stopy myslí odstraněny, musíte je vyčistit pomocí slov.

Tazatel: Během těchto dnů, když se objevují myšlenky, se od nich prostě odvrátím, cítím, že je nyní zastavuji.

Maharadž: Pokud to dokážete, je to dobře, ale když myšlenky připlouvají, nechte je plynout.

Tazatel: Stačí, když do nich nebudu vtažen?

Maharadž: Ano, to je ta jediná věc. Cokoliv se musí stát se prostě stane. Veškerého konání jste se zřekli.

Tazatel: Takže není již zapotřebí se snažit změnit sebe sama ve snaze dělat lepší věci?

Maharadž: Když se nedržíte myšlenek, nejste už osobou.

Tazatel: Trochu mě to děsí. Může se stát cokoliv – můžu dělat bláznivé věci.

Maharadž: Toto je běžná fáze, všichni lidé skrze ni procházejí. Strach je vlastností myslí a mysl nechce ztratit sebe samu.

Recitujte *nama-mantru*, držte se pevně *mantry*, protože to je fáze, kde mysl ztrácí veškerou podporu, proto jí dejte podporu *mantry*.

Tazatel: Věci, které na sobě nemám rád, pramení rovněž z myšlenky, tudíž je také mohu nechat odejít.

Maharadž: Ano. Neříkejte „na sobě“, to je také myšlenka.

Tazatel: Takže nakonec, je to takto jednoduché: je to pouze zbavování se myšlenek – to je pravda.

Maharadž: To není jen tak malý úspěch. Můžete sice cítit, že jste ve stavu bez myšlenek, ale na určité úrovni vás může myšlenka z ničeho nic přepadnout. Bylo mnoho takzvaných světců, kteří přestože dosáhli tohoto stavu bez myšlenek, stejně nakonec poklesli.

17. ŘÍJNA 1980

Maharadž: Pouze buďte takoví, jací jste. Nevytvářejte si představy či obrazy. Vaše tělo i podoba se během vašeho života neustále měnily a žádná z těchto podob nezůstala stejná.

Po 25 letech se tělo vzdá této podoby a nabude podoby starého člověka. Později i ta odejde. Kdyby byly skutečné, tak by přetrvaly, jsou však neskutečné. Princip „já jsem“ nemá žádnou formu, barvu ani vnější podobu. Skrze tyto vnější podoby se radujeme nebo trpíme, ale nic není skutečné; všechny zkušenosti, které získáte, jsou neskutečné. Ať už pláčete nebo se smějete, je to jen podoba pro danou chvíli – v další chvíli se to změní. Někteří lidé jsou experti v pláči, křiku, lamentování jen pro určitou chvíli.

Dokud je tu tělo, bude tu i tato prchavá, neustále se měnící „show“. A nakonec toto samotné vědomí, skrze které vidíte svět, skončí. Dny těla i vědomí jsou sečteny.

Tazatel: Pokud nerealizuji ani v momentu smrti, zrodím se znovu?

Maharadž: Pokud se pojdete s tímto konceptem, bude mít tento koncept další zrození. Nevíte, jakou formu koncept převezme.

Navštíví mě jen ten, jehož osud je zcela vyčerpán. Nic z jeho osudu nezbude.

Vy jste žena přicházející z daleka. Proč jste měla navštívit toto místo? Protože váš osud bude vyhlazený.

7. LISTOPADU 1980

Tazatel: Vědomí je časově omezené, a tudíž cokoliv jsem, je také časově omezené. Není zde ale něco, co je věčné?

Maharadž: Dokud je zde tělo, jste tímto vědomím, ale jakmile tělo i vědomí odejdou, jste tím původním stavem, na který se toto vše navršilo jako dočasný stav. Váš přirozený stav je neměnný a věčný.

Nesnáze přicházejí, protože všichni pátráte po Tom, zapomínáte, že To je tím, co jste. Vy, jako subjekt se hledáte jako objekt. Jste tím, co hledáte.

Ve chvíli, kdy je tu nějaký postoj, je tu strach. Každý, kdo zaujal postoj hledajícího, bude nucen následovat tradiční praktiky a všechna omezení hledajícího.

Jaký smysl má toto vše, co vám říkám? Je to přímý útok na totožnost s tělem a myslí. Dokud tu je toto ztotožnění, bude můj přímý útok pokračovat.

Jakmile dojde ke ztrátě totožnosti s tělem, *Brahman* přijde se sepjatýma rukama k vašim chodidlům.

Tazatel: Nastane toto oddtotožnění náhle, nebo postupně?

Maharadž: Záleží, jak se na to podíváte. Pokud na to čekáte, bude to postupné; když je udělán poslední krok, je to náhlé. Když k tomu dojde, pochopíte totožnost neprojevu a projevu; jsou jedním, není tu žádný rozdíl.

Pravé poznání přijde jedině tehdy, když jsou zanechány všechny možné koncepty, a může přijít pouze zevnitř.

Parabrahman nemá začátek ani konec, je věčné, zatímco toto vědomí je časem omezeno – má začátek i konec.

Tak, jako se ráno probudíte a uvědomíte si, že jste, podobně se odehrálo toto. Probudil jsem se proto, že jsem, kdybych nebyl, jak bych se mohl probudit?

Parabrahman přijde na to, že Ono je, a vědomí je tím nástrojem, díky němuž *Parabrahman* ví, že je. *Parabrahman* je váš věčný stav, nemůžete si ho zapamatovat, protože jste na něj nezapomněli. Je vaší každodenní zkušeností, víte to. Je tu vědomí, otázka „já“ je vyloučena; Ono je. Životní síla je v semínku v latentním stavu. Pochopte tuto životní sílu a nepodmiňujte ji jakoukoliv formou. Toto bytí není něčím, co lze chytit do hrsti, je projevené – jako prostor, je všude kolem.

Celá tato hluboká promluva není ničím jiným, než mentální zábavou. Jakmile se dostanete dál do duchovní sféry, uvědomíte si, že „já jsem“ je tím skutečným Bohem nebo duší nekonečného počtu vesmírů, ale toto „já jsem“ je stejně tak zábavou. Všechny moje promluvy jsou konceptuální zábava.

10. LISTOPADU 1980

Maharadž: Jak dalece do minulosti může dojít má paměť? Byl jsem malým chlapcem a pamatuji si, že mě nějaká starší osoba nesla na zádech. Došla se mnou až na vrchol hory a já mohl spatřit východ slunce. To je můj první dojem.

Přemýšleli jste nad tím někdy? V kolika letech jste nabyli poznání svého těla? Dejme tomu, že jste si začali uvědomovat sebe sama ve věku čtyř let – k veškerým činnostem, které se odehrály před touto dobou, došlo bez vašeho vědění a v paměti o tom nemáte žádný záznam. O věcech, které se staly, jste se doslechli od ostatních, ale vy to přímo nevíte. Je tu nějaká jizva a bylo mi řečeno, že jsem byl někým pokousán, ale není tu na to žádná vzpomínka. Než se dítě poznalo, stalo se mnoho věcí.

V prvních letech tu primární koncept „já jsem“ byl, ale v latentním stavu. Později začal poznávat sebe sama. Stav *džňánina* je jako stav dítěte, když si dítě nebylo vědomo sebe sama. Nástroj, skrze který vědění vyjadřuje sebe samo, je nyní docela odlišný, ale princip je tentýž.

Džňáninové budou mít rozdílné způsoby vyjádření. Ramana Maharishi nosil pouze bederní roušku, která byla jen vypraná, ale nevyžehlená – já nosím rád věci, kde nejsou žádné záhyby a látka je upravená. Existoval jiný světec, který si nebyl vědom svého těla a chořoval nahý. Pán Kriřna byl také moderní, jako já, a velmi pěkně oblečený. Lidé se ztrácejí ve vnějším projevu *džňánina*. A místo toho, aby směřovali k vůdčímu principu, snaží se ho jen napodobovat.

Já nyní znám důkladně ten první moment, vím co je to zrození, znám vše, nicméně, mohl bych dobrovolně vstoupit do tohoto zrození? Jaké konatelství či oprávnění jsem měl při rozhodnutí, zda vstoupit či nevstoupit do zrození, či se o čemkoliv rozhodnout? Když říkám, že jsem nabyl poznání svého narození, znamená to snad, že jsem skutečně

přímo věděl, co se v tom okamžiku dělo? Toto vše je jen konceptuální poznání. Také veškeré poznání od této chvíle je konceptuální.

11. LISTOPADU 1980

Maharadž: Všude kolem je spousta Mudrců a Světců, ale stále touží být, rádi by ve svém bytí pořád pokračovali.

Jak dlouho bych měl prodlužovat tento stav bdění a hlubokého spánku? Dokud pokračuje tento cyklus, bude tu přetrvávat i vědění. Setkali jste se s někým, kdo byl tímto bdělým stavem a hlubokým spánkem unaven? V bdělém stavu vykonáváte řadu činností, a když jste unaveni, upadáte do spánku. Jaká je výhoda tohoto nepřetržitého koloběhu?

Tazatel: Málokdo ocení dovednost Boha. Co je tou dovedností?

Maharadž: Kde je ten Bůh? Pokud se chcete ptát na nějaké dovednosti, zeptejte se na dovednosti svých rodičů. Vytvořil jste Boha, protože od někoho chcete něco vyžebrot, a to je právě tím, co označujete jako duchovno.

Tazatel: Já ale nevěřím na tento druh Boha. Já věřím, že Bůh je dotek „jáství“, jak říká Maharadž.

Maharadž: Pokud jste opravdu pochopil a strávil to, co jsem řekl, tak byste sem na toto místo nevkořčil.

Tazatel: Kdybych pochopil to, co jste říkal, neměl bych potřebu sem opět přijít – to je vše v pořádku – ale dovolte mi se zeptat, na základě faktů, je to jako...

Maharadž: Co myslíte tím, na základě faktů?

Tazatel: Co bych měl dělat, abych to pochopil?

Maharadž: Dělejte to, co dělat nemůžete. Tento svět *máji* byl vytvořen pouze z konceptů. Nemůžu obviňovat svět, že mi přináší bolest; celá příčina bolesti je toto vědění „já jsem“. Byla tu nějaká bolest či radost za nepřítomnosti tohoto vědění?

Pokud se chcete setkat s Bohem, ponořte se hluboko do svého „Já“; to je jediná pokladnice všeho.

Tazatel: Jak se přihodí stav spánku?

Maharadž: V hlubokém spánku je zdánlivý bdělý stav, ve kterém se „jáství“ samo cítí probuzeno a vytváří snový svět. Víte moc dobře, jak jste vkořčil do tohoto maléru. Dotazujte se na to a zůstaňte tiše.

Potom, co jste si vyslechl má drsná slova, už zítra možná nepřijdete, to nevadí. Já opakuji znovu a znovu, že můžete obcházet svět kolem dokola, ale nikdo vám poznání nedá. Sestupte ke svému vlastnímu „Já“. Odevzdejte se svému vlastnímu bytí a to samo vám poskytně veškeré poznání pro vás nezbytné – nikdo jiný to neudělá.

Vy se ale nedotazujete, nepátráte po tom, jen slepě následujete duchovní rituály. Ať jste kdekoliv, buďte upřímný a oddaný pouze svému vlastnímu bytí.

23. LISTOPADU 1980

Tazatel: Je pozorování prováděno Tím, co je před vědomím, anebo pozoruje samo vědomí?

Maharadž: Most překračujte až tehdy, když k němu dojdete. Nedělejte si starosti o princip, který je před vědomím, pouze buďte vědomím.

Tazatel: Jsou Bohové pouhými koncepty?

Maharadž: Bohové znamenají pouze vědomí. Sesbírejte vše, co dokážete, za nepřítomnosti vědomí.

Tazatel: Nejsme schopni pochopit stav *džňáninů*. Pokud se *džňánin* sjednotil s Absolutnem, kde je prostor pro projevení vědomí? Nerozumíme, jak může být *džňánin Parabrahman*, a zároveň být také zde.

Překladač: *Džňánin* dokáže transcendovat vědomí a být Absolutnem kdykoliv je potřeba. Může vstoupit do vědomí, protože dotyčné tělo je neustále k dispozici – skrze tělo dochází ke komunikaci s bytostmi ve vědomí. V písmech se uvádí: Máme oceán a hrnek naplněný vodou z oceánu. Nyní je hrnek ponořen do oceánu. Hrnek zde zůstává, ale voda z něj se smíchala s vodou z oceánu, a proto necítí žádný rozdíl, voda v hrnku však může kromě toho hrnek pozorovat. Má výhodu, být sjednoceno s Absolutnem a zároveň používat tělo. Pomocí tohoto příkladu jsem schopen pochopit, jaký může být stav *džňánina*.

Maharadž: Pochopte bytí a vše bude vyřešeno. Toto všechno jsou spekulace o stavu Absolutna z vašeho hrubšího stavu. Nyní je pro vás Absolutno jako cedule označující stav *Parabrahman*. Slovo *Parabrahman* není *Parabrahman*.

Máte ve zvyku klást otázky. Je na vás vychrleno pár slov, obdržíte několik konceptů, a vy hned řeknete, že rozumíte.

Jediným tématem mých promluv jste vy – víte, že jste. Jak a proč víte, že jste? Hovořím jediné o tom.

Nemáte žádnou moc nad tímto vědomím. Samo přišlo a samo odejde. Nemůžete s tím dělat nic.

Tazatel: Takže celá ta představa kontroly je potom bezvýznamná?

Maharadž: Ano, nemáte nad tím absolutně žádnou moc.

Tazatel: Jsou pod námi zlikvidovány samotné základy.

Maharadž: Všechny vaše duchovní záblesky jsou založeny na pocitu „já jsem toto tělo“. Poznání „já jsem“ tu zůstane jen nakrátko.

Tazatel: A co ti, kteří tvrdí, že jsou inkarnací toho či onoho? Jsou pouhými představami?

Maharadž: Toto vše vám bude zcela jasné, když budete přetrvávat ve své skutečné pozici. Do té doby to pokud chcete, akceptujte. Dokud nepoznáte svůj pravý stav, budete přijímat všechno to, co se povídá, protože neznáte pravdu.

Do toho stavu „před“ nemusíte přicházet. Nyní odhodte to, co jste, tento základní koncept. Když se ho zbavíte, to čím jste před tímto základním konceptem, je odkryto. Běžně toto *džňánin* hledajícimu tak dopodrobna nevysvětluje.

Důkladně jste prostudoval učení Ramany Maharišiho. Narazil jste v jeho učení na tento aspekt?

Tazatel: Čím více poslouchám Maharadže, tím více rozumím učení Ramany Maharišiho.

Maharadž: Pochopil jste Ramanu Maharišiho?

Tazatel: Nemůžu ho nikdy pochopit, protože on je Absolutno, a ne nějaký objekt, který má být pochopen. Ani já nejsem objekt.

Maharadž: Ano. Ramana Mahariši je Absolutno, vy jste také Absolutno. Absolutno nejde chytit v oblasti našeho zakoušení. Jste o tom přesvědčený?

Tazatel: Ano.

Maharadž: Proč nastalo toto bytí mne? Jakou to mělo příčinu? Musíte vědět, co to přesně je.

Tazatel: Jaký má smysl zjistit odpovědi na tyto otázky? Není pro mě dostačující vědět, že já jsem a že moje bytí se objevilo a zmizí? Proč musím vědět toto vše?

Maharadž: Musíte to znát! Vědění je produktem čeho? Kvalitou čeho?

Tazatel: Je kvalitou potravy.

Maharadž: Ó ano, ale kdy si toho budete vědom?

Tazatel: Není to moje zkušenost.

29. LISTOPADU 1980

Tazatel: Jaký je vztah mezi tím, co jsem, a vědomím, které je časově omezeno?

Maharadž: Co je ten koncept „já“, s nímž se snažíte nalézt nějaký vztah? Toto je přesně to, kde vzniká nepochopení. V tomto konceptu prostoru a času je veškerý projev, ve kterém se považujete za něco odděleného. Není tu nic odděleného, vy jste součástí fungování celého projevu.

Jako Absolutno jsem časem neomezený, nekonečný a jsem uvědomění, aniž bych si uvědomění uvědomoval. Jako nekonečno vyjadřuji sebe jako prostor. Jako bezčasový vyjadřuji sebe jako čas. Pokud zde není prostor a čas (trvání), nemohu si být vědom sebe sama. Když je přítomen čas i prostor, je zde přítomno vědomí, v němž se odehrává celý projev a vzniká mnoho různých jevů.

Já, uvědomění, sestupuji do tohoto vědomí, a v něm vyjadřuji Sebe sama mnohými způsoby v nesčetném množství forem. Toto je klíč, základní pilíř projevu; existence individuality je vyloučena.

Co je to? (*Maharadž zvedl košík s jablky*) Není rozdíl mezi tímto ovocem, husou nebo lidskou bytostí. Všechno to jsou pouhé potravinové produkty, všechny tyto tři věci jsou jen potravou.

Celý projev, každý tvor je vytvořen z pěti elementů a chování každého stvoření závisí na kombinaci tří *gun* – *satva*, *radžas*, *tamas*. Otázka zodpovědnosti za něco, co se ve světě odehrává, je zcela vyloučena. Jedinec trpí jenom kvůli převzetí zodpovědnosti.

Celek univerzálního projevu se skládá z vědomí si toho, že jsme zde přítomni, z pěti elementů a z třech *gun*.

Ve vašem přirozeném stavu není uvědomění si uvědomění, proto je zde vyloučeno poznání. Poznání přichází až s vyvstáním těla a vědomí. Toto poznání je fakticky nevědomostí a veškeré poznání na něm založené je také nevědomostí.

Praktikovali jste duchovní *sádhanu* po mnoho let, co máte v ruce?

Tazatel: Jsem vědomí, to je můj zisk.

Maharadž: Je tento zisk trvalý? Je vaší skutečnou přirozeností?

Tazatel: Ztotožňuji se s celým projevem.

Maharadž: Není toto vše až poté, co jste nabyl svého vědomí? Vraťte se zpět do stavu, kde jste byl před tím, než vás přepadlo toto vědomí.

Nejdříve se ztotožňujete s tělem, pak se ztotožňujete s vědomím, poté nějakou dobu zůstáváte vědomím, ale léčkou je to, že si budete myslet, že jste se stal *džňáninem*. I přebývání ve vědomí je časově omezené. Původní stav je před tím, než vás přepadlo vědomí. V jednom případě bylo uděleno poznání, jež bylo pochopeno, a dotyčný se stal rázem Tím; jinému to trvalo tisíc let, a také dosáhl tohoto stavu. Je v tom nějaký rozdíl?

To, co bylo původně tím, co jsem měl rád, už nyní dále nechci, protože si uvědomuji svou pravou podstatu. Nepotřebuji dále toto vědomí ani na pět minut. Na konci svého života budete ochoten zaplatit pět tisíc rupií, abyste si život prodloužil třeba jen o pět minut. Já nejsem ochoten zaplatit ani jedinou rupii. Pozbyl jsem veškerou lásku k tomuto projevenému světu.

Maharadž: Musíte zachovávat toto poznání „já jsem“ v naprosté čistotě. Příklad se svými blízkými, pokud neudrží tyto předměty v pořádku a v čistotě. Dejme tomu, že zůstane tento ručník nevypraný – pak udělám peklo tomu, kdo je za to zodpovědný. Všechna špína, která není ručníkem, by měla být odstraněna. Podobně, „já jsem“ je nástroj, skrze který získáváte všechno poznání. Uctívejte toto „já jsem“, odstraňte všechny příměsi, špínu.

Tazatel: Jak máme uctívat „jáství“?

Maharadž: Toto vědění samo upozorní na všechnu špínu, která je na něm navržena. Dokonce ani prostor není tak čistý jako poznání „já jsem“. Ve své podstatě je svět čistý; je pošpiněn, protože se ztotožňujete s tělem. Dokud nepoznáte své „jáství“ ve své čirosti, budete se odvolávat na různé knihy a Guruy, abyste obdrželi nějakou totožnost.

Tazatel (jiný): Mám strach ze ztráty bytí, své existence.

Maharadž: Kde je otázka strachu? Ani *Parabrahman* nezná Sebe samo. Když dojdeme k závěru, že nejste a já nejsem, pak to, co zbývá, je označováno jako *Parabrahman*, ale co to je *Parabrahman*? Nemůžete to popsat, a tak jste tiše. Já jsem také tiše. *Parabrahman* nelze srovnat s ničím.

Tazatel: Je užitečné praktikovat *nama džapu*?

Maharadž: Rozhodně ji praktikujte a její hodnota bude v pravý okamžik prokázána. Musíte v *džapě* spočívat; rozebírat to, jaký užitek z ní získáte, je k ničemu. Následujte ji a realizujte přínosy. Dokonce, i když *nama džapu* následuje někdo jako osel či hlupák, stane se velkým Světcem – taková je síla v recitaci *džapy*. Když taková osoba předstoupí před *SatGurua*, Světec mu řekne: „Nemusíš se o sebe starat, protože jsi tím imanentním principem „já jsem“. Nemusíš se proto starat o nic. Pouze buď a pak o tebe bude zcela postaráno. Je škoda, že jste tak moc závislý na tom, co se povídá, a nesnažíte se to prozkoumat sám pro sebe. Vaše poznání je omezené na vaše tělo a propůjčené znalosti.

Všechny činnosti světa se uskutečňují kvůli tomuto „*jáství*“. To je zdroj, který vytváří svět. Pochopte nejprve toto „*jáství*“ – jediné pak je můžete transcendovat. Nejprve ze všeho buďte tímto „*jástvím*“.

30. LISTOPADU 1980

Maharadž: Toto „*jáství*“ je funkce přírody, produkt pětielementárního potravinového těla. Ví o sobě, touží být. Pomocí tohoto vědění poznejte své „*Já*“.

Mnoho věků přišlo a odešlo, ale žádný člověk si nedokázal zachovat svou totožnost či paměť nepřetržitě – ta pominula s odchodem těla. Pětielementární výtažky a tři *guny* představují jedince; s nimi přichází toto vědění, paměťová stopa „*já jsem*“. Osobnost je udržována naživu díky potravě dodávané pěti elementy. Dokud je potrava řádně zajišťována, bude tu tělo i „*jáství*“. Jakmile je přísun zastaven, dotek „*jáství*“ je pryč. Rozpoznáváte to, co sem přišlo, aby vidělo Maharadže? Je to tělo nebo něco mimo tělo?

Tazatel: Uvnitř či mimo, já nevím.

Maharadž: Velmi dobrá odpověď. Držte stranou tělo a popište to.

Tazatel: To nedokážu.

Maharadž: Poté, co to nedokážete popsat, jaký to má smysl?

Tazatel: Žádný.

Maharadž: Jakmile to pochopíte, dojdete k pravdě. Ten, co nyní naslouchá, jehož neznáte, je vámi. A toho, kterého znáte jako sebe, tím nejste.

Nejvyšším cílem duchovna je *Paramátman* – toto poznání, které obývá tělo, „*já jsem*“, a které nemůže být popsáno. Pokud naprosto souhlasíte, že je tomu tak, neznamená to snad, že máte duchovní poznání?

Tazatel: Kdo může získat duchovní poznání?

Maharadž: Kdo jiný než vy? Vy, jediné vy sám. Kdo jiný než-li vy sám se může ptát „kdo jsem já“? Pokud zde není tazatel („já“), kdo bude klást otázky? Toto je pro vás vrchol duchovního poznání; nemusíte sem už chodit.

Tazatel: Jsem s Maharadžem rád.

Maharadž: Můžete zde sedět. Nyní, ať už budete žít jeden nebo tisíc let, výsledek bude jediné tento.

Tazatel: Maharadž odpověděl na mé otázky dřív, než jsem je položil.

Maharadž: Vy nejprve přijímáte to, co říkají druzí lidé, ale v pravý čas je vše přijaté hozeno přes palubu.

Tazatel: Nemohu mít žádnou zkušenost toho, jak vzniklo bytí, protože nemám poznání toho, co existovalo před bytím.

Maharadž: Toto poznání je velmi prosté, a zároveň velmi hluboké. Kdo pozná celý tento proces vyvstání vědění a nakonec jeho zmizení? Ten, kdo to pochopí, dosahuje stavu *Sat Gurua*, ale obyčejný člověk to pochopit nedokáže. *Sat Guru* není dítě lidských rodičů.

Na to, abyste poznal a pochopil tato tajemství, odevzdejte se právě principu „*já jsem*“ a vědomí samotné vás k tomu dovede. Nyní se stabilizujte ve vědomí. Pokud to neuděláte, budou pro vás vaše koncepty velmi nebezpečné – uškrtí vás. Poznání, že jste, je zdrojem veškeré energie, zdrojem všech Bohů, všech druhů poznání.

Tím, že jste si vyslechl tyto promluvy, sem nemusíte znova chodit. Musíte pouze setrvávat ve vědomí, že jste; v tomto vskutku dynamickém principu, kvůli kterému vše existuje. Ukotvěte se v něm. Upevněte v něm svou stabilitu. Vy jste pouze tím. Toto je ta nejjednodušší metoda: víte, že jste, pouze v tom přebývejte.

7. PROSINCE 1980

Tazatel: Chci přímý prožitek Nekonečna.

Maharadž: Absolutno nemůže být prožíváno. Není žádnou objektivní záležitostí. Když jsem jednotou, pak je to čiré uvědomění, které si není

vědomo svého uvědomění, a nemůže tu být žádný objekt ani subjekt – proto tam nemůže být žádné pozorování. Veškerý projev, fungování, pozorování, se může odehrávat pouze v dualitě. Musí tu být objekt a subjekt, jsou dvěma, ale zároveň dvěma nejsou, jsou to dva konce téže věci. Když se vědomí pohne, vyvstává dualita.

Jsou zde miliony objektů, ale když každý objekt spatří ten druhý, přebírá subjektivitu Absolutna, ačkoli je objektem. Já, jako objekt, vnímám a interpretuji všechny ostatní objekty, a domnívám se, že jsem subjekt, a dochází k pozorování.

Tazatel: Proč se vědomí hne? Jakou to má příčinu?

Maharadž: Děje se to bez příčiny, odehrává se to spontánně; není zde žádný důvod. Toto vědomí je univerzální, není v něm žádná individualita. Když se vědomí pohne v konkrétní formě, která se též objevila spontánně, a začne v ní fungovat, forma nabude dojmu, že je individualitou a to, co je neomezené, se omezí do patřičné formy a začínají problémy.

Řekněme, že se někdo stal *džňáninem*, ale co bylo to, s čím to začalo? Byl to tento kyselý, hořký princip, tento výron, kvůli kterému se vědomí přihodilo. Právě tento princip, poznání „já jsem“ se rozvinul, vyrostl a zesládl; dozrál a stal se projeveným stavem *džňánina*; ale co to je? Je to produkt pětielementárního potravinového výtažku. Co zůstane, když odejde? Absolutno, které nezná Sebe samo.

Tazatel: Touha po vysvobození je také touha, že ano?

Maharadž: Nemluvte o vysvobození, mluvte sám o sobě, co jste. Když to pochopíte, zmizí poznání i nevědomost. Poznání budete požadovat jen do té doby, dokud je zde nevědomost.

Vzdělaná osoba může říct nevědomé osobě cokoliv, aby odstranila její nevědomost. Za tím účelem vzdělaná osoba využívá pomoci tzv. světského poznání, konceptů, a jak světské konceptuální poznání, tak nevědomost krácejí současně. *Džňánin* vám udělí nějaké koncepty, aby odstranil vaši nevědomost. Toto „jáství“ je poznání, a vy je přijímáte. K tomu, abyste ho odstranili, vám dává *džňánin* všechny tyto koncepty; abyste pochopili, že nejste tímto „jástvím“, které je výstupním produktem potravinového výtažku. Jakmile si to uvědomíte, pak veškeré koncepty, které vám *džňánin* dal, spolu s tímto „jástvím“, jsou odhozeny. Co zůstává, je Absolutno.

Toto je skutečný stav událostí. Nemůžete pak nikdy říci „já jsem jako toto nebo tamto“ – jste prost poznání. Zřídka tomuto někdo po-

rozumí a transcenduje sféru vědomí. Po poslechu mých rozhovorů se domníváte, že je to velice jednoduché, ale není to tak snadné.

9. PROSINCE 1980

Maharadž: Zde se dozvíte to, co je, a ne to, co očekáváte, že uslyšíte. Dualita vyvstává ve chvíli, kdy vyvstává vědomí. Jsem přítomen a vím, že jsem přítomen – to je dualita. Jsem a nejsem si vědom své přítomnosti – to je jednota. Je zde pouze jedno, ale když je tu tato vědomá přítomnost, pak je tu pocit duality.

Tazatel: Je si realizovaná bytost všeho vědoma?

Maharadž: Ve skutečnosti není nikdo realizovaný, je tu pouze čiré poznání. To jen z důvodu komunikace říkáme, že je osoba realizovaná. Poznání realizovalo, že je poznáním; to je vše, k čemu došlo. Já nejsem toto tělo, nejsem slovy; když toto poznání pochopí, nazývá se to Sebe-realizace.

Tazatel: Poznání, které Maharadž dává, je pro *džňániny*. Co se stane zcela prostému člověku, který není schopen tomu porozumět?

Maharadž: Praktikuje *bhadžany* a meditaci. Poznání, které je nezralé, meditací postupně dozraje.

Tazatel: Před tisíci lety byli lidé primitivní. Nemohli to pochopit. Toto učení je pouze pro ty, co mají vyspělou mysl.

Maharadž: Ať už primitivní či civilizovaní, lidé to pochopit mohou. Dokonce i v té době tam musel být někdo, komu se toto poznání projevílo a on ho instinktivně pochopil.

Toto poznání není nové; existovalo vždy. Lidé k němu docházeli instinktivně.

Tazatel: Proč se zdá být Indie kolébkou tohoto poznání? Vypadá to, že žádná jiná země toto poznání nemá.

Maharadž: Takto tomu není. Tento projev je vyjádřením Absolutna a může nabývat různých forem v různých zemích. Kde nabere jaký druh vyjádření je nepodstatné; v podstatě, vše je projev Absolutna. Není zde žádná příčina ani následek, žádný důvod, proč by jedna věc měla být na jednom místě a jiná na druhém. Co má být pochopeno je to, co člověk je, sám o sobě.

Tazatel: Může Guru někoho postrčit směrem k poznání?

Maharadž: Vy si myslíte, že jste jednou individualitou a Guru je tou druhou, ale tak tomu není. Guru je znalec vědomí, které je dočasné.

Pochopte tuto kuriózní situaci: Zatímco k vám mluvím, je v těle přítomna nesnesitelná bolest.

Já jsem pevně pochopil, že zde nejsou přítomné žádné individuality oddělené jedna od druhé, žádné poznání dělitelné na světské a na duchovní. Není tu žádný Guru ani žák, není zde Bůh ani oddaný. Nejsou zde žádné protiklady – jsou vzájemnou dualitou, ne dvěma oddělenými částmi, ale dvě části jednoho a téhož. Já jsem o tom přesvědčen, a přesto s vámi mluvím. Vy to přijímáte jako poznání, a já to předávám jako poznání. Pochopte tento zábavný faktor. Promluvy ze mě vycházejí spontánně; před vyčtením slov není žádný význam zkonstruovaný uvnitř. Mysl zde nehraje žádnou roli. Je to přímá spontaneita.

Tazatel: Jaká je definice vědomí, kterou Maharadž používá?

Maharadž: Vědomí, jak je zde používáno, je tento pocit být naživu, být přítomen, pocit existence. Je to láska být, která je zdrojem a příčinou všech tužeb.

13. PROSINCE 1980

Maharadž: Absolutno je jedno, Samo o sobě, ale je vyjádřeno mnoha způsoby a tvary. Jako Absolutno nemám žádnou zkušenost sebe sama. Oddanost bez druhého je oddaností k „Já“, kde není žádná dualita. Jakmile přijde dualita, oddanost je rozdělena mezi subjekt a objekt. Před zrozením jsme si nebyli vědomi sebe sama; až když byl představen cizí element, zrození, začali jsme si sebe sama uvědomovat.

Pochopení tohoto je probuzení, a pro toto pochopení zde není žádná cesta nebo technika. Je to natolik jemné, že bych o tom rád pohovořil více, ale je pro mne fyzicky nemožné říci více než pár slov. To, o čem hovořím zcela otevřeně, ostatní hovořit nebudou. Míra vnímavosti každého závisí na jeho vlastním štěstí. Pochopte také, že to, co ode mne slyšíte, nemůžete využít. Cokoli slyšíte, bude spontánně dělat to, co má rádo.

Tazatel: Sezení zde a naslouchání Maharadže je čirá radost. Dokonce, i když se to zdá být v dualitě, zasahuje to něco hluboko uvnitř.

Maharadž: Dokud je tu s vámi pocit duality, to, co slyšíte, nemůže zasáhnout cíl.

Pochopte, co vám říkám. Vědomí vyvstává spontánně. Jakmile jsem si vědom sebe sama, tak vím, že existuji a miluji toto bytí; nechci, aby ode mne toto bytí odešlo, a to je důvod, jenž mne nutí usilovat celý den až do chvíle, kdy mě přemůže spánek, abych udržel tuto lásku bytí spokojenou. Poté mi Guru řekne skutečnou situaci, že toto vědomí, které tolik miluji, je pouze iluze. Je základní příčinou všeho utrpení a můj skutečný stav je předtím, než toto vědomí vyvstalo. Je za všemi koncepty a jakékoliv jméno, které mu dáte, je konceptem.

Pochopte to důkladně, intuitivně, za slovy, ale také si uvědomte, že toto pochopení vám nemůže být užitečné, protože je na úrovni vědomí a vědomí je iluze.

To, co zde bylo nahráno a přepsáno, bude mít nepředstavitelnou hodnotu poté, kdy se základna lidského chápání rozšíří a lidé budou chtít poznat, jak se věci mají.

V tuto dobu, kdy to bude odkryto širší škále, lidé užasnou. Těchto slov bude pár, ale ti, kteří budou v daný okamžik pyšní na své vlastní úspěchy, budou udiveni, když se po vyslechnutí těchto pár slov jejich vlastní poznání tak náhle vytratí.

Tazatel: Nerozumím, v jakém smyslu se zde používá slovo vědomí. Myslel jsem si, že vědomí je čiré uvědomění, Konečná skutečnost.

Maharadž: Toto vědomí, které závisí na potravinovém těle, jež je zrozené, je časově omezené. To, co vědomí předchází, je Absolutno, a když je vědomí bez formy a není si vědomo sebe sama, je to Absolutno. Nejsme ničím, kromě tohoto vědomí.

Přicházíte sem a já k vám mluvím, ale mě se nijak nedotýká to, zda přijдете či odejdete. Jsem zcela nezávislý. Já, jako Absolutno, vědomí nepotřebuji. Naprostá nezávislost spočívá v pochopení a poznání. Moje zdánlivá závislost je na tomto vědomí, které říká „já jsem“. Je to tato schopnost vnímat, co mi umožňuje vás vidět. Tento koncept jsem neměl, ale i tak jsem existoval. Byl jsem tu před tím, než se objevilo toto vědomí.

Cokoliv, co chcete, po čem toužíte, či co uctíváte, může být jediné koncept. Slyšeli jste o tom, co je konceptuální existence a co je existence před koncepty? Mnoho lidí sem přišlo čistě za duchovními účely a projevovali ke mně velkou lásku. Následně se jim přihodí velké štěstí, daří se jim, a pro své úspěchy nemají čas sem chodit. Kde je celá předchozí láska?

Toto je pole působnosti *máji*. Člověk sem přijde s upřímným záměrem uskutečnit duchovní hledání, poté mu *mája* ukáže trochu pokušení, a on je v tu ránu pryč.

Mája nefunguje nezávisle – jsme partneři. Troufne si někdo oddělit se od této *máji*? Ne, on bude *máju* akceptovat. Je velice obtížné zbavit se tohoto ega (že jsem to či ono), ale ego se nemůže dotknout toho, kdo opravdu pochopí, co říkám. Budete sem chodit dál, dokud budou přetrvávat koncepty; jakmile se za ně dostanete, nebude tu žádná potřeba sem chodit. Odkdy a kvůli čemu je to, co si myslíte, že jste?

23. PROSINCE 1980

Tazatel: Když pozorujete problém, jakýkoliv problém v lidské mysli, pokud jej pozorujete velmi intenzivně a ničím nerušeně, problém zmizí a zbude pouhé pozorování. Co je to, to pozorování, kdo je ten pozorovatel a co je to ta esence pozorování? Jak pokračovat dál?

Maharadž: To je tradiční cesta pochopení, běžný způsob pozorování světa. Pouhý návyk, nic víc. Kdy však proces pozorování začíná? Přichází spolu s vyvstáním bdělého stavu, stavu hlubokého spánku a poznání „já jsem“, což je vše shrnuto do jednoho principu „já jsem“. Tomu se říká zrození. S tímto takzvaným zrozením přišla celá tato trojice stavů, a s jejím příchodem zároveň vyvstal proces pozorování. Odehrává se den co den. Ve chvíli, kdy se objeví „jáství“, je používáno pro prožívání, pozorování atd. Kde bylo toto „jáství“ předtím, než došlo ke zrození? Nebylo tam.

Tazatel: Pokud tedy pokračujeme dále, někdo je vtažen do pozorování, někdo pouze pozoruje, je tu ještě něco dalšího? Jaká by pak měla následovat otázka?

Maharadž: Ptejte se, kdy toto pozorování vyvstalo a pozorování čeho to bylo? Nasbíral jste si nesmírnou zásobu slov, ale Sebepoznání u vás ještě nevyvstalo.

Tazatel: Víte, to je to, co jsem pozoroval. Jak do toho můžu proniknout?

Maharadž: Víte, že jste. Protože víte, že jste, děje se toto vše. Poznejte poznání „já jsem“. Když pochopíte, co je to „jáství“, pak bude tato záhada rozluštěna.

Tazatel: Jakým způsobem k tomu lze dojít?

Maharadž: Jděte ke zdroji, z kterého tato otázka vychází. Zdroj otázku vyřeší.

Tazatel: Dochází tu ještě k nějakému dotazování?

Maharadž: Ó, ano. Pokud někdo, či jakýkoliv princip, chce položit otázku, neměl by za sebe považovat tělo. Pokládejte otázku z postoje, že jste jenom poznání „já jsem“.

Tazatel: Otázka je kladena v případě, že člověk neví.

Maharadž: Ano, ale prvotní nevědomost se týká našeho „jáství“. My je považujeme za to konečné, ale je to nevědomost. Pokládáme toto vědomí za věčné, konečné, a to je chyba. Princip „já jsem“ je tu za předpokladu, že je zde přítomen bdělý stav a stav hlubokého spánku. Já nejsem bdělým stavem ani stavem hlubokého spánku – tudíž Já, Absolutno, nejsem tímto „já jsem“. Ponecháte-li stranou trojici stavů, čím potom jste?

Tazatel: Vše se opět vrací k otázce „Kdo jsem já?“

Maharadž: Pochopte to jasně. Pokud držíte stranou samotný nástroj dotazování, kde je pak jaká otázka?

Tazatel: Pokud se ale netážete...

Maharadž: Kdo by se tázal? Vy už jste přece to „já“ odstranil.

Tazatel: Já nevím. Jak můžete odpovědět?

Maharadž: Jaké otázky můžete mít bez přítomnosti této trojice? (stavu bdění, hlubokého spánku a poznání „já jsem“)

Dejme tomu, že vám je padesát let. Pojíte se s touto trojicí stavů už padesát let. Nyní ji překročte, jděte za ni. Co jste zakoušel pět let před svým narozením? Jaký jste byl?

Tazatel: Já nevím.

Maharadž: Tak je to správně. Byl to stav nevědění. V tomto stavu nevědění se zcela náhle objevilo vědění a vytvořilo celý tento nesmysl. Odkdy tu jste a jak dlouho budete dále existovat?

Tazatel: Dobře, řekl bych, že jsem tu od chvíle, co něco zakouším, a budu tu do té doby, dokud budu něco zakoušet.

Maharadž: Správně. Teď mi řekněte něco o tom, co tu je bez zakoušení „jáství“.

Tazatel: To nedokážu.

Maharadž: Díky čemu je tu spojení s touto trojicí stavů, s tímto svazkem nesmyslů? Například: Hoří nějaká budova. Je sděleno, že k vzplanutí došlo v důsledku elektrického zkratu. Díky jakému zkratu se zde

objevila tato trojice stavů? Bylo tu nějaké tření. Když zmáčknete zapalovač, objeví se plamen. Ať už z důvodu tření anebo elektrického zkratu, všechny tři stavy jsou zažehnuty.

Tazatel: A ten plamen je co?

Maharadž: „*Já jsem*“.

Tazatel: Do něj jsem se již narodil.

Maharadž: Na základě této trojice stavů zakoušíte život a také děláte duchovno.

Tazatel: Pokud dám stranou všechny tyto tři stavy, tak tu nakonec nezbude vůbec žádná otázka, žádné „*kdo nebo co jsem?*“, jediné, co zbude, je klid.

Maharadž: Klid a mír se vztahují k chaosu nebo neklidu.

Tazatel: To nemá nic co do činění s klidem a neklidem. Míním tím to, že pokud člověk zůstane sedět tiše v sám sobě, nechá stranou všechny tři stavy s vědomím, že nezná sám sebe, tak jediné potom může zůstat v tichosti.

Maharadž: To, co říkáte, je nemožné. Vědění zde bude za předpokladu, že tu bude bdělý stav nebo stav hlubokého spánku. Pokud by tyto stavy nebyly dostupné, tak byste tu nebyl v této formě.

Kdybyste měl schopnost uvědomit si ještě před vaším zrozením to, že se chystáte narodit, neměl byste vůbec zájem skočit do této propasti zrození.

24. PROSINCE 1980

Maharadž: V mém současném stavu došlo k velké změně. Dříve, když jsem poslouchal *bhadžany*, jsem si uvědomoval jejich slova a hluboký význam a byl jsem do *nich* zcela ponořen. Nyní však reaguje mé vědomí jen do té míry, že je tu uvědomění si zpívání *bhadžanů*, ale žádné vtažení do nich.

Nemám už co do činění s něčím takovým jako je pocit „já“ anebo „mé“. Tento vjem „já“ a „moje“ je tak silný, že kvůli němu může dojít k hádkám i jen o kus obyčejného oblečení; jednoduše pouze kvůli ztotožnění s vjemem „moje“.

Toto vědomí není nic jiného, než energie. Když tělo slábne, slábne i toto vědomí a nakonec odejde; nic není mrtvé.

Jídlo je jednou položkou, jež drží tuto energii v dobrém stavu. Nerad přijímám jakoukoliv péči, ale nechávám své tělo masírovat. Tato masáž vyvolává teplo v těle, které je energií, tudíž energie ochablého a chladného těla je masáží opět zahřátá.

To, co se zrodilo, je bdělý stav, stav hlubokého spánku a koncept času a vědomí. Jakkmile si je vědomí vědomo sebe sama, považuje určité položky kvůli podmíněnosti za své. Ostatní položky zase považuje za cizí a bude bojovat a snažit se ochraňovat ty, které považuje za vlastní. Když si vědomí uvědomí svoji potenciální sílu, svoji univerzálnost, koncepty „já“ a „mé“ se vytratí.

Toto univerzální vědomí je známo jako Bůh, který je všemohoucí, všudypřítomný, Bůh všech atributů. Tyto vlastnosti jsou dány Bohu ve vědomí, ne však Absolutnu. Absolutno je prosto všech atributů.

27. PROSINCE 1980

Maharadž: Problém je v tom, že každý chce mít poznání „Já“, aniž by se vzdal totožnosti s tělem. Tyto dva stavy se vzájemně vylučují. Vzdejte se tohoto ztotožnění a vše se zjednoduší. Já jsem zde předtím, než se něco může stát. Když je někdo dotázán, zda ví, kdy začal existovat prostor, odpoví, že neví. Neví, protože považuje svoji přítomnost pouze za jev, kdy tu bylo tělo.

Vím, že tu prostor nebyl, a kdo je ten, co to ví? Je to Ten, který vše předchází. Má pravá přirozenost není omezena konceptem času a prostoru.

Když slyšíte tato slova, náhle jste zmateni, a říkáte si: „Jak si mohu v tomto případě plnit si své běžné záležitosti?“ Pochopte svou pravou přirozenost, a pak si plňte úkoly, jaké chcete.

Říkám vám toto vše s největší upřímností a s obrovskou naléhavostí. Lidé si to vyslechnou, ale nevzdají se své totožnosti s tělem. Drží se jí s velkým přesvědčením. Nejste dokonce schopni akceptovat ani tvrzení, že jste existovali předtím, než se objevil prostor.

Dejme tomu, že si malé dítě hraje s tou nejmenší mincí. Pokud mu ji seberete, bude na vás naléhat se vši silou, abyste mu ji vrátili. Se stejným přesvědčením a úzkostí přijímáte své ztotožnění s tělem, navzdory poznání, kterým jste byli obdařeni. Dokonce, i když dáte dítěti

hračku ze zlata, odmítne ji, protože jeho srdce se upnulo na onu malou minci. I když vám dám toto poznání, které je neocenitelné, nebudete je akceptovat. Nejsem tím zvukem, který přichází jako první, aby ohlásil přítomnost; Já nejsem ani přítomností ani zvukem ohlašující přítomnost. Ten, co něco vidí a vnímá, zde musí být ještě předtím, než to, co je viděno nebo vnímáno. Je to jednoduché.

Když je toto poznání „Já“ pevnější, přestávají nás přitahovat věci, jež nás v minulosti tolik zajímaly. Vidíte mě zde hovořit a vypadá to, jako kdyby to bylo pro mne snadné, ale je zde neustálé utrpení, obzvláště v době mezi druhou a čtvrtou hodinou odpoledne, kdy se existence tohoto vědomí stává nesnesitelnou. Toto není zkušenost nikoho jiného – zakouším ji jen já sám.

To, co je zde nahráváno, se přepisuje do knih, a pak si to někdo přečte. Co si z toho ten dotyčný vezme, jak s tím naloží? Řekne, že si nedokáže představit nikoho, kdo by žil a mohl říkat takovéto věci. Pravda je nyní taková, že jsem dosáhl stupně, kde je zapotřebí velkého štěstí pro kohokoliv, aby alespoň tento princip zahlédl. Slova jsou tak hluboká a je za nimi hlubší význam. Nyní budou poslouchat mé přednášky pouze ti, kteří mají velké štěstí.

Opakovaně vám říkám, že tu není nic tak nápomocného, jako je toto vědomí, poznání „já jsem“ – pokud chcete něco uctívat, uctívejte právě to. Žehnám vám. Co znamená toto požehnání? Dodávám vám tak přesvědčení a odvahu.

28. PROSINCE 1980

Maharadž: Může některý z vašich konceptů uchopit celek, Konečnou pravdu? Pochopili jste to, že samotné poznání je nevědomostí? Kdyby bylo poznání skutečné, bylo by zde nepřetržitě – nemělo by začátek a konec. Nyní je pocitována zkušenost „já jsem“, dříve tu tato zkušenost nebyla. Když nebylo zakoušeno „já jsem“, nebylo potřeba důkazu, ale jakmile tu je, je zapotřebí mnoho důkazů. Jak jste se ráno probudili? Proč jste se vůbec probudili? Není to mysl, která to ví – ví to někdo díky myslí. Nyní se moje ruce zvedly, kdo to ví? Ten, kdo zvedl mé ruce, ví, že se zvedly. Vy jste před myslí. Protože jste tu vy, je tu mysl, která funguje.

Kdy se probudíte? Probudíte se za předpokladu, že jste. Prostřednictvím konceptů druhých jste si kolem sebe nahromadili mnoho věcí, až jste se ztratili. Pocit „vy“ je vyzdoben a okrášlen koncepty druhých. Měli jste o sobě nějaké informace ještě předtím, než jste přijali všechny klepy z okolí?

Úlohou *Sat-gurua* je říct vám to, čím jste byli předtím, než jste nashromáždili všechny tyto koncepty druhých. Vaše současné duchovní skladiště je naplněno slovy ostatních – zničte všechny tyto koncepty. *Sat-guru* znamená věčný stav, který se nikdy nezmění: to, co jste. Vy jste tím neměnným, věčným, stálým Absolutnem. *Sat-guru* vám říká, abyste odstranili všechny zdi obehnané kolem vás, postavené z klepů a konceptů druhých.

Nemáte žádný tvar ani podobu. Jména a formy, které vidíte, nejsou ničím jiným, než vědomím – „Já“ je bezbarvé, ale je schopné rozoznávat barvy atd. Ten, kdo je veden *Sat-guruem*, se již nikdy nezrodí. Vaše *sádhana* je u konce, došli jste do cíle.

Vám, kteří hledáte „Já“, vysvětluji tento druh poznání, vedu vás tam, kde již neexistuje hlad ani touha.

Když máte poznání, vidíte „Já“ jako vše-pronikající, dokud je zde přítomno vědomí. Ale svědek tohoto vědomí nemá žádný pocit „já jsem“, to je vaše pravá, věčná podstata.

29. PROSINCE 1980

Maharadž: Sezení v meditaci napomáhá vědomí vykvést. Způsobuje hlubší pochopení a spontánní změnu v chování. Tyto změny jsou vyvolány v samotném vědomí a ne v pseudo osobnosti. Vynucené změny se nacházejí na úrovni mysli. Změny způsobené myslí a intelektem jsou naprosto nepřirozené a odlišné od těch, ke kterým dochází v rámci principu zrození. Ty se odehrávají samy, přirozeně, automaticky, v důsledku meditace.

Většina lidí pozoruje strom poznání a obdivuje jej. Ale to, co by mělo být pochopeno, je jeho samotný zdroj – semeno, skrytá síla, z které strom vyrůstá. Mnoho lidí o tomto zdroji hovoří, ale jen na úrovni intelektu. Já o něm hovořím na základě přímé zkušenosti. Malá špetka vědomí, podobná semínku, v sobě obsahuje všechny světy. Na to, aby

se vědomí projevilo, potřebuje fyzickou formu. Veškeré ambice, naděje a touhy jsou spojeny s individualitou a tak dlouho, dokud je zde totožnost, nelze vnímat žádnou pravdu.

Tazatel: Existuje pro veškerý projev či fenomén jako celek nějaký osud?

Maharadž: Protože tu není žádná jednotlivá totožnost, co potom? Pálivo je osud plamene; rovněž tak je potravinový výtažek těla osudem vědomí. Vědomí samotné nabízí osud a osud přináší utrpení. Na základě chybného ztotožnění přemýšlíme z úrovně osobního vědomí, ale ve skutečnosti je toto vědomí neomezené a nekonečné.

Zdroj vědomí je před časem a prostorem. Projev potřebuje čas a prostor, ale zdroj vědomí zde byl předtím, než došlo k projevu. Projev obsahuje pět elementů, tři *guny* a především vědomí, „*jáství*“. Jak může něco existovat bez mé vědomé přítomnosti? Dokonce ani elementy nemohou existovat beze mne – dějí se na základě mé vědomé přítomnosti – já nic nedělám, nic netvořím. Moje přítomnost proniká vším, a toto říkám s naprostým přesvědčením.

Někteří si mohou tato slova přečíst, další si je mohli vyslechnout přímo nebo z kazet, někteří je možná slyšet chtějí, ale díky různým okolnostem se k nahrávkám nedostanou, a tak jim to umožněno nebude. V celém projevu existují milióny různých forem, ale zdrojem všeho je vědomí. Co je toto vědomí? Přemýšlí někdo nad těmito řádky?

Ve snu vidíte měsíc, hvězdy a tak dále, ale není zde přítomna totožnost. Vědomí musí být pochopeno během bdělého stavu. Lidé přicházejí a odcházejí, rovněž tak vjemy i elementy přicházejí a odcházejí, ale Já zůstávám. Jsem si vědom svého vědomí a jedině potom je zde přítomna celá tato „*show*“.

Dejme tomu, že má město za dva měsíce navštívit nějaká velmi důležitá osoba. Okamžitě se začne s úklidem domů, jsou postaveny tribuny, upravují se ulice, všude je velký rozruch. A proč? Právě kvůli této V. I. P. návštěvě.

Někteří lidé drží po celý měsíc půst, následují cestu odříkání, ale očekávají, že získají mnohem více, než do přípravy vložili.

Lidé se dívají všude možně jen ne směrem ke zdroji. Vyjměme tuto prvotní (zrodovou) energii a podívejme se, zda může být něco někým vykonáno. Omezujeme tuto nekonečnou energii do prostého jevu, kterým je tělo. Pozorně prozkoumejme tato slova: Čím budu, kdybych

zde nebyl vědomě přítomen? Užívám si slova, která vyvstávají spontánně, a pozoruji, jak jsou pravdivá a bezpodmínečná.

Dejme tomu, že vrah, který spáchal mnoho vražd, je na svobodě. Mezinárodní policie po něm pátrá, ale není schopna ho chytit. Podobně je tomu u tradičních textů; nejsou schopny nalézt nebo vymezit Absolutno. Ono leží za všemi *Védami*, *Puranami* atd., protože není konceptuální. Tento vrah je velice pyšný na to, že uniká přes všechny snahy policie, která ho chce dopadnout. Je natolik prost strachu, že sedí tam, kde se vymýšlejí plány na jeho dopadení, a proto chytit ho je nemožné.

Každý musí umřít, proto umřete ve své pravé přirozenosti. Proč umírat jako tělo? Nikdy neopomeňte svou skutečnou přirozenost. Pro mnohé nejspíš nebude přijatelná, ale je to fakt. Pokud musíte mít nějakou ambici, tak mějte tu nejvyšší, že alespoň během umírání se stanete Absolutnem. Rozhodněte se proto nyní, pevně a s naprostým přesvědčením a jistotou.

Představte si, že se k vám blíží tygr. Víte, že když vás napadne, smrt je jistá. Tak proč umřít jako zbabělec? Zaútočte na něj a možná se zalekne a uteče. Pokud vás tygr pouze mívá, není nutné na něho útočit! Na tygra se vrhněte jen v případě, je-li to zcela nezbytné.

Bůh je velký a *mája* je rozlehlá, ale co jste konec konců vy? Mentální změny vás odvádějí od „Já“. Nikdo nemá zájem dotazovat se na „Já“ důkladně a do hloubky. Všichni se dotazují povrchně.

Tazatel: Moje mysl nedokáže zůstat v tichosti, neustále se potuluje sem a tam.

Maharadž: Všemi těmito toulkami budete rozptylován, ale poznání nedosáhnete. Toto vše je duchovní zábava, protože skutečný stav věcí je to, co jste. Vy jste, beze změn.

Tazatel: Jsou zde žádosti, budou stále o něco žadonit.

Maharadž: Konec konců, co jste vy?

Tazatel: Jsem ničím; mysl atd. nadále funguje.

Maharadž: Tak proč se pak toto vše učíte?

Tazatel: Abych sloužil lidem.

Maharadž: Mnoho významných lidí vykonalo tolik velkých skutků, a kde jsou nyní?

Tazatel: Mnoho vln přichází a zase odchází. Rád bych trávil svůj čas bez žádostí a sloužil druhým.

Maharadž: Dělejte to, co vás baví. Déšť padá a slouží tak bytostem. Bě-

hem poskytování služeb ostatním netrpí. Všechny bytosti, které vznikly, jsou udržovány při životě díky dešti; jsou šťastné?

Tazatel: Všechny trpí. Ani já sám nemám klid. Jak nás vidí Maharadž?

Maharadž: Já vidím každého jako sebe. Tato bytost je kombinací rodičů. Všichni jsou ponořeni do konceptů, užívají si je.

Tazatel: Když jsem zaposlouchán do hudby atd., všechno je radost, ale když mám nějaký problém, všechno je utrpení. Někdy cítím zlost. Proč?

Maharadž: Mysl, tělo a činy nebo reakce s nimi spojené nejsou mou „parketou“. Tyto problémy mě nezajímají. Je mnoho dalších lidí, kteří se těmito věcmi zabývají.

Tazatel: Ale převažuje počet lidí, kteří se považují za tělo a mysl. Jen jeden z milionu je k vám otevřený.

Maharadž: Ptejte se sám na sebe a nestarejte se o ostatní.

Tazatel: Na jedné straně se cítím být přitahován k tichosti, nicméně cítím, že miliony lidí trpí a Světci s tím nic nedělají.

Maharadž: Protože jejich utrpení je iluzorní.

Tazatel: Víím, že jsou zde čtyři stavy: bdění, snění, hluboký spánek a stav za těmito třemi. Rozumím jim intelektuálně, ale pořád je tu utrpení.

Maharadž: Zbavte se všech těchto čtyř stavů a zbavíte také lidi jejich utrpení. Ponechte iluzorní svět starat se sám o sebe, vy musíte zjistit, kdo jste.

Tazatel: Rád bych praktikoval přírodní léčbu a učil ostatní a sám se zdokonaloval v moudrosti.

Maharadž: Rozvíjením těchto konceptů se z nich nedostanete. Nejprve pochopte, co je nahodilé, a co skutečné. Jste produktem konceptů vašich rodičů, nebo ne?

Tazatel: Ano, na konceptuální úrovni.

Maharadž: Mysl a všechny koncepty jsou zde díky primárnímu konceptu „já jsem“. Vaši rodiče i vy sám jste současně probíhajícími koncepty. Nyní, bez toho abyste se snažil něco zakoušet, jakou máte zkušenost?

Tazatel: Já jsem.

Maharadž: Není to koncept? Jsou zde koncepty vytvořené z konceptů, je to nekonečný svět konceptů.

Tazatel: Rád bych se od nich osvobodil.

Maharadž: To musíte realizovat vy sám; nelze to předat ústním sdělením. Kdo přímo získává Sebepoznání? Kdy jsem začal existovat? Musí-

te si to vše sám prošetřit, z první ruky a ne od ostatních. Vy jste, víte, že jste – to je ten velký Pán, náhlá explozivní záře. Odevzdejte se jí, a poznáte vše. Je bez jména či formy. V tom je zapotřebí setrvávat s pevným přesvědčením. Nemohli byste vidět a hodnotit kvalitu světla, kdybyste nebyli samotným světlem.

Vy jste tím jemným poznáním, a pokud je zde přítomno ono, jediné pak je zde možné vše ostatní.

31. PROSINCE 1980

Tazatel: Když se sjednotíte s vědomím všech, je zde emoční břemeno, protože cítíte jejich utrpení a vůbec všechno. Je toto správný stav, ve kterém je třeba přebývat?

Maharadž: Je jedním z přípravných stavů, ale je vznešený. Zůstává v něm pořád oddělenost, ale postupně dozraje do dokonalé jednoty.

Tazatel: Necítím už žádnou touhu, abych se ve světě o cokoliv snažila.

Maharadž: Na tom není nic špatného. Váš hlad a žízeň po klidu či radosti jsou absolutně uspokojeny, a tudíž jste se přestala hnát za věcmi.

Tazatel: Zůstává tu pořád nějaká individualita, která by pokračovala v plnění svých povinností?

Maharadž: Tato individualita už ale nevytváří žádný druh nespokojenosti či strachu. Děje se to tak, že už zde není přítomna vůbec žádná paměť individuálního „já“, pokračuje to na základě své vlastní energie. Je tu paměť, že to je úplný projev, ale žádná paměť individuálního konání.

Tazatel: Cítím, že jsem sjednocena s vědomím, ale kolísá to.

Maharadž: Nejste ještě stabilizována ve vědomí; získáváte jen letmé záblesky. Být sjednocena s vědomím znamená dostat se za stavy bdění a spaní. Znáte oblohu, znáte prostor, ale můžete se s prostorem sjednotit? Ještě ne, není to možné. Když se sjednotíte s vědomím, sjednotíte se s prostorem.

Tazatel: Je něco, co bych mohla udělat, aby mi to pomohlo duchovně pokročit?

Maharadž: Vědomí neprochází žádným vývojem. Dokonce ani prostor nepodléhá vývoji, a to mu v pořadí přísluší číslo tři. Číslo jedna je Absolutno, číslo dva vědomí a číslo tři prostor. Kde nebylo poznání

„já jsem“, tomu náleží číslo jedna; později je tu pocit „já jsem“, což představuje číslo dva, poté je zde prostor, kterému náleží číslo tři. Když projdete zkouškou z *Upanišád*, dá vám to poznání „Já“?

Tazatel: Ne. Ačkoliv něco asi způsobí.

Maharadž: V mém případě je vše spontánní – to je moje *dharma*. Kdyby za mnou přišli nějakí učené lidé a řekli mi, že jsem hloupý, řeknu jim: „Tato hloupost je mým bohatstvím, mou svobodou. Toto vědění, které mě zahalilo, to samo je hloupostí.“

Vy jste velice jemná žena. Kdyby za vámi někdo přišel a začal vás, v domnění, že jste muž, urážet, nazlobila byste se kvůli jeho nesprávnému pochopení. Ztotožňovat se s čímkoliv, „já jsem jako toto“, je urážkou vaší přirozenosti.

Tazatel: Jak se zbavit totožnosti s tělem?

Maharadž: Upevněte své přesvědčení, že jste bezforemné vědomí. Rozviňte své pevné přesvědčení, že jste celým projevem, univerzálním vědomím. Není tu nikdo, kdo může mít poznání Pravdy, Věčnosti. Je to váš věčný skutečný stav, ale není to stav poznatelný – nemůžete To poznat. Takzvané poznání je neomezené a hojné ve stavu atributů, „já jsem“.

V tomto těle je vědomí „já jsem“. Když tělo umře, poznání „já jsem“ zde pouze odezní, a to, co zůstává, je Absolutno.

1. LEDNA 1981

Tazatel: Existuje svět beze mne?

Maharadž: Zabýval jste se světem, když jste byl prost vědomí? Svět bude existovat, dokud zde bude přítomno vědomí. Nezaplétejte se do příliš velkého množství otázek a odpovědí. Meditujte tak, aby se poznání sjednotilo s poznáním. Potom všechny odpovědi vytrysknou spontánně. Dal jsem vám klíč. Můj stav je oproštěn od strachu, žádostí, ambicí.

Tazatel: Dosáhnu tohoto stavu meditací?

Maharadž: Musíte meditovat, ale není zde nic, čeho by mělo být dosaženo – vy *jsíte* tím stavem.

Tazatel: Pokud je člověk velmi aktivní ve světě, je velice jednoduché ztotožnit se s tělem.

Maharadž: Není to kvůli činnostem, že se ztotožňujete s tělem. Je to kvůli totožnosti s tělem, že jsou činnosti přivlastňovány.

Tazatel: Neztotožňovat se s tělem je jednodušší, pokud nejste vtažen do činností.

Maharadž: To je koncept. Ve vás nemůže dojít k žádné změně; je to jen vaše domněnka, že ve vás nastane změna. Mluvíte se mnou z pozice těla. Snažíte se něco získat – nějaký duchovní objekt. Zapomeňte na to. Pouze poznejte, co je to, s čím se ztotožňujete – tělo. Nalezněte zdroj těla. Když ho poznáte, nebude zde již žádná potřeba duchovního hledání.

Tazatel: Nemám možnost, abych to zjistil, protože se musím věnovat své práci.

Maharadž: Tyto dvě věci spolu nesouvisí. Můžete to zjistit dokonce i tehdy, když se zrovna nacházíte na bitevním poli. Jak vzniklo toto tělo, jaký je jeho zdroj?

Pokud se po vás chce, abyste se ve svých každodenních činnostech vzdal toho či onoho, není to správné. Zapomeňte na vzdávání se něčeho – dělejte svou každodenní práci, jak nejlépe umíte, ale toto vše může pokračovat jenom dokud je tu přítomno vědomí. Držte si v mysli jen to, abyste neublížoval druhým. Zákazy a příkazy jsou zde proto, aby mohly světské záležitosti probíhat hladce. Cokoliv, co vám bylo řečeno nebo co jste si přečetl, vás nikam nedovede. Nejprve nalezněte, co je tím, kvůli čemu víte, že existujete – tím je vědomí. Celý svět je založen na konceptu „já jsem“. Ten je ale iluzí, představou, nenáleží mu žádná podstata.

2. LEDNA 1981

Tazatel: Přijde mi, že jsem stále více a více zaneprázdněn, a nemám již dostatek času pro meditaci. Rád bych dostal od Maharadže instrukci, jak dojít k Seberealizaci.

Maharadž: Vykonávejte svou práci ve světě, ale mějte na paměti, že vaše práce může být vykonána jedině tehdy, pokud jste zde vy – za přítomnosti pocitu bytí. To stačí.

Tazatel: Je pro mě nezbytné neustále si při práci připomínat sebe sama, být si toho vědom?

Maharadž: Kdo jiný si může být vědom vědomí než vědomí samotné? Nachází se tu ještě jiná entita? Je to zde, vědomí si vždy uvědomuje samo sebe. Problém je v tom, že se vědomí ztotožnilo s tělem. Nedělejte nic kromě tohoto: neztotožňujte vědomí s tělem.

Dochází snad ve vědomí k nějaké změně, je-li něco děláno či nikoliv? Není zapotřebí žádné *sádhany*, kromě uvědomování si skutečnosti, že je to pouze v tomto vědomí, v němž se vše odehrává.

Z relativního hlediska jste vědomím a vědomí nemá žádnou formu. Vědomí můžete pouze *cítit*, ale není možné ho vidět. Znáte je; víte, že jste.

Kdo řídí tělo, aby dělalo to, co dělá? Může tím být jediné vědomí samotné, není zde žádná entita. Vědomí činí vše, co má být uděláno, skrze různá těla. Vy jste tím vědomím a láskou, kterou má vědomí samo k sobě.

Tazatel: Pak tady opravdu není nic, co můžu dělat, abych to realizoval a nemůžu se snažit nedělat nic. Pouze to je. Je to tak, jak to je, a to je vše.

Maharadž: Ano, jen to pochopit. Pouze být svým „Já“.

Tazatel: Měl by člověk důvěřovat „Já“?

Maharadž: Když jste „Já“, kde by se vzala otázka důvěry? Pouze budete svým „Já“. Činnost je dovedena k nečinnosti. Když jste Tím, tak je konec – kruh se uzavřel, jste svým „Já“. Tato Seberalizace je Bohem, „Já“ samotné je Bohem. Náboženství učí, že Bůh je stvořen ve formě těla, protože lidé samotní se ztotožňují s tělem. Představa Boha je také vytvořena v podobě těla.

Učím vás, že vy sám jste Bohem a spočívání v „Já“ je božské. Nyní považujete Krišnu, Krista, Buddhu či proroka za Bohy, ale Bohem nejsou jako tělesné formy. Bůh znamená vědomí „*já jsem*“ – nemá žádnou formu ani jméno. Protože Kristus, Buddha či Krišna realizovali sami sebe, svoje vědomí, stali se božskými. Kvůli tomu, aby to lidé pochopili, jsou označováni jako Bozi, ale Boha nelze pojmenovat, nelze ho omezit na tělo. Spočívání v „Já“, stabilizovat se v „Já“, to je Bůh. Můj Guru mě dovedl do Božskosti.

Tazatel: Navzdory zdánlivému utrpení, které člověk může mít, existuje vůbec někdy doba, kdy není pravdou to, co Maharadž říká? Ptám se proto, zda-li jste neustále „Já“, ať jste si toho vědom či ne.

Maharadž: Nyní je to výše. Vědomí je zde, ale není to pouze vědomí,

ale jakýsi princip, který zná vědomí. Tento princip spolu s vědomím je tu. Kristus existoval jako člověk před 2000 lety; Existovali jste před touto dobou či nikoliv?

Tazatel: Musel jsem.

Maharadž: Existoval jste také před Kristem – to musíte pochopit. Ten, který pozoruje vědomí, ví, že vědomí tam přítomno nebylo.

Tazatel: Toto pozorování vědomí, ale není srovnatelné s běžným způsobem zakoušení, jaký máme, ne?

Maharadž: Pokud je zde zakoušení, je tu díky projevu vědomí. Když tu není vědomí, není tu ani zkušenost.

Tazatel: Ale Maharadž říká, že tu existuje něco před vědomím, co může být zakoušeno.

Maharadž: Ne. Není to zakoušeno. Tento princip rozeznává či pozoruje vědomí. Pokud zde není vědomí, pozorování skončí. Nelze to poznat konceptuálně, musíte se Tím jediné stát.

Konečný princip je zde. Vědomí ve formě Krista, Krišny přišlo, byly tu osobnosti, a ty byly považovány za Bohy, protože se stabilizovaly ve svém vědomí. Jedině díky tomuto konečnému principu se objevilo vědomí. Když zde toto vědomí nebylo, kde byl Kristus či Krišna? Byli výhradně Absolutnem.

Před tím, než může dojít k projevu, musí zde být něco, co se samo projevilo, a to je Absolutno.

Tazatel: Dokážu chápat, že to, co Maharadž říká, musí být pravda, ale jak to Maharadž ví?

Maharadž: Jak jste zjistil to, že jste, a že existuje svět? Řekl vám to někdo? Věděl byste to, i kdybyste byl jediným člověkem na zemi.

Tazatel: Prostě to vím.

Maharadž: Spontánně to víte, vše je takové. Nemůžete to pochopit, dokud budete přemýšlet v pojmech nějaké entity, intelektuálně. Opravdu, pravda je jako zrnko, vše je obsaženo v této špetce vědomí.

Vím, co zde bylo ještě před tím, než Kristus či Buddha atd. na-byli tělo. Jakákoliv forma a vědomí uvnitř jsou časově omezené. Já jsem časem neomezený.

Tazatel: Ježíš řekl: „Před Abrahámem, Já jsem.“ Abrahám byl otec Židovského národa.

Maharadž: Ano, to je přesně ono. To znám.

5. LEDNA 1981

Tazatel: Přestože má individuální tělo omezenou délku trvání, vědomí je v jiném smyslu neomezené, protože těla jsou nekonečná v počtu a neustále se měnící, je to správně?

Maharadž: Správně. Vědomí je látkou tvoření.

Tazatel: Pokud se člověk zcela ponoří do vědomí, natolik, že zde není oddělená entita, znamená to, že všechno, minulost, budoucnost i přítomnost je v něm přítomna, že už zde ve skutečnosti neexistuje nic takového, jako je čas?

Maharadž: Ano, to je správně.

Tazatel: Vše, co existuje, je vědomí, a je pouze ve vědomí, a i když se lidské tělo liší od rostliny, není pravdou, že obojí je vědomím? Rozdíl je jen v projevu, ale jejich podstata je naprosto stejná?

Maharadž: Vše se liší v projevu. To, co je stejné, je všeprostopující vědomí. Co je na tom těžké pochopit? Pět elementů, vše co člověk vidí, je vytvořeno z nich.

Tazatel: Je správné, když řeknu, že neprojevené vědomí je Absolutno, projevené Absolutno je vědomí?

Maharadž: Intelektuálním žonglováním člověk Konečnou pravdu ne-realizuje. Pokoušíte se intelektem vymezit to, co je neomezené, do toho, co je omezené.

Jsem téměř negramotný; proč sem lidé přicházejí, aby mě viděli? Jaká je intelektuální úroveň této paní? Ona je PhD. Proč sem přišla? Když se na vás dívám, na co se dívám? Pohlédněte na princip zrození, na ten bod, co se narodil. Jste produkt objektivní látky, této kapky. Stvořil někdo toto tělo?

Tazatel: Ne, prostě vzešlo z této kapky.

Maharadž: Tak proč tedy kategorizujete celé toto dění? Pouze soustředíte svoji pozornost na tento bod. Cokoliv, čím momentálně jste, je produktem této zrozené kapky. Zaměřte na to svou pozornost a vše vám bude odhaleno. Jestliže vy, jako entita, chcete vytvořit intelektuální studii tohoto subjektu, tak už za mnou nechoďte. Zde jste to jen vy; vstupte do zkumavky.

Proč se zaplétáte do větví a listí; proč nejdete k semenu? Bez semene by tu strom neexistoval. Zjistěte, odkud pochází semeno. Toto je tím, kam vás znovu a znovu navracím. Kvůli čemu musím vše, ať

fyzické či jiné, vytrpět? Začíná to sebeláskou, potřebou být přítomen. Toto vědomí je příčinou veškerého utrpení. Podstatou čeho je tato láska být, sebeláska, láska vědomí? Je to podstata semene, spermatu. Vědomí bylo skryto v tom, čemu je dáno jméno zrození. Kde je ten, kdo tomuto rozumí? Jestliže máte duchovní poznání, proč je chcete omezit na pero a papír? Lidé budou naslouchat tomu, co říkám, ale jen zřídka to někdo uvede do praxe. Já jsem nebyl v přítomnosti svého Gurua příliš dlouho. Můj Guru mi pouze řekl: „Nejsi toto, jsi Toto.“ To je vše. Já jsem to přijal s takovým přesvědčením, že poznání vykvetlo do toho, co přišlo.

Příchuť „já jsem“ je z potravinového výtažku. Absolutně nemá žádnou chuť, žádnou barvu ani žádný tvar. Nemůžete být pozorováni sami sebou; jedině to, co je od vás odlišné, může být vámi pozorováno.

6. LEDNA 1981

Tazatel: Mohu po smrti pomáhat ostatním lidem dosáhnout světla?

Maharadž: Po smrti si nebudete pamatovat, že jste. Musíte poznat, co to smrt je. Mluvíte o existenci po tomto životě; pamatujete si na nějaké minulé životy?

Tazatel: Žil jsem na ostrově. V mém minulém životě jsem pomáhal lidem.

Maharadž: Pamatujete si své rodiče?

Tazatel: Ne.

Maharadž: Jaký je důkaz, že jste se tam narodil?

Tazatel: Nevím.

Maharadž: Toto je pouhá představa, fantazie, koncept, který se vám přihodil. Jestliže se vědomí v okamžiku smrti zabývá velice přesvědčivým konceptem, tak může tento určitý koncept vytvořit. Dejme tomu, že si člověk ve chvíli smrti představí život na nějakém místě – vědomí tuto odpovídající situaci vytvoří. Sféra vědomí není věčná. Vědomí je podvod. Všechny tyto věci jsou iluzí v oblasti vědomí.

Tazatel: Vědomí je vždy projeveno, je to tak?

Maharadž: Vědomí tu bude tak dlouho, dokud zde bude dostupná částice prostoru.

Tazatel: Může odchod do samoty pomoci k tomu, abychom to realizovali?

Maharadž: Ano.

Tazatel: Odejít ze svého všedního života?

Maharadž: Ne takto. Nemusíte odcházet z rodinného života.

Tazatel: Tak jaký druh samoty máte na mysli?

Maharadž: Dokonce i v tomto davu lidí buďte sám, spočívajte ve svém „Já“. Soustřeďte pozornost na své „Já“.

Tazatel: Záleží na tom, jestli tomu člověk intelektuálně nerozumí, ale má jen oddanost?

Maharadž: Pokud máte oddanost, poznání z ní vyrostete. Když se řekne, že se někdo díky své oddanosti setká s Bohem, tak to není osobní Bůh, ale hledající se sám rozšíří do poznání, důkladně do hloubky – stává se Božským. Tento Bůh tu bude tak dlouho, dokud oddaný zná sebe sama. Když se oddaný ponoří do prázdnoty, stejně tak se Bůh ponoří do prázdnoty. Musíte dojít k závěru, že nakonec je vaše výsledná bilance nulová.

Pocit „*jáství*“ je zde z výtažku stráveného jídla v těle. Čím nyní jste, je výstup této potravinové látky. Kde jste, pokud není jídlo dostupné? A co pak s celým tímto hlubokým poznáním, které jste si nahromadili?

Nepřisuzujte si konatelství čehokoliv – to vše je proces dění. Pokud neexistujete, k čemu jsou potřebné všechny tyto disciplíny, včetně Boha? I když jste o tomto plně přesvědčen, jste zredukován na nic; přesto však si na smrtelné posteli vezmete poslední kapku medicíny, abyste přežil. Vědět, že jste nic – to je opravdové vysvobození. Celé vaše poznání, včetně vás samotných, je zlikvidováno – pak jste osvobozen.

Pokud si myslíte, že jste vykonal nějaké velké skutky, a tudíž počítáte s tím, že půjdete do nebe, jste posedlý koncepty a nejste osvobozen.

Toto poznání je vhodné pro toho, kdo má oddanost ke Guruovi; jedině tato osoba je připravena dostat toto poznání.

Tazatel: Přesto, že jsme poslouchali tyto rozhovory po mnoho let, nikdy jsme se necítili vyčerpání.

Maharadž: V naslouchání těchto slov znovu a znovu je skryté kouzlo. Nehromadíte je a neuskładňujete, získáte jejich účinek, a pak je necháte jít.

10. LEDNA 1981

Tazatel: Pracuje vědomí skrz mysl?

Maharadž: Vše se odehrává ve vědomí. Již dávno jsem se vzdal své nezávislé identity, entita je zcela vyloučena; vše je pouhým projevem ve vědomí. Tak jako je nit' základním prvkem každého kusu oblečení, stejně tak je vědomí esencí veškerého projevu. Toto musí být hluboce vnímáno a nelze k tomu dojít, dokud je zde ztotožnění s tělem. Tak dlouho, dokud se budete ztotožňovat s tělem, budete přemýšlet o prospěchu pouze této pseudo-osobnosti.

Dokud máte toto vědomí, celý svět je v činnosti. Jakmile od vás vědomí odejde, není zde nic. Pochopte, že je rozdíl mezi tím, kdo mluví pouze na základě toho, co se naučil z knih, a tím, kdo mluví z vlastní zkušenosti.

Džňánin se ztotožňuje s univerzálním vědomím, a tak tu je dokonalé přizpůsobení se všemu a všude. Dochází k pouhému pozorování. Tento psychosomatický aparát je tu jak v případě *džňánina*, tak nevědomého, ale ten, jenž je nevědomý, se s tělem ztotožňuje a je dle situace střídavě šťastný či nešťastný. *Džňánin* jen vše pozoruje a není individuálně vtažen do žádného dění.

Opakuji to znovu a znovu, poslouvejte prosím; pochopte to, kvůli čemu se cítíme naživu, pochopte toho podstatu, chuť, pak ztotožnění s tělem odejde.

Sebeláska (*Átman Prem*), toto bytí se přihodilo bez jakéhokoliv vašeho úsilí. Jaká je jeho podstata, jeho chuť, co to je? To musíte zjistit. Ukotvěte svou totožnost důkladně v tomto bytí, nedávejte mu končeti-ny, tvar či formu. Jakmile mu dáte formu, omezili jste jej.

Pochopte tuto energii, která se nachází za veškerým projevem světa. Kladete mnoho otázek, pídíte se po odpovědích v různých knihách a učeních místo toho, abyste to intuitivně zakusili. To není poznání. Poznání pramení bez úsilí z vědomí, ze svého vlastního popudu. Energie, jež je zdrojem celého projevu, byla pojmenována různými jmény. Lidé se modlí k těmto jménům a formám, ale nedomlí se k pocitu bytí, k této substanci, která je reprezentována těmito jmény. Modlete se pouze k tomuto pocitu bytí.

Tak jako neexistuje pocit oddělenosti mezi dvěma skutečnými přáteli, tak jako tito přátelé beze slov vědí o potřebách toho druhého

a spontánně se jeden o druhého starají, tak stejně intimní přátelství byste si měli vybudovat i s touto substancí (bytím). Nezaújímejte tedy postoj toho, kdo se modlí ve svůj prospěch, ale jako přítel hledající přítele. Sjednoťte se s poznáním „já jsem“, zdrojem vnímání, samotným bytím.

Lidé přemýšlejí a mluví o všem možném kromě této základní věci, kterou jsem jim sdělil. Zajímají se o přírodní úkazy, vytvářejí vědu o Bohu, jsou zaujati tvary, které jsou již projevny. Ale nevěnují pozornost prvotnímu zázraku, tomuto tělu a jeho životní síle.

Tento zázrak ignorujeme. Za nepřítomnosti vědomí zde není ani Bůh. Bytí i podstata Boha se nacházejí v tomto vědomí, a tudíž v tomto těle.

Jak se zde objevily chrámy a kostely? Díky inspiraci vědomí v těle. Vědomí je semínkem *Brahman*, Boha, všeho. Události se dějí a projevují pouze tehdy, pokud je zde vědomí, a toto vědomí je v těle.

Nic z toho, co vám říkám, vám nepřinese užitek ve světě, říkám vám jen to, co jste. Pokud hledáte ten druh klidu, který je neocenitelný, můžete jej získat pouze stabilizováním sebe sama ve vědomí, s pevným přesvědčením. Pojmeme přesvědčení míním bezpochybnost, pevnost, neochvějnost, žádné výkyvy – mějte tento druh přesvědčení ve své bytí. Nemyslete na nic jiného, nemodlete se k ničemu jinému. Protože je tu ono – *Átman Prem*, je tu vše.

Co se děje ve chvíli zvané smrt? Vše, co to znamená je, že je opuštěna špetka vědomí. Je neochotně odevzdána vámi přijatému konceptu – času. *Džňánin* ji zanechává své pravé přirozenosti.

Komu máme zanechat *Átman Prem*, tuto existenci, jež jsme tak dlouhou dobu ochraňovali? Nevědomý člověk ji zanechá konceptu času. Nevědomý oddaný (*bhakti*) ji zanechá konceptu Boha. *Džňánin* ji zanechá své pravé přirozenosti.

Vše, co si myslíte, že jste dostali jako identita – získali jste to díky svému úsilí či záměru? Je zde opravdu něco, čeho jste dosáhli? Ne. Toto tělo, toto vědomí přišlo spontánně, stejně jako spánek přichází, kdy chce. Nemáte pod kontrolou dokonce ani bdělý stav ani spánek. Co je vaše? Kdo má toto poznání „Já“ díky svému vlastnímu úsilí?

Tato pseudoentita si myslí, že je to ona, která je činná a pracuje. Já k vám nyní promlouvám jako vědomí. Může mi někdo z vás nějak naznačit toto poznání, bytí, jímž jste?

Tazatel: Vědomí děkuje vědomí stále znova a znova.

Maharadž: To, o čem nelze nic říct, o tom jsem mluvil. Přijměte tento nepatrný drobek, ochutnejte jej a spolkněte.

Poslechněte si toto: Bůh může existovat pouze v srdci člověka, nikde jinde. Ztotožňujete se s tělem a tak omezujete sami sebe. Ale přesto nezapomeňte a nepřehlížejte toto tělo, je to příbytek Boha, pečujte o ně. Pouze v tomto těle lze realizovat Boha. Pojmy jako Bůh, tělo, „Já“, byly vyčleněny jen kvůli analytickému pochopení. Ve skutečnosti je to jedno jediné „Já“, vše je intimně provázáno.

19. LEDNA 1981

Maharadž: Není právě tento pocit přítomnosti, co se vás týče, tou nej-příjemnější věcí – není tím, co milujete nejvíc?

Proč zde sedíte? Sedíte tu pouze kvůli sobě, protože chcete něco sám pro sebe. Co je to, čím jste? Prošetřete to. Nemáte žádné pochybnosti o tom, že jste přítomen, tak co je tím, co ve vás evokuje potřebu neustále pokračovat?

Přišlo a odešlo mnoho časových období. Během tohoto času vzniklo a zaniklo několik milionů forem. Mají nyní pocit své přítomnosti? Mají o sebe strach? Není zde nic, co byste mohli udělat, aniž by zde nebyl pocit přítomnosti, a neexistuje nic, co byste mohli udělat, aby neustále pokračoval.

Tazatel: Proč tedy tento pocit tak moc chce stále žít, pokračovat?

Maharadž: Je to jeho přirozenost. Vědomí a tato láska být je jedno a totéž. Zeptejte se sami sebe, co je to, co chcete, o co usilujete? Pokládáte se za entitu a něco chcete. Kdyby zde nebylo vědomí, potřeboval byste něco?

To, co slyšíte, je něco naprosto odlišného od toho, co jste očekával, že uslyšíte.

Tazatel: Jsem tu, abych se ztotožnil s vědomím?

Maharadž: Co jiného je toto já, než vědomí? Jsou to snad dvě věci? Ve světě neexistuje žádná entita, která by mohla něco dělat. Není zde ani žádná entita, která by prováděla jakékoliv duchovní hledání. Pokud zde není žádná entita, není zde ani žádná spoutanost, ani osvobození. Prostě pochopte toto: Není zde nic, co by mělo být uděláno. Cokoliv, co vám

říkám, si vyslechněte, a pak to odhod'te. Řekněte mi, co jste vykonal předtím, než jste získal toto tělo a měl tento pocit přítomnosti? Pak, po příchodu pocitu přítomnosti, pocitu „já jsem“ vám byl promítnut nějaký film: „Toto je vaše rodina, toto jsou vaši rodiče.“ Máte vy osobně nějakou zkušenost něčeho z toho?

Pochopte to, co bylo stvořeno a co bude zničeno; pochopte, že to, co jste, nemůže ničím trpět.

Došel jsem k závěru, že vědomí a vše, co se ve vědomí objevilo, není ničím jiným, než obrovským podvodem. Není zde nikdo, kdo by spáchal tento podvod – jde o spontánní dění. Není zde žádný pachatel tohoto podvodu.

Tato špetka vědomí vytváří Bohy půdy a Bohy země, které jsme přijali, a kteří nám dávají vše, za co se modlíme. Pochopením tohoto klamu také přijdete na to, že zde není nic, co by se s tím dalo dělat. Tudíž vše, co se může stát, je určeno k tomu, aby pochopení nastalo.

Toto tělo a chuť tohoto těla – to je pochopení. Není tělo potravinovým výtažkem a není vědomí vlastností tohoto potravinového výtažku? Existuje velice jednoduchá otázka, kterou by si měl člověk držet v mysli – jakou kontrolu a moc mám nad svou existencí?

Tudíž, co můžete dělat se svým vlastním úsilím? Pochopte, že celkový projev je syn neplodné ženy, ale poté, co jste to pochopili, věnujte plnou pozornost své práci a umožněte, aby byla tato práce vykonána co nejlépe, jak je to možné. Starejte se dobře o tuto práci ve světě, protože je sirotkem.

20. LEDNA 1981

Maharadž: Absolutno je...abych vám dal příklad. V Indii je místo, na kterém jste nikdy nebyli. Když vám jej někdo popíše, bude to pro vás pořád jen popis. Univerzální vědomí, bytí, je vše, co je viděno. Když se univerzální vědomí projeví jako fenomén (projev), fenomén je tou omezenou formou, jež si myslí, že je nezávislá, ale není. Fenomén je projev vědomí; když není projevono, je imanentní ve všem. Pokud si myslíte, že jste pochopili, není tomu tak. Vše co víte, není pravda.

Tělo je vytvořeno z pěti elementů a každé tělo se chová na základě proporcionální kombinace těchto pěti elementů. Dokud se člověk

ztotožňuje s výtažkem pěti elementů, tak je nemožné dojít k pochopení, protože to, co se to snaží pochopit, je pseudo entita.

Nejvíc vám brání v pochopení koncept, že jste entitou, a to, že považujete všechny koncepty, které máte, za pravdivé.

Odtotožnění nastane až tehdy, když je pochopeno s největším přesvědčením, že zde není žádná entita, a že vše, co se odehrává, je pouze program fungování vědomí – je tu pouze dění, není zde žádná entita, která by to zapříčinila, a není tu žádná entita, která by trpěla. Jinak dochází ke všem těmto mylným představám. Dokud nevyřešíte hádanku toho, kdo si myslí, že pochopil, nepochopil jste. Ztotožňuji se snad já s tímto soplem, který jsem vysmrkal z nosu? Látka, z níž je vytvořeno toto tělo, liší se od něj nějak? Já nejsem ani látkou, z níž je vytvořeno tělo, ani vědomím, které je imanentní v této látce.

27. LEDNA 1981

Maharadž: Odkud pocházíte a kdo vás sem nasměroval?

Tazatel: Studoval jsem v klášteře v Thajsku a opat mi navrhl, abych si přečetl knihy Maharadžova učení. Když jsem se rozhodl navštívit Indii, několik přátel, kteří již Maharadže navštívili, mi řekli, abych sem zašel.

Maharadž: Máte nějaké otázky?

Tazatel: Vysvětlil by mi Maharadž, jaký druh praxe doporučuje?

Maharadž: Není zde žádná praxe ani metoda, která by měla být následována. Pouze poslouchejte a přijměte vše, co vám říkám, s pevným přesvědčením.

Tazatel: Co si myslíte o potřebě meditace?

Maharadž: Jedinou věcí, kterou má každý, je přesvědčení o tom, že existuje, vědomou přítomnost. Meditace není nic jiného, než soustředění se na tento pocit přítomnosti.

Tazatel: Během meditace má tedy člověk sedět a myslet na svou přítomnost.

Maharadž: Nikoli jako sedící individualita, ale jako pocit přítomnosti beze slov. Meditujte na to, co ví, že zde sedíte. Váš pocit, že je tu vaše tělo, je totožnost s tělem, ale to, co ví, že zde sedí tělo, je projev Absolutna.

Tazatel: Je to poznatelné myslí?

Maharadž: Mysl je podstatou hmoty. Vy nejste hmotou, vy jste tím, co chápe hmotu. Pocit přítomnosti vám objasní vše potřebné, abyste pochopil. Neudělá to vaše úsilí, ale pocit přítomnosti, s kterým se sjednotíte.

Tazatel: Měl bych rozvíjet tento pocit přítomnosti během dne, při všech svých činnostech?

Maharadž: Nemí pro vás nutné se na něj soustředit, je tu neustále. Ať děláte cokoli, podstatou této činnosti je tělo a mysl. Nechte tělo i mysl konat si svou práci, ale pochopte, že tím, co vykoná svou práci, nejste. Vy jste pocit přítomnosti.

Jakékoliv úsilí, které vynaložíte, ať už fyzické či intelektuální, bude ve své podstatě snahou těla a myslí. Nemí nic, co byste měl dělat. Vše, co se děje, se bude dít samo o sobě, s vaším přesvědčením, že vy jste od těla a myslí naprosto oddělen.

Tazatel: To zní velice jednoduše, ale musí to být obtížné.

Maharadž: Ať už myslíte na cokoli, ať už je to jednoduché nebo složité, držte se jediného přesvědčení, že jste pocitem přítomnosti, a ne tělem či myslí. To, čím jste, nemá tvar nebo barvu.

Tazatel: Přetrvává tento pocit přítomnosti poté, co tělo a mysl odejde?

Maharadž: Když doslouží tělo, odejde i pocit přítomnosti a vědomí si již nebude vědomo sebe sama.

Tazatel: Když odejde tělo, odejde vše?

Maharadž: Správně. Nemí zde zakoušení radosti či smutku, nemí zde ani potřeba zakoušení.

Tazatel: Nemí zde nic, co přetrvává – opravdu nic?

Maharadž: Uvažujete na konceptuální úrovni. Na této úrovni, kdo je tu, kdo to chce vědět? Zapomeňte na Ten stav.

Tazatel: Rád bych To pochopil.

Maharadž: Cokoli, co lze pochopit či vnímat, nemůže být nikdy konečnou Pravdou. Nepoznané je Pravdou.

Já nepotřebuji žádné zakoušení, tudíž nemám potřebu se s někým hádat. Tělo a mysl budou ve zbývajícím době svého trvání dále dělat vše, co mají v oblibě.

Tazatel: Je lepší dělat jednu věc než druhou? Např. s myslí a tělem bych se mohl jen tak posadit a nedělat nic anebo bych mohl chodit a pomáhat lidem dělat dobré věci. Co by bylo lepší dělat?

Maharadž: Tělo a mysl budou dělat to, co je pro tuto kombinaci přirozené.

Tazatel: Je možné věci kontrolovat – např. můžete příliš jíst, nebo příliš pít, prostě tento typ věcí – anebo ostatně můžete dělat dobré skutky, pomáhat lidem, atd.

Maharadž: Toto jsou příkazy a zákazy náležící tělu a mysli, čímž vy nejste. Toto je výchozí bod, z něhož jste začal. Pochopte, že když zde není žádné tělo, vědomí si není vědomo sebe sama. Dokud je zde tělo, musí fungovat podle své přirozenosti.

Tazatel: Takže ho mám nechat dělat to, co je mu přirozené?

Maharadž: Není zde žádná otázka vašeho svolení, aby se něco událo, prostě se to stane, nemáte nad tím žádnou kontrolu.

Tazatel: Ale některé věci mohu kontrolovat. Zda přijdu sem, nebo zůstanu venku – mohu to ovlivnit.

Maharadž: To je vaše mylná představa. Cokoliv, co se děje, děje se samo o sobě. Vše toto je hra, či projev vědomí – jeho přirozeností je změna. Je to tanec vědomé přítomnosti. Existuje mnoho způsobů, jakými vědomí baví samo sebe. Ve vědomí funguje mnoho různých forem, schopností, kapacit, ale toto fungování je tu čistě pro pobavení sebe sama. Když je unavené, odpočívá ve spánku, když se probudí, potřebuje nějakou zábavu, pohyb či činnost.

To vše jsou projevy ve vědomí, a každý tento projev bude trvat podle své vlastní životnosti, ale v podstatě nic, co se děje, nemá žádnou platnost ani důležitost. Dokud nedojde k probuzení, či pochopení, myslíte si, že jste konatelem, ale jakmile nastane toto vnímání, víte, že zde není žádná entita, která by něco dělala.

Tazatel: Jen si myslím, že by bylo lepší dělat dobré věci místo špatných.

Maharadž: Co míníte dobrými či špatnými věcmi? Dobré věci mohou být za určitých okolností dobré a za jiných zase špatné. Dokonce i ty věci, které považujete za dobré, zde budou přítomny jen dokud tu bude tělo. Pouze zřídka někdo pochopí, že není nic, co by se mělo dělat – že on už je Tím.

Tazatel: Maharadž nám pomáhá, je to z vlastní vůle?

Maharadž: Je to součást veškerého dění. To, co se zde odehrává, je druh snového stavu, a vše, co se stane, bude součástí snu. Cokoliv se děje mimo mě, ať světské či duchovní, se neznásobí do myšlenkových

modifikací, protože všechny činy jsou univerzální a duchovní. Duchovno je dokonalé kvůli stabilizaci v Nepoznaném.

Mnohokrát se mi děje pozorování fyzické bolesti. Protože je tu stále tělo a vědomí, je tu i nástroj, který registruje radost a bolest; kvůli mému zdravotnímu stavu je registrována více bolest. Pozoroval jsem tu bolest již předtím, ale jakmile jste přišel, bolest odešla. Když jste ukotven ve vědomí, je tu pouze radost. Já jsem byl ukotven v tomto vědomí plném radosti, ale náhle se objevila choroba a přišla bolest. Dokud jste ukotven ve vědomí a nemáte žádné fyzické těžkosti, nebudete mít žádnou zkušenost bolesti. To je kvalita samotného vědomí.

Vy jste před vědomím. V tomto stavu není ani radost, ani bolest. Spojení těla a vědomí je něco jako v tomto příkladě: Jste svobodný a vedete šťastný pohodový život. Po sňatku s manželkou však začnou následky radosti a bolesti. Je to přesně takové.

Tazatel: Jak mohu dosáhnout tohoto stavu?

Maharadž: Tento stav je tu neustále, ale je za poznáním. Nelze ho objasnit, toto všechno jsou jen nástroje, ukazatele. Je tu – slova nemohou vstoupit do tohoto stavu.

1. ÚNORA 1981

Tazatel: Maharadž říká, že svět existuje pouze tehdy, když ve mně vystane vědomí. Znamená to, že svět existuje jen do té doby, dokud existuje vědomí?

Maharadž: Svět existuje, dokud je zde tento pocit přítomnosti. Pociť přítomnosti je ve vědomí – ne mého vědomí, ani vašeho vědomí, ale univerzálního vědomí. Celý projev vesmíru závisí na tomto pocitu přítomnosti, všeobecném pocitu přítomnosti. Kde je váš vesmír, když tento pocit přítomnosti zmizí?

Kromě třech stavů: bdění, spánku a „jáství“ nemám žádnou zkušenost, ale ani se nemohu těchto tří stavů vzdát. Jsem jimi zatížen, nemohu se jich zbavit. Přišly bez mého vědomí. Nikdo se mě neptal, zda jsem je chtěl.

Nepovažuji nikoho z vás za ode mne odlišného; zároveň, co se mě týče, vyhladil jsem celkovou existenci, a jelikož zde není žádná individualita, nejsou tu ani žádné vazby ke slově, která ze mě vycházejí. Se vzdáním se individuality zmizí všechny pózy jako např. toto

je *sanjásin*, toto je *džňánin*, či někdo jiný. Společně s pózami a postoji je zde řada omezení – „jsem takový a onaký, neměl bych říkat to a to.“ Všechno je iluze, pouhá zábava.

Uvažte ze své vlastní zkušenosti, je tu něco trvalého? Dokonce i vaše podoba se neustále mění.

Moje vlastní zkušenost je taková, že se ve skutečnosti v tomto světě nic nestalo. Pozorovatel, pozorované a pozorování – nic z této trojice není skutečné. Nic se neděje – vše, co se v tomto světě odehrává, je podvod. Kdy dojdete k pochopení či klidu? Pouze tehdy, když pochopíte tento fakt a duchovní pravdu, jedině tehdy sestoupí klid.

Tazatel: Co je to konečná pravda?

Maharadž: Vy. Můžete být frustrován či rozzloben jak chcete, nijak mě to nevyruší. Můj stav je neměnný.

Tazatel: Jsou mé zkušenosti v meditaci pravdou?

Maharadž: Veškeré zážitky jsou v čase, časově omezené. Pravda omezena časem není.

2. ÚNORA 1981

Tazatel: Jakým způsobem se mám odevzdat, aby toto odevzdání se Guruovi bylo trvalé?

Maharadž: Nebylo vám řečeno, že ve světě není nic trvalého? Co jsem poté, co tento dočasný stav odejde, a předtím, než přišel? Toto je samotné hledání.

Máte hodinky, které jsou vyrobeny tak, aby tikaly 100 let. Nakonec, po sto letech se hodinky zastaví – splnily svůj účel. Když se zastaví tělesné hodiny, stane se totéž – tělo posloužilo vědomí, splnilo svůj účel.

Tazatel: Naprosté odevzdání představuje přítomnost dvou; nějaké spojení, jeden se odevzdává druhému.

Maharadž: Během dočasného stavu ve vědomí je vše správné. Jakákoliv zápleтка příběhu je v pořádku, ale samotný příběh je fikcí. To, co vám říkám, je naprosto otevřené – odkryté tajemství. Není nic, co bych před vámi skrýval. Vyzkoušejte to a pochopte. Je to jen otázka pochopení.

Tazatel: Guruova milost je vždy přítomná.

Maharadž: Guru není individualita. Přemýšlíte z hlediska formy. Vědomí je vše prostupující. Zjistěte, co je tím „já“, které hledá milost. V těle tiká „já jsem“ – to je Guru. Uctívejte tento princip „já jsem“, odevzdejte se tomuto Guruovi a on vás obdaruje veškerou milostí.

Ve vědomí nemůže existovat nic, co by nemělo svůj protějšek. Ve chvíli, kdy řeknete poznání, tak poznání může být pouze v nevědomosti. Proto poznání, které máte o Guruovi, je také nevědomostí. Kdy se stane poznání Guruem? Když obojí, poznání i nevědomost, zmizí do *vidžňány*. *Džňána* je poznání, *adžňána* je nevědomost, obojí zmizí do *vidžňány*.

Tazatel: Jsem chycen v procesu pozorování těla a mysli.

Maharadž: Sen se objevuje v objektivním, hmotném projevu, ve vědomí. Není vámi, je to něco jiného – objektivní a hmotné. To, co nazýváte „já jsem“ a zrození, tím nejste, to je hmotné.

Dejme tomu, že je zde muslimský chlapec, kterého jsem si adoptoval. Nezplodil jsem ho, ale nyní si ho nárokuji a říkám mu „můj“ chlapec. Stejně tak, není toto „já jsem“ přímo mnou; je to něco jiného, něco hmotného, něco muslimského, ale já tím nejsem. Já, Absolutno, s tím nemám nic co do činění.

Lidé jsou někdy zmateni, protože očekávají odpověď, která je založena na jejich konceptech. Požádáte někoho, aby vám donesl lžici, a ten vám místo lžice donese vidličku. Obojí jsou slova, obojí jsou znalosti, ale není to to, co chcete. To, co obdržíte, je skutečné poznání, i když to, co si žádáte vy, skutečným poznáním není.

Tazatel: K tomu, abych byl schopen porozumět, musím této úrovni dosáhnout.

Maharadž: Existují miliony zrnek přetvořených do milionů forem, ale semeno je jen jedno. Všechny tyto miliony forem existují jen na základě jednoho určitého semene, ale já tímto semenem nejsem.

Konečné poznání nemá žádné poznání. Toto poznání „já jsem“ se objevilo spontánně jako důsledek těla. Zřete jej takové, jaké je, pochopte jej takové, jaké je. Bdění střídá spánek a spánek střídá bdění. Když oba tyto stavy odejdou, jsem doma. Proč mě opustily? Protože byly cizí, nebyly mnou. Přijměte tuto radu: je lepší nebýt chycen v tržišti duchovního poznání; veďte příjemný život, pomáhejte druhým, a poté, až čas dozraje, zemřete.

Tazatel: Miliony lidí se již vaší radou řídí, aniž by ji od vás slyšeli.

3. ÚNORA 1981

Maharadž: Poznání, které vysvětlují, rozpustí vaši individuální identitu a promění vás v projevené poznání. Projevené poznání, vědomí, je neomezené a nepodmíněné. Není možné se ho ani držet ani vzdát, protože vy *js*te tímto poznáním, jemnějším než prostor.

Poznání, že jste projev, musí být odhaleno prostřednictvím meditace; nasloucháním slov jej nezískáte.

Není snad toto vědomí před jakoukoliv další zkušeností a není tu snad něco, uvnitř čeho se toto vědomí přihodilo? Bdělý stav, stav spánku a pocit přítomnosti – kdo jiný má tyto zkušenosti než To, co existovalo před těmito zkušenostmi?

To, co k vám hovoří, je stav, který je časem omezený, který dočasně překryl můj přirozený stav. Proto já ani vy nemůžeme mít žádný pocit strachu. Strach cítí pouze onen proměnlivý stav, který se ztotožnil s tělem. Strach ze smrti je pokutou za to, že přijmeme totožnost s tělem jako oddělenou entitu v celkovém dění světa. Je to pouze zrození, které se obává smrti. Přítomnost a nepřítomnost jsou vzájemně provázané duality, toto bylo pochopeno pouze poté, kdy vyvstal pocit přítomnosti; před tím zde žádný pocit nepřítomnosti či přítomnosti nebyl.

Tazatel: Co když tomu rozumíme jen na intelektuální úrovni, ale ještě jsme to nerealizovali?

Maharadž: Velká výhoda i jen intelektuálního pochopení je ta, že nebudete svázán strachem ze smrti. Zrození vám nic nedalo a smrt vám nic nemůže vzít.

Ze světského hlediska jsem postižen touto hroznou nemocí; pokračuji v mluvení stejně jako dřív, nemoc na mě nemá žádný vliv. Pouze to, co se narodilo, zanikne; jak jsem tím dotčen?

Máte štěstí, že můžete naslouchat tomu, co zde říkám. Poslouchejte, ale nesnažte se to pochopit, protože pouze váš intelekt se tomu může snažit pochopit, jenže intelekt To nedosáhne. To, co jste si vyslechli, přinese své ovoce; nezasahujte do toho. I když máte nějaké emoce strachu atd., pochopte, že jsou z chemické látky, z níž je vytvořeno toto tělo a mysl. Vy nemáte nic co dočinění s tímto dočasným stavem.

Ve jménu duchovnosti se mnoho lidí dopouští na svém těle násilí v domnění, že získají nejvyšší poznání. Odkud a jaké? Co získají? Toto poznání je – za předpokladu, že já jsem.

17. ÚNORA 1981

Maharadž: Nejsem ani Guru ani žák. Toto vše je jen hra pěti elementů. Tělo je pouze biologickou vývojovou formou a my jsme na to pyšní a prohlašujeme „*Já jsem někdo*“. Ale je to jen přirozený vývoj, podobně, jako je tomu u rostlin.

Tazatel: Je zakusitel věčný?

Maharadž: Kdyby byl zakusitel věčný, nedotazoval by se, co je toto, co je tamto. Kdyby byl věčný, měl by již veškeré poznání tohoto objektivního světa.

Tazatel: Jak můžeme nalézt cestu, jež je nám určena?

Maharadž: Pokud je vaše touha po realizaci „*Já*“ natolik intenzivní, vaše nutkání a vědomí vás nasměrují správným směrem.

Tazatel: Někdy, když pochopím, něco se mi přihodí. Buď cítím tlak, anebo se mi začne třást hlava či krk a někdy mi v hlavě zní nějaké zvuky. Nerozumím tomu. Mám to ignorovat? Nebo co s tím mám dělat?

Maharadž: Prostě to ignorujte. Jsou to dobrá znamení.

Tazatel: Někdy se objeví i fyzická slabost.

Maharadž: To není slabost, je to projev pěti elementárního těla.

Tazatel: Může člověk realizovat skrze *nama – mantru* (mantra na jméno Gurua)?

Maharadž: Mnoho světců dospělo do nejvyššího stavu jen prostřednictvím *nama – mantry*. Cokoliv, co recitujete, by mělo vstoupit do vás, do stavu před myslí.

Tazatel: Někteří lidé hovoří o Guruech, kteří udělují sílu a energii.

Maharadž: To je možné. Já jsem pouze rozjímal o svém „*Já*“.

Tazatel: Prožil Maharadž nějaké transy, vize či *samádhi*?

Maharadž: Mnohé. Nepřisvojil jsem si žádný z těchto zážitků.

Tazatel: Proč jimi někteří lidé procházejí a jiní zase ne?

Maharadž: Cesta každého hledajícího je rozdílná. Podle vlastností hledajícího budou přicházet zkušenosti. Bylo tu mnoho Seberealizovaných mudrců, ale zkušenosti každého z nich se lišily podle jeho vlastností. Zkušenosti Rámy a Krišny byly rozdílné. Každý *džňánin* zkušenosti odhodí, nijak se na ně neváže. Není na nich závislý, ani se je nesnaží znovu vyvolat.

18. ÚNORA 1981

Tazatel: Je zde přítomna tato totožnost s tělem. Tělo je pokládáno za entitu. Mohl by někdo, na jakémkoliv stupni, udělat něco, co by zabránilo tomuto ztotožnění?

Maharadž: Přirozeností bytí je spojovat se s formou. Jak se může vymyšlená entita sama oddělit?

Tazatel: Je tato touha po oddělení též součástí přirozenosti?

Maharadž: Ano. Vše to je součástí přirozeného dění – součástí hry. Celá tato věc je koncept. Jediné, co lze udělat, je pochopit to.

Pohlédněte na zjevný rozpor – moje vlastní forma trpí, a jakmile to vešlo ve známost, začalo přicházet stále více lidí a stále více lidí získává výhody. To se děje automaticky, spontánně. Já nijak o tyto výhody, které získáváte, neusiluji.

Mluvení, které probíhá, i vaše naslouchání je součástí fungování celku. Domníváte se, že tu jedna individualita naslouchá druhé individualitě, ale tak to není. To, co slyšíte, je univerzální vědomí. Toto poznání nelze sdělit lidské bytosti, která je duchovním začátečníkem. Lidská bytost se snaží sesbírat pro svoji individualitu výhody. Jestliže se však vzdá totožnosti s tělem, vytvoří se schopnost přijímat tyto promluvy. Z obrovské vodní nádrže jste naplnili malou sklenku a říkáte: „To jsem já.“

Každé postavení či úspěch, kterého jste dosáhli, setrvává jen tak dlouho, dokud tu je jméno a forma. Jakmile jsou pryč, kam se poděla entita, která si myslí, že něčeho dosáhla? Jak vás může něco v tomto světě obtěžovat, je-li toto jasně pochopeno? To, o čem mluvím, je tento původní koncept, vědomí, před kterým nic nebylo. Vše, co je v tomto původním konceptu, přetrvává pouze do té doby, dokud tu je vědomí – pak se vracíme do svého přirozeného stavu. Až se vám vědomí odkryje a ukáže vám vaši skutečnou přirozenost, nebudete mít žádnou formu. Může zde být nějaká podoba za nepřítomnosti formy?

Celý projev je pouhý přelud, jehož podstatou je být nestálý.

22. ÚNORA 1981

Tazatel: Co bych měl během dne dělat? Jaký druh myšlenek nebo činů bych měl mít, abych našel svou pravou podstatu a klid mysli?

Maharadž: Všechny myšlenky nebo činy budou založeny na ztotožnění s tělem a myslí. A na to, abyste spatřil svou pravou podstatu, musí dojít k opuštění této identity s projeveným středem. K tomu nemůže dojít záměrnou činností – stane se to bez jakéhokoliv zvláštního úsilí. Není zde otázka *dělán*í něčeho, protože zde není nikdo, kdo by něco dělal.

Mysl může pracovat pouze se jmény, formami nebo obrazy. Jestliže se toho vzdáte, mysl bude bezmocná. To, co říkám o vaší pravé podstatě, je tak jednoduché, že to mysl není schopna uchopit.

To, co je, zde bylo neustále. Vzdejte se vytváření pojmů a pak zůstane to, co *je*. Lidé setrvávají na úrovni vidění projeveného. Kdo však půjde *za* projevené a spatří, že projevené a neprojevené nejsou dva – ale jedno?

Projevené je viděno jako světlo, neprojevené jako tma, ale to, co *je*, *je* stále stejné – To, co vnímá obojí.

Pro toho, kdo se zřekl totožnosti, je to jednoduché. Slova mohou pouze na něco poukázat. To, co *je*, není jako já či vy, není si dokonce vědomo, čím je. Jedině když si je vědomí vědomo sebe sama, může zde být poznání čehokoliv. To (Absolutno) je před jakýmkoliv poznáním. Je to velmi jednoduché. Přicházejí sem lidé, kteří jsou považováni za velmi vzdělané, ale jak je já vidím? Já je vnímám jako ty, co jsou v úplné nevědomosti.

Tazatel: Proč je zde strach z temnoty?

Maharadž: Vaše otázka je zcela bezvýznamná. Jděte ke zdroji, bez něhož nemůže být rozeznáno světlo ani temnota. Jaký smysl má hovořit o tom, co je objektivní, když jsem vám řekl, abyste se odebral k subjektu?

Tazatel: Někdy se pokládám za dobrého a někdy zase za zlého.

Maharadž: Toto se odehrává jedině tehdy, pokud se ztotožňujete s tělem. Opuštěte to. Od této chvíle budu mluvit jen o tom, jaký je to stav, pak musíte vnímat. Nemám již fyzickou sílu na dialog. Cokoliv nyní slyšíte, nemůže a ani nepřijde nazmar.

23. ÚNORA 1981

Maharadž: Pokud jste opravdu pochopili podstatu věci, nemůžou vystat žádné otázky. Otázky vznikají pouze entitě a jsou převážně typu:

„Co můžu dělat?“ Kdo bude chtít něco vědět tam, kde není přítomno „já“? Každý projev je jevem ve vědomí, je vnímán a rozpoznáván vědomím. Je zde pouze projev fungování a vnímání.

Tazatel: Moje mysl příliš usiluje, aby bylo vědomí ve vědomí.

Maharadž: Neposlouchal jste pozorně to, co jsem vám říkal. Slova k vám nedorazila. Řekl jsem, že vědomí je zde vždy, a cokoliv, co se děje, se děje ve vědomí, tak nechť vědomí zůstane ve vědomí. Proč se do toho snažíte vměšovat tím, že se pokládáte za oddělenou entitu? Vše, co je, je vědomí.

Tazatel: Mohu se zeptat na význam utrpení?

Maharadž: Nyní rozvíjíte další koncept – a to, že je zde něco významného či smysluplného za utrpením. Tento koncept samotný vás uškrtí, spoutá. Jak vám může dát poznání nějaký koncept, vycházející z vás? Vy se musíte zbavit všech konceptů. Jste přesně tou základnou, z níž koncepty vycházejí. Vy nejste koncepty, vy jste před koncepty. O tom musíte být pevně přesvědčen.

Tazatel: Mám koncepty potlačit?

Maharadž: Nechte je být. Pozorujte jejich vznik a zánik. Vy jste od konceptů oddělen, neztotožňujte se s nimi.

Tazatel: Nejde mi to.

Maharadž: Kam se poděly koncepty, jestliže nejste? Kde je otázka poznání nebo nevědomosti, pokud zde nejste? Základní koncept „já jsem“ se drží těla jako své totožnosti. Odtud pocházejí všechny potíže. Dospějete někdy k závěru, že nejste koncept?

28. ÚNORA 1981

Maharadž: Když vznikalo vaše tělo (při narození), nenesl jste si s sebou žádnou informaci. Později jste posbíral informace z vnějšího prostředí, a na základě toho jste nyní pln pýchy a řídíte své záležitosti. Přinesl jste si s sebou hned na začátku nějaké informace?

Tazatel: Ne, neměl jsem žádné informace.

Maharadž: Pokud jste neměl žádné informace, kdo je nyní uživatelem toho všeho? Máte základní informaci, že jste, která ve vás vytryskla spontánně – to byl váš prvotní kapitál a všechny další potíže jsou důsledkem této primární informace. Není to tak?

Tazatel: Ano, to je pravda.

Maharadž: Chápete, co to znamená být, mít vlastní bytí?

Tazatel: Nerozumím tomu zcela jasně.

Maharadž: Nelze to pochopit skrze slova. Veškeré poznání plynoucí ze slov je pouze nevědomostí. 'Být', není něco, co lze *pochopit*. Prostě to je.

Tazatel: Je to pouze pocit.

Maharadž: Kdo zná vědomí?

Tazatel: Vědomí zná samo sebe.

Maharadž: Vědomí cháající vědomí – tímto způsobem osvobozen nebudete. Musíte se ptát sami sebe: „Kdo si je vědom tohoto bytí?“ Pokud v určitém okamžiku vím, že jsem, znamená to, že před tímto okamžikem jsem to nevěděl. To, co si neuvědomovalo svou existenci, si začalo uvědomovat svou existenci poté, když přišlo vědomí, a toto vědomí je jen vlastnost fyzického těla – je stvořeno z hmotné látky, a je tudíž dočasné.

Tazatel: V Absolutnu není žádné poznání?

Maharadž: Všechno poznání je jen v područí pěti elementů a slov. Představte si, že tyto tři stavy – bdělý stav, hluboký spánek a poznání „já jsem“ – zde nejsou. Co potom jste?

Tazatel: Pouze poznáním, vědomím?

Maharadž: Je toto poznání, vědomí s vámi spjato napořád?

Tazatel: Ne.

Maharadž: Tak se ho vzdejte. Proč lpíte na tom, co s vámi nebude navždy? Všechna písmata tvrdí, že pouze *Parabrahman* je pravdivé, nic jiného, a vy jste To neustále.

Tazatel: Proč jsem se od Toho oddělil?

Maharadž: Jak od Toho můžete být oddělen, když nepřetrvává nic jiného, než To?

Tazatel: Existuje jedna báseň od Džňánéšvara, světce který žil okolo roku 1400, a jeden verš zní: „Vize poznání je slabší a slabší.“ Co to znamená?

Maharadž: Nakonec zanikne také vize vědomí, protože poznání a nevědomost jsou ve sféře vědomí.

Tazatel: Nechci si nechat ujít ani jedno vaše slovo.

Maharadž: Jak dlouho budete závislý na slovech a na jejich významu? Jak dlouho?

Tazatel: Po dobu, co je zde „já jsem“, jsou užitečná.

Maharadž: Toto „já jsem“, je také koncept, ne snad? A vy chcete lpět také na tomto konceptu. Toto „jáství“ s vámi spjato nezůstane, a až odejde, vše, co se k „jáství“ vztahuje, odejde též. Pokud se věci mají takto, k čemu je pak snaha získat či vsřebat poznání?

Slovy nelze všechno přesně vyjádřit; Já jsem pochopil přesně to, jak nejsem. V nepřítomnosti „já jsem“ jsem pochopil nebo chápu, jaký je to stav, a proto nic neztrácím. V tomto stavu neexistuje žádná otázka vidění či zakoušení, ale z důvodu komunikace si musíme slova vypůjčit. Toto jsou významní lidé, plní vědomostí, ale jak se ně dívám? Jsou stejní jako já.

Tento muž je věhlasný právník a odborník v sanskrtu. Složitým způsobem se snaží zachytit *Parabrahman* svými slovy. Je v tom velmi zdatný, ale jaký je z toho užitek?

Tazatel: To, že si uvědomím, že můj stav je bez konceptů. To samo je užitekem.

Maharadž: Stojíte na konceptu „já jsem“ a snažíte se ho namalovat dalším konceptem.

Tazatel: Toto je jiný druh soudu, advokát je hozen do lavice obžalovaných.

1. BŘEZNA 1981

Tazatel: Je toto „já jsem“, které mají všichni, totéž, co vědomí?

Maharadž: Co jiného, než toto vědomí a „jáství“, si může nárokovat „já jsem“?

Pochopte, že toto „Já“ není na různých úrovních odlišné. Jako Absolutno je to „Já“, jež při projevení potřebuje formu. Totéž Absolutní „Já“ se stává projeveným „Já“ a v projeveném „Já“ je to vědomí, které je zdrojem všeho. V projeveném stavu je to Absolutno s vědomím.

Můžete se domnívat, že sami sebe považujete za vědomí, přesto neustále jako entita něco chcete, a to i tehdy, jde-li o duchovní poznání. Tělo je pouhý nástroj, pomocí něhož vědomí projevuje sebe samo. Tělo nemá žádnou oddělenou, samostatnou totožnost.

Tělo, které tak milujete, je však časově omezené, a stejně tak je tomu s vědomím, které je na hmotném těle časově závislé. Životní dech

je činný element, který udržuje tělo v chodu. Vědomí je pasivní element. Životní dech po určitém čase tělo opustí a zanechá mrtvou hmotu. Vědomí tělo také opustí a splyne s univerzálním vědomím. To se běžně děje – za co se považujete v tomto procesu?

Toto je pouhé fungování, není zde žádná oddělená entita. Ve skutečnosti je naše pravá totožnost známa každému, o tom není pochyb. Ale protože se ztotožňujeme s tělem, zapomínáme to, co je nám samozřejmě známo.

Naslouchání toho, co říkám, vám může přinést dočasný pocit klidu a radosti, ale dokud se považujete za oddělenou entitu toužící po duchovní spáse, je to vše zbytečné.

Není zde žádná entita, která může mít užitek z naslouchání toho, co se zde říká.

Co to je vlastně zrození? Zrození je pouze bdělý stav, spánek a sex. Představte si, že je sex odstraněn, pak zde nebude žádný zájem. Sex nemůže naplnit váš žaludek, nemůže vám zabezpečit potravu, je však nezbytný.

Je jednodušší pochopit, že celý projev je ve své podstatě sen, fatamorgána. Vy sice považujete zbytek projevu za fatamorgánu, ale nechcete nechat odejít pozorovatele tohoto projevu. Pozorovatel je také pouze částí této fatamorgány.

6. BŘEZNA 1981

Maharadž: Pokud máte nějaké otázky, pokusím se vám je zodpovědět. Tato chvíle této konkrétní situace je zcela ojedinělá. Nemusíte nic říkat, pokud nechcete, můžete pouze zůstat sedět. Pouhé sezení zde v tuto chvíli bude velkým přínosem. Chvíle ... příznivý příznak, a ten udělí ty nejúžasnější výsledky...neuvěřitelné...tento okamžik sám o sobě, tento dotek „*jáství*“ je jako píchnutí špendlíkem, pouhý dotek.

Pokud chápete, co jsem řekl, není důvod, abyste sem znovu chodili. To, co jsem vám sdělil, není nic, nad čím byste měli přemýšlet nebo dlouze hloubat – je to záležitost, jež musí být pochopena okamžitě. Bylo vám už tímto způsobem, v tichosti, předáváno poznání někde jinde?

Tazatel: V Rámanášramu. Všichni tam byli také tiše.

Maharadž: Jak dlouho jste byl s Ramanou?

Tazatel: Jenom krátkou dobu. Jak to, že mám takové štěstí, že jsem nyní našel Maharadže?

Maharadž: Musel jste vykonat něco dobrého v minulém životě. Kdybyste si neplnil poctivě svůj domácí úkol, tak byste toto místo nenavštívil. Pouze málokteří a šťastní jedinci navštíví toto místo a vyslechnou si mé promluvy.

Tazatel: Mívám různé zážitky, kdy vnímám intenzivní teplo či vidím světlo, a mám strach.

Maharadž: Nestarejte se o ně, snažte se setrvat v zakoušejícím. Zážitky jsou dobré ukazatele vašeho rozvoje, ale nezůstávejte na tomto stupni.

Tazatel: Obvykle cítím, že jsem toto či tamto, ale vytrácí se to. Cítím, že se mě svět čím dál méně dotýká, nezajímá mě. Toto zbavování se konceptů s sebou však přináší pocity smrti a strachu.

Maharadž: Ano, bude se to odehrávat tímto způsobem. Musíte transcendovat „já jsem“. Pokud jste bdělý, pak zaměřením pozornosti na současný okamžik se „já jsem“ stane souvislým okamžikem, a tím „já jsem“ transcendujete.

8. BŘEZNA 1981

Tazatel: Můžeme pochopit svou skutečnou podstatu skrze vědomí? Můžeme ji uchopit?

Maharadž: Je zde nějaký další nástroj, kterým jí můžete pochopit? Vše, co je, může být všemi vnímáno; *je* vnímáno všemi. Kdo to chce uchopit? Vy, jako oddělená entita, chcete poznat To, co je, jako Absolutno. To nelze, protože vy jste Absolutno. Kam odchází ten, kdo dosáhl *samádhi*? Samotný hledající zmizel.

Tazatel: Pokud je hledající pouze koncept, tak Guru je také koncept.

Maharadž: Ano, ale tento Guru je oporou pro veškeré hledání. Dokud je zde slovo, je zde hledající, když slovo zmizí, není tu nic.

Zakusil jsem všechny čtyři druhy řeči a transcendoval je. Zřídka kdy bude někdo následovat tuto posloupnost, aby se stabilizoval ve vědomí a transcendoval ho. Začínáme u *vaikhara* (slova), kdy nasloucháme běžně slovům; z *vaikhari* přecházíme do *madhjama* (mysl-myšlenka); pozorováním myslí jsme v *pašjanti*, kde nastává tvoření konceptů

a odsud jdeme do *Para* (Já jsem – beze slov), a konečně z *Para* do stavu před vědomím. To je poslušnost, kterou je třeba následovat, ale následuje ji jen málokdo – jde o ustupování, couvání, vrácení.

Tazatel: Je stav hlubokého spánku a stav před „já jsem“ totožný?

Maharadž: Jako koncept se jedná o tutéž věc; dokud se Tím nestanete, nebude tu nikdo, kdo by to věděl. A nejen to. Vše, co je vykonáno, ať už mnou či vámi, je vykonáno ve stavu prvotního hlubokého spánku. Ve spánku sníte. Tento bdělý stav je primárním snem. Sen během spánku je až druhotným snem. Je to transformace primárního snu. Ve stavu vědomí, v tomto primárním snu, je stvořen celý vesmír, a když je realizováno, že to je pouze sen – jste probuzen. Oba sny jsou vědomím.

Tazatel: Potom herec nemůže vědět, že sní?

Maharadž: To je přesně ta krása *máji*, celková podstata toho. Pochopte, že základem každého snu je vědomí.

9. BŘEZNA 1981

Maharadž: Představu, že jste nějaká entita, vytvořila vaše mysl. Co se s tímto pocitem stane, když zmizí samo vědomí? Je zde někdo, kdo ví, že je mrtev? Jen ti ostatní řeknou, že někdo umřel.

Pokud by vědomí a mysl byly konečnou pravdou, pak by všechny tyto miliony forem, které byly stvořeny, a které zanikly, měly poznání své existence.

V této zemi, v tomto životě něco získáváte, ale pravidla půdy jsou taková, že vše, co bylo osvojeno, si ze země není možné odnést. Vše, co jste získali, je jen díky vědomí, ale pravidlo půdy tohoto života je takové, že si s sebou nemůžete odnést vůbec nic. Jakmile vědomí zmizí, vše zanikne.

Jak se však člověk ve světě chová? Zapomíná, co je tím, co skutečně koná. Zapomíná, že formy jsou pouhými nástroji pro fungování vědomí. Považuje se za entitu a ve snaze něco získat stráví celý život tvrdou prací. Motivací toho všeho je pocit já a moje. Všechny druhy forem nepřetržitě vznikají a zanikají – to je součást dění.

Tazatel: Jaký je pak smysl duchovního hledání, není-li tu nic, čeho by jedinec mohl dosáhnout?

Maharadž: To, co musí být pochopeno, je toto: veškeré toto dění je vědomím; žádná entita v něm není obsažena.

Tazatel: Jaký užitek tedy přináší pochopení?

Maharadž: Neplyne tu žádný prospěch pro nějakou domnělou entitu. Neměl by tu být ani žádný pocit prospěchu z tohoto pochopení. Vy jste pochopení. Kdo by tu měl získat prospěch? To, co toto chápe, nemá tvar ani formu.

Formy jsou utvořeny z pěti elementů – a na konci svého životního cyklu zaniknou. I kdybyste žili stovky let, nic vám nebude k prospěchu. Jasně jsem toto vše pochopil, a přesto jsem nastřádal dostatek peněz na výstavbu nového bytu. Pochopte to, co se může jevit jako rozpor, ale co žádným rozporem není, pokud na toto vše hledíte jako na součást celkového dění. Bude se to jevit běžnému člověku jako něco racionálního?

Tazatel: Mohl by nám Maharadž říci, jak se lze vyhnout různým nástrahám, jak od sebe nástrahy odloučit?

Maharadž: Bylo by snadnější najít pár silných lidí, kteří by rozřezali pět elementů na malé kousky – pak budete mít tuto oddělenost. Je to jedním. Vědomí samotné je léčkou.

Zapomeňte na další dotazy a soustřed'te se pouze na zdroj tohoto vědomí, díky němuž je tu vše ostatní. Jak vzniklo tělo a v něm ukryté vědomí? Nalezněte zdroj toho všeho.

Tazatel: Maharadž nás navrátil zpět ke kořenu.

Maharadž: Hodil jsem vás ke kořenu a pohřbil vás. A v tom stavu, v němž jsem vás pohřbil, není možné nic poznat, protože zde není přítomno vědomí. Když je toto jasně vnímáno, tak dokud zde bude tělo, život musí pokračovat. Ale tento život se jeví jen jako sled zábav.

Měli byste pochopit, z jakého stanoviska hovořím. Pokud chápete, berte, pokud ne, nechte být. Nikdo na světě vám to neřekne takto zpříma. Když skutečně, intuitivně pochopíte, o čem hovořím, tak dojdete na konec duchovna.

10. BŘEZNA 1981

Tazatel: Proč se zdá, že se totožnost neustále mění?

Maharadž: Ve vědomí se totožnost s individualitou bude nadále měnit,

ale jakmile ztotožnění zmizí, lze setrvávat v celkovém projevu.

Tazatel: Mohu dosáhnout Absolutního stavu, pokud je zde vědomí?

Maharadž: V Absolutním stavu není nikdo, kdo by si byl vědom, proto dokud je tu vědomí, dosahování tohoto stavu nepřichází v úvahu.

Tazatel: Myslel jsem ale, že Maharadž říkal...

Maharadž: V tomto stavu je poznání pohlceno poznáním, a poznání si neuvědomuje samo sebe. K tomu je nutný nástroj a tím je vědomí. Ve vědomí si je vědomí sebe samo vědomo. Kdo však existuje a pomocí jakého nástroje si může být někdo vědom ve stavu před vznikem vědomí? V tomto stavu, který není ničím poskvrněn, neexistuje žádné podmínění. Vezměte si jako příklad prostor. V prostoru je světlo i tma. Prostor je tu, ať je zde světlo nebo tma. Stejně tak je zde neustále stav před vědomím. I v tuto chvíli je zde. Je to podstata všeho. *Džňánin* je ten, kdo spočívá v tomto stavu podobném prostoru nehledě na tělo a mysl.

Tazatel: Jaká je k tomu zapotřebí praxe, postačí meditace?

Maharadž: Musíte pevně uchopit přesvědčení, že jste bezforemný, beztvary, nespolehejte jen na meditaci. Neustále trvejte na tom, že jste bezforemný, svobodný a ničím nepodmíněný. Musíte si to ustavičně vtoukat do hlavy, to je praxe.

Tazatel: Zažívám dlouhé chvíle, kdy jsem oddělen od těla a myslí. Nerozumím tomu, co se se mnou děje, když pozoruji tělo v činnosti a cítím se mimo něj.

Maharadž: Co je na tom špatného? Musíte mít pevné přesvědčení; toto přesvědčení znamená praktikování. Přesvědčení však neznamená pouze to, že jsem tímto „já jsem“, ale znamená, že jsem osvobozen i od tohoto „já jsem“.

Víte, že jste, beze slov. Pouze tím buďte. Ve vaší přirozenosti není myšlení či vytváření představ čehokoliv. Musíte zde *být* ještě předtím, než se vám objeví, že něco je. Musíte zde být, abyste mohl meditoval. První věc, kterou si ráno po probuzení uvědomíte, je jen to, že jste. Tento stav nastává při přechodu z hlubokého spánku do stavu bdění. Později si však myslíte, že jste ta a ta osoba, atd.

Tazatel: V meditaci slyším zvuky a vidím různé vize.

Maharadž: K tomu, abyste něco slyšel, tu musíte být. Tento stav je božským stavem, ale mnohem důležitější je být svým pravým „Já“.

Tazatel: Neustále cítím strach.

Maharadž: Strach tu je v důsledku nevědomosti. Tento zvuk nepřichází

z vnějšku, je to projev vašeho vědomí. Boží světlo je tu jen za předpokladu přítomnosti zářícího „Já“. Musíte tu být, abyste viděl Boha. Poznat znalce je velmi těžké. Je to podobné jako poznat město, není to nic individuálního, je to celý projev.

Když jste tímto projeveným stavem vědomí, je to něco jako... stav temné modře, jste v tomto homogenním, temněmodrém stavu. To je první krok bytí. Z tohoto temně modrého homogenního stavu zářícího „Já“ do stavu nevědění – to je vaše pravá totožnost. Je to stav nevědění, celkový, kompletní, dokonalý stav. Ve stavu vědění, je vše nedokonalé, nikdy není kompletní – proto v něm chcete stále víc a víc. I přes tuto hojnost je stav vědění neúplný.

Tazatel: Jaký je účinek smrti?

Maharadž: Účinek se vztahuje na ty, kteří vědí, že osoba je mrtvá a odešla. Pro toho, kdo je mrtev a odešel, to žádný smysl nemá – on neví, že je mrtev. Tělo je vytvořeno z potravy, ale vaše pravé „Já“ v těle není.

Může zde být řečeno mnoho, nebudete však stejně schopen přijmout to, co říkám. Když dejme tomu řeknu: „Pokud tady nejste, není tu ani Brahman – budete to chápat?“ Díky svému ztotožnění s tělem jste příliš posedlý smrtí. Jelikož o smrti přemýšlíte, je zaručená. Když jste „Já“, otázka smrti pro vás neexistuje.

11. BŘEZNA 1981

Tazatel: Při čtení knih Maharadžových promluv cítím nesmírnou svobodu a radost. Myslím, že živé slovo přímo zakouším.

Maharadž: Co bylo tím prožívajícím; co je to? Byl to pocit přítomnosti.

Tazatel: Přečetl jsem již mnoho knih, ale toto bylo pro mne zcela nové odhalení, nová zkušenost. Proč jsem to samé nezakoušel z jiných knih?

Maharadž: Nebudu přijímat žádné vaše komplimenty. Vaše otázky vycházejí z úrovně těla a mysli a odpovědi budete rovněž přijímat na této úrovni. Jezdíte na koni tělesného ztotožnění.

Tazatel: Chci jen vědět, proč jsem měl tyto zážitky při čtení vašich knih a ne jiných.

Maharadž: Mě vaše zážitky nezajímají. Mne zajímáte pouze vy. Ten, kdo mluví, a ten, kdo naslouchá, je jeden a týž. O většině lidí, kteří

sem přišli, se dá říct, že jsou ve stavu, jako by se velmi dobře najedli. Jsou dosyta najedeni a nyní jen přežvykují jako kráva. Už se nezajímají o další jídlo. Proto již zde nejsou žádné dotazy. Kdyby nedorazil někdo jako vy a nekladl otázky, nebyly by zde žádné dotazy. Přišel jste sem hledat poznání, ale vy jste poznáním.

Tazatel: Dakšinamurti učil své žáky v tichosti.

Maharadž: Vykašlete se na Dakšinamurtiho! To jsou jen povídačky, které jste si načetl nebo někde vyslechl. Jaká je vaše zkušenost? Já jsem zde a vy jste zde: klad'te otázky.

Tazatel: Jak to, že někteří lidé umírají mladí a jiní žijí dlouho?

Maharadž: Bude tu zrození nebo smrt, pokud tu nebude vědomí či vaše já? Když říkáte, oni umírají mladí nebo oni žijí dlouho, jakou logikou se ve skutečnosti řídí „Já“ ve vztahu k těm, co jsou narození? Ví slunce, kdy zapadá či vychází? Nejprve pochopte to, co je zrozeno a poté bude tato záhada rozluštěna.

Tazatel: Tělo je zrozeno, „Já“ zrozeno není.

Maharadž: Je možné, aby se tělo zrodilo, když tu není „Já“? Co rozumíte pod pojmem narození? Jste zrozen?

Tazatel: Dokud se ztotožňujeme s tělem, jsme zrozeni.

Maharadž: Já hovořím pouze k vědomí o vědomí, tomu jen tak někdo neporozumí.

Tazatel: Jaká je cesta vedoucí k pochopení? Co by měl člověk dělat? Jaká je nejrychlejší cesta?

Maharadž: Pochopení a spočívání ve skutečné podstatě, to je tím úkolem. Není zde jiného Boha kromě pocitu přítomnosti a tímto pocitem přítomnosti jsem Já. Pochopení tohoto s plným přesvědčením je ta nejrychlejší cesta. Pochopte tento původní stav, kdy tu nikdo další nebyl. To je pravé poznání, moje skutečná podstata. Mnoho *Avatarů* přišlo a zase odešlo, ale tento prostor je tu neustále.

Tazatel: Jak člověk překoná základní nevědomost?

Maharadž: Co je to, co chápe, že je zde něco jako nevědomost?

Tazatel: Je to poznání.

Maharadž: Pochopte, že vy jste poznání a zapomeňte na nevědomost. Dejme tomu, že posloucháte krásnou hudbu nebo vidíte tančit dívku. Pokud to na vás nezapůsobí, pak jste buď *džňánin* nebo osel. Tady je místnost plná lidí, kteří zůstanou nepohnuti jakoukoliv krásou. Já jsem ve stavu naprosté nepřítomnosti jakéhokoli konceptu přítomnosti či ne-

přítomnosti. Vy jste také v tomto stavu, ale nevíte to. Moje vědomí již není moc výkonné; už zde není rozpoznání někoho jako individuality, jako osoby. Pokud se zde cítíte dobře, jste vítán, pokud budete chtít odejít, můžete jít.

14. BŘEZNA 1981

Tazatel: Díky Maharadžově milosti jsem zjistil, že mé oči jsou nyní schopny vidět a uši slyšet.

Maharadž: To, co oči vidí a uši slyší, je falešné. Obojí zmizí. Vy jste Tím, co to pozoruje.

Chápáním a praktikováním duchovna běžného hinduisty je to, že nabere vodu z řeky, přenesení ji a vylije na podobiznu Boha. Některé z obrazů Boha jsou umístěny tak vysoko, že musí vylézt 500 schodů, aby se k nim dostal. To se považuje za něco, co přináší velké zásluhy. Hinduisté nabere do mosazných nádob vodu z Gangy ve městě Vanarásí a přenesou ji až do jižní Indie do Raméšvaru, kde ji vylejou na podobiznu. Potom nabere do nádob vodu z moře v Raméšvaru, nesou ji zpět do Vanarásí a opět polévají hlavu modly. To je jejich koncept osvobození – přenášet vodu z jednoho místa na druhé – jak namáhavý koncept!

Tazatel: To, čemu nasloucháme u nohou Maharadže, je něco, co je pokračování nové.

Maharadž: To, o čem vám tu vykládám, nemůže být nikdy nové nebo staré – je to neměnné, věčné.

Vědomí, v němž vznikají koncepty, je samo konceptem, a dokud zde bude přetrvávat toto vědomí, budou vznikat také všechny ostatní koncepty. Neprojevené Absolutno je to, co Je. Cokoliv si o tomto Absolutním stavu myslíme, může být pouze koncept. To trvá do té doby, dokud vědomí neskončí a my jsme v tomto Absolutním stavu.

Člověk něco získá a chrání si to. Jak dlouho si to ale může chránit? Pouze dokud neupadne do hlubokého spánku. Máte úžasný koncept a lpíte na něm po celý den. Kam se poděl tento koncept během hlubokého spánku?

Tazatel: Jak k nám Maharadž mluví, když nepřijímá individualitu?

Maharadž: Slunce nesvítí pro individuality. Slova vycházejí z vědomí, spontánně, jako součást celkového dění. Je zde mnoho zážitků, z nichž

některé máte rádi, a udržujete je v paměti, hýčkáte si je – toto samotné je utrpení. Všechny vaše zážitky by měly být součástí celkového dění, které se děje spontánně.

15. BŘEZNA 1981

Maharadž: Nemám tendenci shromažďovat víc lidí a vykládat poznání, protože již nejsem schopen předat vám sám sebe jako něco hmatatelného. Krišnamurti mluví, já také mluvím – není na tom ani kousek pravdy. Nahráváte si tyto promluvy a přepisujete je, ale nakonec v tom není ani kousek pravdy.

Jakmile je realizováno, že to je jen celkové dění projeveného vědomí a že zde není žádná individuální entita, pak je otázka osvobození, zrození či smrti, anebo konatele dělajícího cokoliv, vyloučena.

Obvykle se ve jménu duchovna vykládá nějaké poznání. Poznání je ve sféře pěti elementů, a dokud je zde poznání „já jsem“, hovoří se o něm jako o skutečném nebo neskutečném. Je to produkt poznání „já jsem“.

Džňánin je stav, z něhož se uskutečňuje pozorování poznání „já jsem“. Ve stavu *džňánina* neexistuje dotek „jáství“ (je to stav prostý kvalit) a není poznáním – poznání značí „jáství“. Dejme tomu, že zde nejsou žádné myšlenky, zastaví se čas, ale prostor zůstává. Stav bez myšlenek je podobný tomuto prostoru.

Já jsem svědek toho, že je zde bezmyšlenkovitý stav, a tím je „Já“, „já jsem“, bytí. Protože je tu bytí, po odstranění všech nečistot včetně myšlenek, pomine také čas a je tu prostor a podstata bytí. Když tento stav skončí, je to Absolutní stav, něco jako sladký stav.

Vy si pouze hrajete se slovy a jejich významem, ale nejdete ke kořenu, z něhož slova vycházejí. Nikdo nejde ke kořenu. Jste fascinováni hrou, projevem. Čím jste, když není opora těla a mysli dostupná?

Já jsem ve stavu za utrpením a radostí. Říká se, že je-li realizováno poznání, oddanost neustále přetrvává. Ale ve skutečnosti již zde nezůstala žádná osobnost.

Otázka oddanosti nepřichází v úvahu. Oddanost komu? Ačkoli tvrdí, že oddanost tu je – tak možná jako pomoc a vedení pro ostatní hledající.

16. BŘEZNA 1981

Maharadž: I u největších světců je vždy nějaká pochybnost o čirosti „já jsem“, a toto zkoumání, co jsem, musí být rozebráno dopodrobna na všech úrovních. Důležitost a význam dotazování je v tom, že kromě vás vám na to nikdo odpovědět nemůže. Každý, jakožto „Já“, musí zjistit, co toto „Já“ je. Popíšeme-li vědomí tím nejobyčejnějším způsobem, můžeme říci, že je jemné jako prostor. Při dozrání je vaše vědomí Bohem.

Původní stav, který je tu před vědomím, nelze popsat. Jím můžete pouze *být*. Neustále opakuji, že cokoliv, co si člověk vyslechne, nakonec neznamena nic. Protože cokoliv jsem, je přesně to, co jste vy. Každá činnost, kterou děláte, závisí na jisté představě, jakou o sobě máte, a tato představa zde zůstává pouze do té doby, dokud je tu vědomí. Je toto jasně pochopeno? Lidé sem přichází s množstvím konceptů. Nastavuji před ně zrcadlo toho, co jsou jako jev a oni posléze pochopí, že jako jev nejsou ničím, a když vědomí odejde, dosáhnou svého původního stavu – který tu byl před vyvstáním tělesného vědomí. V tomto původním stavu nebylo žádné prožívání a i nyní je každý váš prožitek, který si myslíte, že máte, pouhý koncept.

Ve stavu, který tu byl před vědomím, neexistoval žádný dotaz „Kdo jsem já?“, protože tu nebyl nikdo, kdo by chtěl znát odpověď. Tato otázka vzniká pouze ve vědomí; ve vědomí je vše jen pouhým konceptem, a tudíž musí být chybné.

Proč sem přichází z mnoha milionů lidí jen někteří? Evidentně je to tehdy, když ve vědomí nastane toto dotazování, které je sem přivede.

Tazatel: Je „já jsem“ koncept anebo jediná skutečnost?

Maharadž: „Já jsem“ je pouhých pár písmen. Byl někdo schopen udržet si v kapse toto „já jsem“ napořád?

Tazatel: Já jsem – ale beze slov?

Maharadž: Ano. Kdyby někdo pocítil, že „já jsem“ má poznání, staral by se o to, aby se jím stal? Ne, řekl by: „Nechci toto vědomí.“

Tazatel: Rozumím.

Maharadž: Vy jste neskutečný – víte, že jste – to je také neskutečné. Tento pocit přítomnosti je výmysl, je to jako sen.

Tazatel: Jak může být „já jsem“ zdrojem utrpení?

Maharadž: Snažte se zjistit, kdy tento koncept štěstí a neštěstí vyvstal.

Nebyl zde, dokud jsem nenabyl vědomí. Všichni zbožňují tento pocit přítomnosti a chtějí ho neustále prodlužovat, ale nikoho nenapadne vrátit se zpět do minulosti a zjistit, čím extáze pocit přítomnosti vytvořila. Kvůli fyzické extázi, trvající jen okamžik, začala existovat špetka vědomí, v níž je obsažen celý vesmír.

Tazatel: Necítím utrpení z „jáství“. Cítím, že je vše v pořádku. Znamená to, že nechci vidět utrpení?

Maharadž: Nemůžete dělat nic – musíte si užívat to, co je – není to tak? Trpět či radovat se, nemáte žádnou volbu.

Zážitky tu přesto budou. Neměl byste se nechat do nich zatáhnout, ale dokud je tu „já jsem“, budou tu i zážitky.

Kouzlo tohoto vědomí spočívá v tom, že nejen že zakrylo skutečnost, že je zdrojem utrpení, ale učinilo se zdrojem veškerého zdánlivého štěstí.

17. BŘEZNA 1981

Tazatel: Co míní Maharadž pojmem *Linga-deha*?

Maharadž: Je to semeno, chemická sloučenina, produkt pěti elementárních výtažků, které vytváří a udržují vědomí „já jsem“. Stejně jako semínko stromu i toto semínko v sobě skrytě obsahuje celé budoucí projevení a vyjádření stromu, který ze semínka vyraší. Vezměte si inkoustové pero a na papír z něj stříkněte trochu inkoustu, tato kapka je *Linga-deha*. Tato kapka je momentem početí; jejím vyjádřením je stav bez myšlenek, podobný prostoru, ve stavu vědění. Je to kvalita vědění podobná prostoru. Není zde žádný koncept, ale její vyjádření je fyzické, hmatatelné. Pouze si představte – je nesmírně malá (*Linga-deha*), ale jejím vyjádřením je nekonečný projev.

Cizinci tomu porozumí, když však přijdou Indové, naslouchají těmto promluvám, ale jsou pořád připoutáni ke všem svým příbuzným.

Když uctíváte svého Gurua na úrovni *Linga-deha*, jste vyjádřením Gurua v mnoha způsobech. Zažijete na této úrovni spousty věcí, ale vše to bude vycházet pouze z vás, z vaší lásky a oddanosti ke Guruovi, a nakonec, jakmile dozrajete, všechna tato vyjádření splynou s vámi. To je velmi důležité, toto je dovršení oddanosti, neboli *Saguna bhakti*.

Tato malá kapka *Linga-deha* a poznání „já jsem“ je jedno a to-

těž. To, co vidíme, je projevený svět, který se jeví v této špetce vědomí. Jako je sladkost přirozenosti cukru, stejně tak je tato špetka vědomí přirozeností kapky *Linga-deha*.

Rodiče, kteří jsou zdrojem *Linga-dehy*, jsou pouze zámkou pro připravení toho, co bylo zplozeno. Váš skutečný stav zde byl, před vznikem těla a vědomí, je tu nyní a bude zde i poté, co tělo a vědomí odejde. Někdo možná to, co říkám, zpochybní.

Já jsem nikdy neměl pochybnost o tom, co jste nebo kdo jste, protože jsem pochopil svůj pravý stav – to, co jsem, a díky tomu vím, co jste vy. Někteří budou toto světlo šířit, ale budou to cizinci, ne Indové. A v pozdějších dobách se lidé budou ptát: „Byl zde opravdu někdo takový, kdo vysvětloval poznání takovým způsobem?“

18. BŘEZNA 1981

Maharadž: Mezi Guruem a *Bhaktou* není žádná dualita. V Tom, co Je, není a ani nikdy nebyla žádná dualita. Slovo *bhakta* znamená oddanost, ale ve skutečnosti označuje soudržnost, jediné, jednotu.

Tazatel: Plamen oddanosti osvětluje moji cestu.

Maharadž: Kdo hovoří o plamenu? Když mluvíme, nemluvíme o osobě, ale o dynamickém, projeveném plamenu „já jsem“.

Tazatel: Ten není uhasitelný.

Maharadž: Kdo to říká?

Tazatel: Věřím v to.

Maharadž: Myslíte si, že když je to vaše víra, že je to správně?

Tazatel: Nemám žádný důkaz.

Maharadž: Utíkáte. Kdo hovoří o důkazu? Cokoliv uctíváte a jste tomu oddán, to s pomocí víry získáte. Problém vašeho duchovního nazírání je v tom, že nasloucháte pouze tomu poznání, jež se týká *Íšvary*, které je užitečné pro entitu. Hromadíte si pouze toto poznání.

Totožnost jako člověk, entita, je dočasnou fází vašich emocí či nálad. Žádná osoba si nebude schopna zachovat svou osobnost či totožnost navěky. Tento vůdčí princip není osoba. V současné době už nevysvětluji žádné duchovní téma. Už ani nemluví, ale přesto, proč tato přitažlivost, jež vás sem přivádí? S tím se zvětšuje mé břímě. Nemám nic, co bych z této směny získal, kromě tohoto břímě.

Víte, z čeho je tato osobnost složena? Dokud to zcela neprozkoumáte, nedostanete se za ni.

Tazatel: Co s mými touhami a potřebami?

Maharadž: Jste v potřebě svého „Já“.

Tazatel: Je zde nějaká zápletka mezi touhami a hrubou hmotou?

Maharadž: Mnoho zápletek. Z jejich vzájemného působení a ze hry pěti elementů je dostupné toto potravinové tělo. V něm jsou vůně a chuť poznáním „já jsem“. Nyní zjistíte, co je známkou toho, že jste v tomto potravinovém těle.

Tazatel: Pomůže mi v hledání mého „Já“ půst?

Maharadž: Vůbec ne. Toto „jáství“ je vyjádřením potravy. Dejme tomu, že chcete najít sladkost, sladkost je vlastností cukru. Kde je sladkost, pokud odmítnete cukr?

Tazatel: Takže abych získal tuto chuť, musím jít vždy od sebe směrem k potravě?

Maharadž: Můžete získat jídlo zevnitř? Zásoby přichází zvenčí.

Tazatel: Vždy jsem byl veden k tomu, abych věřil, že pocit přítomnosti nezávisí na těle, že je podstatou duchovnosti, a nyní mi říkáte přesný opak!

Maharadž: Proto pochopte záhadu samu. Kde existuje svět? Existuje v špetce vědomí a toto vědomí může existovat, jen za předpokladu, že je tu potrava. Jakýkoliv život žijete, zaobíráte se pouze určitým konceptem. Zjistěte, zda vůbec tu existuje něco jako individualita. Přemýšlejte o tom. Jestliže je pobavení ze zážitku snadné, pokud vás potěší, nazvete to štěstím. Pokud ne, nazvete to neštěstím.

Co bylo příčinou vzniku pocitu, že jste – pocitu přítomnosti? Zamyslete se nad tím.

Tazatel: Vše se děje kvůli tomu, že „já jsem“.

Maharadž: Budete schopni ponechat si toto pochopení napořád?

Tazatel: Jen na chvíli, a pak se vrátí opět ztotožnění.

Maharadž: Získat stálé pochopení, že vše se děje kvůli tomu, že „já jsem“, je dlouhá cesta. Jak dlouho zůstanete v Indii?

Tazatel: Zbývá mi už jen pár dní.

Maharadž: Pokud jste ukotven v „já jsem“, není důležité, kde se nacházíte. „Já jsem“ je jako prostor – nepřichází ani neodchází; tak jako když zbouráte zdi budovy, zůstane pouze prostor.

20. BŘEZNA 1981

Maharadž: Moje osobnost či individualita je rozptýlena ve větru, už zde více není. To, co navštěvujete, je jen *Duhkha Bhagavan*, Bůh utrpení. *Bhagavan* je tento projev, avšak pouze útrpný. Není vtažen do myšlenek ani činností – je prostě projevem. Já jsem celkovým děním a vše, co má v danou chvíli v tomto dění určitý význam, tím jsem.

To, že hovořím, je jen díky vědomí, jež je utrpením. Tento druh zakoušení se děje jen ve výjimečných případech. Na nic se neptejte, pouze naslouchejte.

Toto vědomí, tento projev, toto fungování, nemá žádný tvar, formu nebo barvu.

Tazatel: Mohl by Maharadž detailněji vysvětlit pojem *Duhkha Bhagavan*?

Maharadž: *Duhkha* znamená bolest, utrpení, agonii. *Bhagavan* znamená pouze Bůh, označuje také záblesk...explozivní záblesk...vnímání světa – se zdáním „jáství“.

Dojde-li k odpálení ohňostroje, je slyšet dunivý zvuk, je zde záblesk světla a to ozáří okolí. Podobně „já jsem“ exploduje do bytí a je vyvolán celý vnímatelný vesmír, ale vědomí, toto „jáství“ způsobí nedostatečnost, nedokonalost, a tudíž počátek utrpení, mizérie atd. A dojde k propadu do pocitu těla a mysli. Z dokonalosti k nedokonalosti – z nebytí do bytí. V opačném směru – z úrovně těla a mysli do bytí a do Absolutna – poté je stav vědomí božským stavem.

Tazatel: Proč je ve světě tolik bolesti a neštěstí?

Maharadž: Protože neustále hledáte štěstí. Štěstí a neštěstí jsou ve vzájemném vztahu. Kdybyste neměli neštěstí, jak byste rozpoznali štěstí?

23. BŘEZNA 1981

Maharadž: Já jsem To, co představuje nepřítomnost toho, co je viděné. Pokud se snažíte pojmut to, co říkám, do formy konceptu, že jste lidská bytost, pak to není možné. Přes vyslechnutí všeho, co jsem řekl, se většina z vás bude nadále ztotožňovat s tělem a budete na mě hledět jako na individualitu, ale já jí nejsem. Moje skutečná přítomnost je nepřítomnost projevu, který vidíte.

Můj spánek není téhož druhu jako váš, je čirým vědomím. Když spím, je zde uvědomění celého projevu a také neprojevu. Není žádný rozdíl mezi individuálním a celkovým světem.

Myslíte si, že jsem nemocný, ale je tomu tak jen proto, že mě ztotožňujete s tělem. Já pokládám tuto nemoc za mimořádný stav, který přijde velmi málo komu, dokud individualita existuje ve formě těla, ale důležitost toho je nemožné popsat. Tento stav je plný utrpení; nicméně je plný významu a přichází výjimečně komu.

Otázka, co člověk je, přichází pouze v projevu ve srovnání s jiným jevem. V mém stavu není žádný fenomén; moje existence je před jakýmkoli projevem. Otázka kdo, nebo co jsem, nepřichází v úvahu.

Tazatel: Mohl by Maharadž zopakovat to, co již dříve řekl o stavu, kde není žádný jev?

Maharadž: Co je jednou řečeno, je pryč. Správný způsob naslouchání je koncentrace na slova, která odkrývají vaši identitu, na všechno ostatní zapomeňte. Dospějete do této totožnosti, jako stavu, který byl před slovy. Slova To nemohou uspokojivě vystihnout.

Vědomí, díky němuž je vše ostatní, je samo pouhým světlem. Toho, co je, odrazem Toho, co je. Průměrný člověk považující se za hledajícího uctívá různé koncepty, nikoliv své pravé bytí.

Tazatel: Mohl by Maharadž pohovořit více o stavu před vědomím?

Maharadž: Jaký to má smysl? Vše, co si o tomto stavu můžete myslet je pouhý koncept a tento koncept potrvá jen tak dlouho, dokud je tu vědomí. Jedině zakoušející zůstává – neposkvřněn žádnými zkušenostmi – dokonce ani zkušeností přetrvávání.

Já jsem nic, jak se ale odvažuji takto hovořit? Protože vím, že se mnou nezůstala žádná ze zkušeností.

Nenajdete nikoho tak přímého, jako jsem já. Všichni se zajímají o zážitky od narození až do smrti, ale nikdo nevěnuje pozornost stavu, jenž těmto zážitkům předchází. Ten, kdo má jasné pochopení tohoto vědomí, nemůže přikládat žádnou důležitost jakékoliv zkušenosti.

Tazatel: Chci se vzdát totožnosti s tělem, chci nalézt, kdo jsem. Jak s tím mám naložit?

Maharadž: Pokud nemáte poznání „já jsem“, kdo bude hledat? Musíte být, jedině pak může nastat hledání. Připomínejte si poznání „já jsem“ – to samotné prostupuje vším – buďte pouze tím, vzdejte se všeho dalšího.

Tazatel: Když myslím na „já jsem“, okamžitě přicházejí myšlenky zaměřené na to, že jsem. Víím, že to vychází z myslí.

Maharadž: Vy jste – před tím, než začnete myslet. Veškerý pohyb se odehrává v prostoru, pro každý jev či pohyb tu musí být prostor.

Na otázku „*Kdo jsem já?*“ není odpověď, vy ale můžete odpovídat jakkoliv chcete, můžete tomu dát jakékoliv jméno či titul.

Lidé nejdou ke kořenu věci toho, co si vyslechli nebo přečetli, pouze to papouškují. Mám velké výhrady k těm, kteří *bhadžany* recitují jako papoušci.

Kolik lidí pochopilo význam jistých slok, které se v *bhadžanech* zpívají? Slunce i měsíc jsou odrazy právě tohoto principu „já jsem“.

Duchovno je otevřené a zároveň je velkým tajemstvím. Protože jste, tak jsou tu všechny světy, vesmír; toto je váš odraz.

Pokud chcete vědět, co jste, to vše je dáno v *bhadžanech*. Když zavřete oči a téměř na sebe zapomenete, nacházíte se v polospánku, a to je přesně to, co jste. Ale pokud to chcete spatřit, tak první vize, které se vám dostane je temně modrý prostor, to je pravý ideál krásy, podoba krásy. Velmi často jsem objasňoval tento bod, ale zřídka kdy byl někdo schopen zachytit to, na co narážím.

Při *bhadžanech* jsem měl ve zvyku často zdůrazňovat některé verše hlasitým zpěvem, ale nikdo nepochopil, co jsem to dělal. Hlasitěji jsem zdůrazňoval některé verše, aby se lidi hlouběji ponořili do jejich významu, ale oni jen křičeli ještě hlasitěji! Nejenom že jsem tyto konkrétní verše hlasitě zdůrazňoval, ale často jsem je i opakoval. Byl jsem inspirován k tomu, abych zpíval tyto verše zplna hrdla. „*Jste špetkou vědomí a z ní je vytvořen celý vesmír.*“ Byl jsem hluboce oddán zpívání *bhadžanů*, protože zajišťovaly veškerou duchovní potravu. Pokaždé když jsem narazil na hluboký význam určitého *bhadžanu*, tančil jsem v místnosti. Stále mám veškeré nadšení pro tanec a zpěv, ale není už na to energie.

Poté jsem nešel za žádným jiným Světcem či Mudrcem. Avšak mnoho Mudrců a Světců navštívilo mě, ale nepotkal jsem bohužel nikoho, kdo by považoval slunce, měsíc i vesmír za svůj projev – s takovým Světcem jsem se již nesetkal.

Tazatel: Přesto že neznám márátí, intuitivně jsem zakusil hlubší význam *bhadžanů*.

Maharadž: Mnoho lidí zde zpívá *bhadžany*, ale nejsou schopni uchopit

jejich hluboký význam. Mnoho cizinců jejich hluboký význam uchopit dokáže. Vy, cizinci, máte tu výhodu, neboť vy všichni, co se zajímáte o tyto věci, jste byli v minulých životech armádou velkého vtělení – Rámy, následovníci Rámy, takže jste byli již požehnáni v té době. V dalších zrozeních jste se stěhovali na Východ; jste zde více doma než Indové.

Cizinci mě poznávají, ale lidé tady v ulici nikoliv, protože Velký Ráma požehnal celou svoji armádu, všechny své následovníky v onu dobu. Obdivuji cizince – nejen že cestují tisíce mil, aby zde byli, ale také utrácejí tolik peněz, aby zde v Bombaji zůstali.

Tazatel: Pokud by v nás nebyla tak hluboká potřeba, tak bychom nepřišli.

Maharadž: Toto je váš pravý osud. V této chemické látce, v níž jste, je již tato naléhavost zasazena. Chodíte sem a sedíte tu s rozhodnutím získat to, co chcete. Proto k vám chovám velkou úctu a vážím si vás.

25. BŘEZNA 1981

Maharadž: Pečujte o tělo jako o návštěvu nebo hosta, který přišel a zase odejde. Po dobu, co je tu host, si musíte být zcela jasně vědomi své pozice hostitele.

Jaká je pravá podstata hostitele, když host odejde – to je nutné pochopit, dokud tu host je.

Pochopili jste to? Přibližte mi tuto pozici, v níž se naleznete, když host (tělo) odejde.

Tazatel: Není tam žádná totožnost.

Maharadž: Správně. Jste o tom pevně přesvědčeni?

Tazatel: Ano, během meditace.

Maharadž: Jaký je význam hosta, jeho rys?

Tazatel: Jen co se objeví, přijde i pocit totožnosti s hostitelem.

Maharadž: Pocit přítomnosti, „jáství“, je znakem hosta. Vycházejí vaše odpovědi z hlubokého přesvědčení?

Tazatel: Ano.

Maharadž: Potom už není třeba, abyste zítra přišel.

Tazatel: Uvědomuji si to pouze v hluboké meditaci.

Maharadž: Přijal jste zcela poznání, že neexistujete?

Tazatel: Během meditace jsou určité chvíle, kdy cítím toto přesvědčení.

Maharadž: Jestliže to zde není po celý čas, pak to není pevné přesvědčení. Je-li člověk hodně ospalý – přesně ve chvíli, kdy upadá do hlubokého spánku – v ten moment nechce nic než upadnout do spánku. Podobně v poslední chvíli, kdy dech opouští tělo, dochází také k momentu extáze. V tom bodě, kdy odchází životní síla i vědomí, dochází k tomuto momentu extáze, což je poslední okamžik vědění. Ten, kdo to plně pochopil, je *džňánin*, pro něhož už otázka zrození či smrti neexistuje.

Vytváření konceptů nepřestane, ani když si toto vyslechnete a pomyslíte si, že je to pravda. Určitý koncept už ve vás vyvstal. Vše, co jsem vám právě řekl, se týká pouze oné špetky „*jáství*“.

Tazatel: Mohl by nám Maharadž říci víc o okamžiku smrti?

Maharadž: Nic víc o tom říct nelze. Je to vyvrcholení či ukončení zkušenosti „*já*“, „*já jsem*“. Po ukončení „*jáství*“ už zde není žádné zakoušení vědění nebo nevědění. Vědění je kvalitou hmotné látky. Co jste věděli před svým zrozením? Rovněž po smrti tento nástroj chybí. Bez přítomnosti těla zde není žádné zakoušení. Věčnost nemá zrození ani smrt, to jen dočasný stav má počátek a konec.

I poté, co odejde vědomí, vy přetrváváte – vy jste neustále – jako Absolutno. Jako vědomí jste vším; vše, co existuje, jste vy. Veškeré toto poznání na mě sestoupilo, já ale tímto poznáním nejsem. Poznání „*já jsem*“ a veškeré jeho projevy jsou pochopeny. V tomto pochopení – Nejsm To.

26. BŘEZNA 1981

Maharadž: Jediné poznání, které tu získáte, je poznání „*Já*“. To vám ale nijak nepomůže vydělat si na živobytí ve světě. Máte vůbec nějakou představu, co je vaší skutečnou podstatou? Neměli byste být tím, co nejste, poté co jste to pochopili, již více znepokojování. Je to jasné?

Tazatel: Ano.

Maharadž: Doposud máte představu o tom, co jste, ale i ta musí být zcela vymazána, aby zde nebyla žádná myšlenka nějaké entity, žádná totožnost. Nyní, když si myslíte, že jste pochopili co jste, k čemu pak budete využívat vědomí? Veškerý užitek vědomí tu bude pro ostatní.

Tazatel: K tomu, abychom pochopili, je nutná milost Gurua.

Maharadž: Milost je tu neustále, ale k jejímu přijetí, tu musí být také schopnost přijetí (receptivita). Musíte mít pevné přesvědčení o tom, že vše, čemu zde nasloucháte, je absolutní pravda.

Místo toho, abyste zúrodnili to, co vám zde předávám natolik, že se tím stanete, tak jen vše přijímáte tím způsobem, že to odkládáte do kapes a nadále používáte koncepty, které jste si nahromadili. Nikdo z vás doopravdy nechápe, co jsem. Vytvořili jste si o mně své vlastní představy.

Tazatel: Pochopil jsem to intelektem. Co mám dělat, abych to realizoval?

Maharadž: Neexistuje žádné vy, jakožto entita, která něco může dělat. To, co zapustilo kořeny, samo rozkvetne do intuitivního pochopení.

Tazatel: Toto pochopení ale zabere nějaký čas.

Maharadž: Není toto koncept? Koncept sám o sobě je nebezpečný. Když mi můj Guru sdělil, jaká je pravá pozice, naslouchal jsem a řekl: „Ó, takto to je.“ A bylo to tak – konec.

Pokud zde nejsou další otázky, končím dnešní sezení. Nejssem tu proto, abych nad vámi dohlížel. Pokud jste skutečně pochopili to, co zde bylo řečeno, není důvod, abyste sem chodili znovu a pokud jste to nepochopili, jaký smysl má nadále sem chodit?

Tazatel: Občas ve mně spontánně vyvstane pocit univerzální lásky. Vychází z úrovně těla a myslí nebo je to něco jiného?

Maharadž: Absolutní láska je samotná podstata vědomí. Když tento pocit vyvstane, nemůžete dělat nic – jak lze obejmout celý oceán?

28. BŘEZNA 1981

Tazatel: Jaký je vztah mezi vědomím a intelektem?

Maharadž: Intelekt je vyjádřením vědomí.

Tazatel: My ale chápeme a vnímáme vše jen skrze intelekt.

Maharadž: To, co má být uděláno, musí být uděláno, to, co má být pochopeno, musí být pochopeno. Věci, jež mají být vykonány, jsou obvykle vašim současným světským životem a ty musíte splnit. V rámci duchovní sféry musíte *pochopit*, že zde žádná otázka *konání* neexistuje. V duchovní sféře není žádné jméno ani forma. Jméno a forma jsou potřebné pro váš praktický světský život. Ten, kdo chápe, že jméno ani

forma nejsou jeho totožností, se nachází v duchovní sféře. Momentálně jste stále připoutáni ke jménu a formě. Vaše ztotožnění s jménem a formou je v tomto fenomenálním světě dočasné, je to pomíjivá show, a nic, co se vztahuje k jménu a formě, nepřetrvá.

Ten, kdo chápe duchovnost prostřednictvím spousty konceptů, bude chycen v začarovaném kruhu.

Jste-li uvěznění v konceptech, budete lapeni v kruhu konceptů... znovuzrození, reinkarnace, to vše jsou koncepty. Jestliže jste chyceni v těchto konceptech, jste donuceni je mít.

Z konceptů se vytvářejí formy, jakými jsou např. budovy atd. Nejdříve si zkonstruujete plán, máte koncept, a tento koncept se zrodí z vás, a vy mu přidělíte konkrétní tvar, on však zůstává stále konceptem.

Se zážitkem takzvaného zrození jste chyceni v kruhu jako obraz na televizní obrazovce. Celé toto životní dění je něco jako kino.

Denně jste museli vypožorovat, že se okolnosti neustále mění – to je vlastnost, vyjádření vašeho ztotožnění se s tělem a myslí. Je to vědomí, které toto vše provádí, a v tomto projeveném vědomí si všechny tyto různé tváře a těla hrají. Vy nejste těmi tvářemi ani těly, jste vědomí, z něhož nyní vycházejí slova. Stejně jako není skutečný film v kině či v televizi, není skutečná ani tato hra. Pro *džňánina* je celá hra neskutečná.

Já vám zde nebudu řešit vaše rodinné problémy. Pouze vám sděluji, jak tento světský život neexistuje.

Stále chcete pro sebe získávat nějaký prospěch po vyslechnutí si těchto promluv; a to je škoda. Jak ohromující ... přestože vás odrazují od toho, abyste sem chodili, stejně sem chodíte nadále. Proč se to děje?

Aniž bychom o to stáli, máme sen. Proč vidíme sen? Protože v hlubokém spánku se vědomí spontánně probudí a jelikož se probudilo, vyjadřuje se v určitých vizích.

Stejně tak je to i s vaší návštěvou tohoto místa.

Nehovořím ve svůj prospěch, a ani vy nenasloucháte pro svůj prospěch – celá tato řeč vyvěrá spontánně jako ve snovém stavu.

Já se vás pokaždé snažím nasměrovat k pravdě, ale vy sem přicházíte s náručí konceptuálních holí a kamenů a místo toho, abyste poslouchali, co vám říkám, hrajete si se svými holemi a kameny a zápasíte se mnou.

Pomyslete právě teď na poslední okamžik, kdy vaše tělo bude odcházet – s jakou totožností v tu chvíli odejdete? Toto vše je podvod, vše je falešné stejně jako snový svět.

Tazatel: Co je tou primární příčinou? Jaký byl prvotní zločin?

Maharadž: Zločinem bylo to, že se toto vědomí začalo vnímat vědomé, a tím začala celá pohroma. Ať se vám to líbí nebo ne, řeknu vám, jak se věci skutečně mají. Víte, že jste, ale to vše je jen představa. Myslíte si, že jste, ale to je podvod. Ať je povaha vašeho bytí či jeho chování jakákoli, není to vaše chování.

Pokud přebýváte ve své pravé totožnosti, nacházíte se mimo tento nešťastný snový svět. Naservíroval jsem před vás to, čím skutečně jste.

Všichni z vás máte strach, že umřete, že toto vědomí odejde – všechny tyto projevy jsou projevy potravinové esence těla, ne vámi. Sladkost nebo pálivost jsou vlastnosti jídla, nelze je zakonzervovat či zavařit. Stejným způsobem je „jáství“ kvalitou či vyjádřením potravinové esence těla, a vy je nemůžete držet donekonečna.

30. BŘEZNA 1981

Maharadž: Jsem ohromen a udiven z toho, že tu sedíte. Řeč vychází ze stavu, v němž nejsou žádná slova. Jakou totožnost si myslíte, že máte?

Tazatel: Jak se lze pevně ukotvit v uvědomění si *já jsem*? Myšlením „já jsem“, „já jsem“?

Maharadž: Je nutné neustále přemýšlet o tom, že zde sedíte? Víte, že tu sedíte. Jakkoliv hlasitě a často na vás naléhám, abyste nepřemýšleli a nejednali v pojmech individuality, totožnosti s tělem, stejně to děláte. Jakékoliv jméno či forma zde je, náleží hmotě, a tato hmota není vámi. Analyzovali jste tento problém a došli jste s pevným přesvědčením k závěru, že nejste touto hmotou? Komu pak náleží jméno, když se hmota rozloží? Má nějaký význam?

Pouze jeden z deseti milionů jde k podstatě věci, analyzuje to, co je, dojde k závěru, a osvobodí se, a to vše zcela sám. Ten, kdo se osvobodí, je vědomím, není zde žádná entita.

Konečné pochopení je takové, které umožní, aby se pochopení přihodilo, a samo se stane tak nepatrné, tak jemné, že se rozplyne. Jak-

mile vědomí znovu vyvstane, *samádhi* se přeruší a objeví se opět pocit „*jástvi*“. Slova vycházejí z vědomí a vědomí potřebuje sílu těla. Síla těla postupně slábne a slova proto nevycházejí tak volně, jak bych rád.

Vydávaje obrovské množství energie vám to neustále opakuji – ale kolik z vás to pochopilo?

V podstatě je to tak jednoduché, že jsem znechucený tím, že sem pořád chodíte, nasloucháte tomu, co zde říkám, a přesto nejevíte ani známku, že by má slova zasáhla cíl. Co je principem zrození? Pochopili jste ho nebo ne? Proč sem pořád chodíte, pokud jste to pochopili? A pokud jste nepochopili, proč sem stále chodíte?

Tazatel: Maharadži, jsem prostě rád ve vaší přítomnosti.

Maharadž: To je jiná věc – ale vstřelil jste opravdu to, co chci, abyste pochopil?

Tazatel: Přicházíme sem s celou řadou konceptů, ale to, co vy učíte, je tak ohromující, že je to jako šoková terapie. Jak od nás můžete očekávat, že budeme klást nějaké otázky? Nechte nám nějaký čas na vydechnutí, pak přijdou otázky. Nejsme schopni slova.

Maharadž: Ti, kdo sem přijdou, vyslechnou mé promluvy a pochopí je, se po návratu domů stanou Guruy. Je to tak jednoduché pochopit, proč tomu nerozumíte?

To, čím jste nyní v projevu, je vědomí a vědomí nemůže existovat bez toho, aniž by zde nebylo potravinové tělo. Proto je vědomí závislé na potravinovém těle – jež je svou povahou pomíjivě – a já jím být nemohu. Je to tak jednoduché, proč to nechápete?

Musí dojít k tomu, že si vědomí není dále vědomo sebe sama. Sladkost je v cukru a já jsem ten, kdo chápe a ochutnává sladkost. Všechny tyto duchovní koncepty jsou již otřepané. Posledním krokem je to, aby vědění ve svém konečném stavu bylo nevědění. Transcendencí vědomí se míní to, když vědomí pozná a pochopí sebe samo.

Tazatel: Dnes ráno mezi hlubokým spánkem a probuzením se na malou chvíli objevil klid, kdy tu bylo plné poznání, nepohnutost, prosté bytí.

Maharadž: Je to celkem pokročilý stav, ale nebuďte chycen pouze v něm. Hluboký spánek je cosi jako kus ledu. Nic v něm není, a poté se znovu přetvoří, začne tu pulsovat teplo a s tímto teplem cítíte, že jste. Hrou a zvukem flétny je fascinován celý svět. Vědomí vás drží uchvácené ve hře tohoto světa. Prozkoumejte flétnu a toho, kdo na ni hraje. Jděte ke zdroji.

Tazatel: Během života vystává mnoho otázek a my si musíme být neustále vědomi vědomí, ale mysl nám to nedovolí.

Maharadž: Mysl je nástroj pro komunikaci, pro praktické účely. Mysl nemůže uchopit pravdu. „Já“ pozoruje mysl, ale mysl nemůže uchopit „Já“.

31. BŘEZNA 1981

Maharadž: Jakmile nastane jasné pochopení podstaty a fungování vědomí, toto pochopení již dále vědomí nepotřebuje, protože se stane znalcem vědomí.

Tazatel: Je možné fungovat jako veškerý projev, ne jako individualita?

Maharadž: Co rozumíte tím „být veškerým projevem a individualitou“?

Tazatel: Co je projev?

Maharadž: Já jsem projev. Já, neprojevené Absolutno, jsem stejný jako „Já“, které je projevené. Vědomí je projev Absolutna, nejsou dva stavy.

Tazatel: Pokud mi život přináší velké uspokojení a štěstí, proč bych si měla dělat starosti s tím, kdo nebo co jsem?

Maharadž: Toto vědomí nedosáhne klidu, dokud nedostane odpověď. Vědomí nedokáže snést svou existenci, nesnese samo sebe.

Tazatel: Chce se vrátit zpět na své místo odpočinku, klidu.

Maharadž: Nemám zájem si zde pohrávat se slovy. Přicházíte sem s vytrvalostí, chodíte sem pilně a sedíte zde. Když je vám to libo, jste vítáni. Moje učení je velmi prosté; prožívající a prožívané jsou všechno jen představy.

Když jste mladí, máte rádi všechny aktivity spojené s mládím, necháte se do nich snadno vtáhnout. Jakmile mládí odezní, tak vás tyto činnosti zajímat přestanou. Stejně tak, dokud nosíte tento koncept *já jsem*, necháváte se vtáhnout do všech konceptů. Jakmile koncept *já jsem* odejde, nebude tu žádná vzpomínka, že jsem *byl* a že jsem *měl* tyto zkušenosti. Samotná paměť bude zcela vymazána. Pokud z vás ještě něco zbývá, pak by bylo lepší opustit toto místo ještě před tím, než budete zcela zlikvidováni.

Nejspíš se nedostanete k tomuto učení do takové hloubky a na takové úrovni.

Tato paní si nahromadila velké množství poznání, vlastní ho hromadu, ale v pravý čas nejen, že zapomene na vše, co si nahromadila, ale také zapomene i na sebe sama, na to, že existovala.

4. DUBNA 1981

Tazatel: Je realizovaný člověk neustále ve stavu blaženosti?

Maharadž: Ten, kdo překročil myšlenku těla, *ánandu* (blaženost) nepotřebuje. Když jste neměl zkušenost těla, byl jste v plně blaženém stavu. Tento stav, který je před vaším zrozením, nemůže být přirovnáván k hlubokému spánku, nachází se za ním. Zkušenost *džňánina* je totožná s vaším stavem před zrozením; to je kompletní stav.

Tazatel: Jak Tím mohu být?

Maharadž: Jste v tomto stavu neustále, je to stav před ztotožněním se s tělem, ale vy jste zmaten kvůli tělesnému vědomí.

Tazatel: Tělo je zde.

Maharadž: Neklad'te otázky a jen naslouchejte. Potřebujete společnost světců, abyste pochopili, co vám zde říkám. Toto poznání nemůže být pochopeno intelektem.

Tazatel: Je ve věčném stavu *sat-čit-ánanda*?

Maharadž: Potravinová esence je *sattva*, a její vlastností je vědomí, a uvnitř něho je *sat-čit-ánanda* (bytí-vědomí-blaženost). Věčný stav je před vědomím.

Tazatel: Četl jsem, že hlavní příčinou narození je naše vlastní touha se narodit. Jak se to slučuje se stavem před zrozením?

Maharadž: Vaše zrození je výsledkem touhy vašich rodičů.

Tazatel: Jak se mohu uvolnit ze svázanosti?

Maharadž: Žádná svázanost neexistuje, je fiktivní. Budete-li se obracet směrem k vědomí, všechny otázky budou vaším „Já“ rozpuštěny.

Tazatel: Co je to za překážku, která mi brání v uvědomění si toho, co říkáte?

Maharadž: Jedinou překážkou je neustálá vzpomínka na to, že jste tělo.

Tazatel: Lidé sem stále chodí, aniž by plně pochopili, co Maharadž je. Proč je tomu tak?

Maharadž: Je to spojení poznání a principu, jenž poznání transcenduje.

Mezi nimi je přitažlivost. Proto sem jezdí lidé z celého světa. Já jsem neuchopitelný, nemůžete mi nic přidat ani ze mne odebrat. Já jsem úplný, kompletní ve všech ohledech. Pokud mi něco provedete, budete muset trpět sami. Jste-li na mně naštvaní, musíte si to vytrpět. Jestliže mi něco uděláte, obrátí se to proti vám. Když plivnete směrem k obloze, plivanec dopadne jen na vás.

Tazatel: Z čeho je vytvořen hmotný svět?

Maharadž: Hmotný svět je vytvořen z projeveného vědomí – z věčného *Parabrahman*, věčného *Brahman*, v němž tato hra neustále probíhá. V této hře jste celistvý, nevyvstává zde žádná oddělená entita. V těle je příchut' „já jsem“ a jakmile tělo odejde, odejde i tato příchut'. Máte-li problém, obračíte se ke knihám. Proč neprozkoumáte sebe sama – zjistěte, co jste.

Vše, co je viděno či zakoušeno v této hře pěti elementů, je pouhá zábava, a pro tuto zábavu či pobavení je mysl velmi důležitá.

Tazatel: Co jsou *Brahma*, *Višnu* a ostatní *Bohové*?

Maharadž: Jsou pouhými jevy ve vědomí. Každý jev má svou délku trvání. Tato doba může trvat miliony let, ale jsou to jen jevy, a mají přidělenou dobu trvání své existence.

Znalec poznání není žádným způsobem dotčen individuálními touhami, strachy atd.

10. DUBNA 1981

Maharadž: Neprojevené existuje věčně, ale toto projevené poznání (vědění) vyvstává a odchází. Nyní nemám žádnou individualitu – co je dostupné, je pouze vědomí, k jehož vyjádření je k dispozici tento hmotný nástroj. Toto vědomí není velmi žádoucí, je to nedokonalý stav.

Pro fungování Univerzálního vědomí neplatí zákon příčiny a následku či pohnutky. Proč se něco přihodí právě v onu konkrétní dobu nelze v tomto duálním stavu vysvětlit. Dění můžeme pouze pozorovat, nikoli se ptát na jakýkoliv důvod, že se tak děje. Pokud bychom měli na vybranou, zda přijmout tělesné vědomí, kdo by byl hloupý natolik, aby jej přijal? Je tomu tak pouze proto, že zde nebyla žádná volba, vše se přihodilo spontánně. Je nutno přijmout i utrpení, neboť je součástí celkového fungování a není tu žádná entita, která si může vybírat.

Nezbyl zde žádný pocit individuality. Nicméně, dokud je tělo součástí celkového fungování, pak vše, co se přihodí v tomto veškerém dění, musí být vytrpěno. V celkovém dění je mnoho utrpení – toto tělo je jednou z milionů forem a musí nutně zakusit část z celkového utrpení, které sdílí se všemi formami.

Tazatel: Snažím se to pochopit.

Maharadž: Držíte se entity, která se to snaží pochopit. To vše je jen za účelem komunikace. Kdo je ta entita, která se snaží pochopit?

Vykonáváte mnoho činností kvůli určitým konceptům, které vás těší, abyste vyhověli konceptům, jež ve vás spontánně vyvstaly.

Celý proces komunikace, vysvětlování atd., bude pokračovat tak dlouho, dokud tu bude dostupná tato vědomá přítomnost. A toto vše je zde jen pro uspokojení konceptu „já jsem“. Vy, Absolutno, ale tímto primárním konceptem „já jsem“ nejste.

Říkám vám toto vše a vám se to zřejmě líbí, užíváte si to – ale vstřebat či pochopit, co říkám, je pro vás téměř nemožné. Jsem si jistý, že jste nepochopili jasně to, co vám říkám. Toto jsou dvě vážené osobnosti, znalci práva. Chodí sem a naslouchají mým promluvám; mohou zde však uplatnit své právnické znalosti?

13. DUBNA 1981

Tazatel: Žák je oddán Guruovi; není toto dualita?

Maharadž: Ve světě vždy existuje dualita. Projev se může odehrávat jediné v dualitě kvůli totožnosti s tělem a myslí. Nejsou-li Guru a žák ztotožnění s tělem, kde pak vzniká otázka duality? Žák a Guru jsou pouze poznáním a poznání nenáleží žádná forma či tvar.

Tazatel: Přijali jsme to, že nejsme tělem, že jsme se nikdy nenarodili a nemůžeme zemřít, ale zdá se, že něco chybí; co to je?

Maharadž: Uveďte mi příklad toho, kdo si to vyslechl a přijal. Považují ty, co mi naslouchají, za poznání.

Zvíře žije jen pro utišení hladu; je toto veškerým smyslem vaší přítomnosti zde? Po těch všech dnech, co mi nasloucháte, ve vás musí dojít k nějaké změně. Musíte poznat, že nejste *formou*, ale *vědomím*, které dává formě schopnost vnímat. Přihodila se tato změna?

Tazatel: Guru vysvětluje, že připoutanost ke Guruovi je také koncept. Jak se ho zbavit? *Sádhaka* chce splácet svůj vděk Gurouvi neustále.

Maharadž: Takto mluví začátečník – je tu dualita. *Sádhaka* považuje Gurua za někoho od sebe odlišného, proto chce vyjádřit svůj vděk. *Sádhaka* je také Guru, *džňánin*, není zde rozdíl.

Já stále vykonávám pro *svého* Gurua *pudžu*. Musí být zachována pro poučení (vedení) ostatních. Dokud nemáte respekt a lásku ke Guruovi, proces osvobození od všech konceptů nebude urychlen. Choděte sem, jen pokud chápete, co vám říkám. Když nikdo nepřijde, nebudu nešťastný. Vše, co se musí stát, se již stalo.

15. DUBNA 1981

Tazatel: Je realizace možná vyslechnutím pravdy od Gurua anebo existuje i jiný způsob?

Maharadž: Ne, realizace je možná pouze s Milostí a poučením od Gurua. Guru je ten, kdo zcela ví, co znamená kvalitativní (*saguna*) Brahman a co Brahman bez kvalit (*nirguna*), co je světské a co duchovní. Držíte se všech věcí, které jste si zde vyslechli, jako konceptů. Nesnažíte se tím být. Máte rádi poznání jen jako koncept.

Tazatel: Maharadž řekl, že vnitřní Guru je důležitější než vnější Guru.

Maharadž: Na počátku musíte mít vnějšího Gurua. Ten vás zasvětil do spojení s vnitřním Guruem.

Tazatel: K čemu slouží *mantry*?

Maharadž: *Mantra* je oznamovatel cíle či účelu ve vás.

Tazatel: Jsem lékař, a někdy se nechám připoutat a vtáhnout do problémů svých pacientů. Jindy se cítím být nepřipoután a nevtážen, ale moji pacienti jsou jako vojáci se svými problémy a snaží se mě do nich vtáhnout. Někdy cítím, že od toho utíkám.

Maharadž: Toto je poznání vašich konceptů, není to *vaše* poznání. Cítit, že jste vtážen do světa, je koncept. Cítit, že ze světa unikáte, je také koncept.

Tazatel: Pokud je člověk upřímný a touží po Seberealizaci víc než po čemkoliv jiném na světě, je pro něj snadnější, pokud se rozhodne odejít a dál myslí pouze na Seberealizaci?

Maharadž: Vůbec ne. Není tomu tak, že jdete získat něco zevně. Poznání toho, že jste, je už tu, pouze to pochopíte.

Toto vše je jen hra konceptů. Dokonce i myslet si, že se chystám získat nějaké poznání nebo že jsem poznání získal, i to je pořád koncept. Pravda je To, co je zde ještě předtím, než získáte poznání.

Tazatel: Pokud někdo Maharadžovi položí těžkou otázku, odkud přijde odpověď?

Maharadž: Z otázky vychází odpověď; s každou otázkou je spjata odpověď.

9. KVĚTNA 1981

Tazatel: Pokud je tu nemoc způsobující bolest, trpí jí *džňánin* stejně jako kdokoliv jiný?

Maharadž: V případě *džňánina* mysl a intelekt nefungují. Neregistrují, co (kdo) trpí, ale utrpení je dokonce ještě silnější, protože v případě individuality je tím, co trpí, tělo. Zatímco v případě *džňánina* je to vědomí, které trpí, a tak cokoliv, co je zakoušeno ve vědomí, se mnohonásobně zvýrazní. Tím se ale nemusíte zabývat, protože to je ojedinělý případ. Stav *džňánina* je stav naprosto oddělený od těla a mysli.

Pro jedince je jistá míra oddělenosti od těla radostným stavem – stavem, na který se těší a přijímá jej. U *džňánina* je však oddělenost od těla daleko větší a naprostá, tudíž je vyloučen jakýkoliv efekt tohoto stavu, ať už příjemný či jiný. Výsledek je ten, že zde nejsou žádné touhy či chtění. Nevím o druhých – toto je způsob, ve kterém to prožívám.

Tazatel: Může mi Maharadž předat poznání?

Maharadž: Pochopíte: *džňánin* nemůže předat poznání nikomu. Jediné, co může udělat, je poukázat na to, co je vaší pravou podstatou. Nevím, proč jsou sem lidé za těchto nabízených podmínek přitahováni. Není zde nic, co bych mohl přichozím dát. Přitažlivost k tomuto místu je spontánní, a nelze ji pochopit intelektuálně.

Pokud jste jasně pochopili, co jsem zde řekl, pak to bude mít ten účinek, že i vaše konání v každodenním životě bude bez určitého záměru. Věci budou pokračovat bez záměru či úmyslného konání, podobně jako se točí kuličky v kuličkovém ložisku. V mém případě vykonává tělo během dne běžné činnosti; věci se dějí jako obvykle, a nic není

odmítáno. Za celý den nevyvstane zájem pochopit to, co se děje. Dnes ráno do osmi hodin u mě intelekt nefungoval. Nyní si uvědomuji slabý záchvěv intelektu.

Žádný *džňánin* vám neodhalí toto tajemství, které je v jeho životě. Nejen že nebude mít žádné touhy či očekávání, ale dokonce ani nebude mít zájem „*být, existovat*“. Přitažlivost vědomí k pocitu *být* zde není. K tomu, aby měl člověk naděje, očekávání atd., musí mít nějakou podobu, identitu.

10. KVĚTNA 1981

Maharadž: To, co máte nejraději – je samo „*já jsem*“, vědomá přítomnost – to však nepotrvá navěky.

Co plamen ztrácí či získává poté, co vyhasne? Co tento plamen reprezentuje?

Tazatel: Poznání, vědomí.

Maharadž: Co se stane s tímto vědomím? Všechno duchovno máme k dispozici jedině proto, abychom realizovali a pochopili toto vědomí. Když plamen vyhasne, nepotřebuje už se sebou nic dělat. Stejně tak pochopíte, když skončí tělo a vyhasne vědomí, nemusíte dělat nic. S tímto pochopením vykonávejte ve světě to, co máte rádi.

Jste nyní svázáni omezeností těla, a ta je konceptuální. Jakmile člověk realizuje toto poznání, myšlenka něčeho výhodného či nevýhodného se rozplyne. Kvůli tomuto principu jste vtaženi do mnoha činností. Co budete dělat, když se samotný princip vytratí do prázdnoty?

Nesnažte se vybírat si: „To udělat musím. To udělat nemusím.“ Nenabalujte si na sebe tyto podmíněnosti.

Dejme tomu, že po vašem těle leze mravenec a kousne vás. Díky tomu kousnutí či štípnutí si uvědomujete, že je zde mravenec. Stejně tak je zde kvůli fyzickému tělu pocit vědomé přítomnosti „*já jsem*“.

Když to pochopíte, kde je pak osoba, která by měla pokračovat či vzdát se světského života? Tato otázka nevyvstane.

Pokud jste zcela naplněni tímto poznáním, tak i přes potíže ve světě se vás žádné z nich nedotknou. Tato tajemná, zcela otevřená promluva nebude jinde dostupná. Na jiných místech obdržíte určité koncepty, vycházející z vědomí, a z těchto konceptů se vyvinou další a další

koncepty, které vás svedou z pravé cesty. Jakýkoliv druh konceptu ve sféře vědomí je neskutečný. Bude svět naslouchat takovým promluvám? Co jste? Jste tímto principem zrození, tímto tělem, jež se zrodilo ze semene a vajíčka vašich rodičů? Ten, kdo obdrží toto poznání, je prost všech světských a rodinných problémů.

6. ČERVNA 1981

Maharadž: Látka, z níž je složeno tělo, postupně chřadne a slábne. Spolu s ní slábne také poznání „já jsem“. Pocit přítomnosti je stále se mnou, protože látce, z níž je tělo vytvořeno, zbývá ještě trochu síly. Jakmile odejde i ta trocha síly, vytratí se i vědomí a nezbude již žádný *pocit přítomnosti* – já však budu bez tohoto pocitu ještě více. Každý z vás se snaží chránit sebe sama. Co se snažíte chránit? Můžete se snažit sebevíc, jak dlouho to bude trvat? Jděte ke zdroji a nalezněte to, co se snažíte chránit a uchovat. Zjistěte, jak dlouho to zde bude přetrvávat.

Jediná duchovní cesta, vedoucí k pochopení vaší pravé podstaty, je nalezení zdroje konceptu „já jsem“. Před vyvstáním pocitu přítomnosti jsem byl ve stavu, v němž koncept času nikdy neexistoval. Takže, co je tu zrozené? Je to koncept času. A události jako zrození, život a smrt dohromady nevytváří nic jiného než čas, dobu trvání.

Jakmile to pochopíte, vše bude jasné. Dokud to nepochopíte, nic vám jasné nebude. Není to snad prosté a jednoduché?

Tazatel: Slova jsou jednoduchá, ale pochopit, co znamenají, bude složitější.

Maharadž: Co je to, v nepřítomnosti čeho byste nebyli schopni pochopit ani slovo? Jděte ke zdroji toho. K pochopení toho, co jsem vám dnes ráno sdělil, je intelekt zcela bezmocný. Musí zde být intuitivní pochopení.

8. ČERVNA 1981

Maharadž: Lidé ve skutečnosti nechápu to, co říkám. Rozumí tomu jen částečně a vytvářejí si své vlastní koncepty, ale opravdové Sebepoznání

tu není. Představte si třeba semínko, z něhož má vyrůst velký strom. Pokud semínko rozříznete, musíte v něm být schopen uvidět strom.

Strom, který jsem získal, je v principu semeno, které se nazývá semeno zrození. Jakmile jsem ho rozlomením otevřel, získal jsem Sebepoznání. Jaký jiný kapitál mám kromě tohoto Sebepoznání?

Potkal jsem mnoho takzvaných *džňáninů*, ale opravdového, který spatřil strom v semenu, jsem dosud neviděl.

Co se děje s intelektem v pokročilém věku? V případě ztráty intelektu ve stáří je stále přítomen svědek. Jak lze popsat tohoto svědka?

Tazatel: Neustále ve mně vyvstávají myšlenky a emoce, které mě vyrušují. Co mám dělat?

Maharadž: Vy tu jste před vznikem jakákoliv myšlenky. Všechny myšlenky atd., které vyvstávají, jsou pouze pohyby ve vědomí.

Jakmile vyvstane vědomí, následuje vše ostatní – svět i všechno dění ve světě. Pouze to pozorujte. Prostě se to děje, není zde individualita, která by to pozorovala. Pozorování se děje univerzálnímu vědomí, jeho celkovému projevu.

To, co říkám, zapůsobí pouze na jednoho z milionu, neboť zcela popírám individualitu.

Tazatel: Existuje mnoho lidí, kteří jsou věčně nespokojení, neustále něco hledají, a nikdy nejsou spokojeni. Proč je tomu tak?

Maharadž: Nikdy nebudete spokojen, dokud nezjistíte, že jste tím, co hledáte. Pokud chcete poznání jako individualita, tak jej zde nezískáte. Jestli jste s tímto poznáním spokojen, můžete opět přijít a v tichosti zde posedět. Nedokážete-li přijmout toto popření sebe sama, můžete odejít. Pochopím to a nijak se mě to nedotkne.

Jaký můžete mít strach z něčeho, co se vlastně nikdy nestalo – z dítěte neplodné ženy? Je to vymyšlené, nereálné. Pokud chce někdo něco získat od této falešné představy (halucinace), pak co je to? Není to snad hledání skutečného v něčem zcela neskutečném?

Tazatel: Kdyby to bylo skutečné, pak bychom s tím mohli něco dělat.

Maharadž: Správně. Něco vidíte, to je pravda, ale to, co vidíte, je iluze, sen. To, co vidíme ve snu, se zdá být skutečné, ale víme, že to skutečné není.

I přes pochopení toho všeho je velmi obtížné vzdát se ztotožnění s mužem či ženou. Poznání nemůžete získat bez formy. K tomu, aby Absolutno Sebe samo projevilo, je zapotřebí hmota. Projevené či

neprojevené Absolutno nejsou dvěmi – je to pouze vyjádření Absolutna. Podobně jako je stín a to, co stín vrhá. Láska bytí neznamená lásku jedince. Je to přirozenost celého univerzálního vědomí.

11. ČERVNA 1981 (RÁNO)

Maharadž: To, co vám zde říkám, bude mít nějaký význam jedině tehdy, pokud byla pevně zamítnuta totožnost s tělem a myslí, a zcela se ukotvila totožnost s vědomím.

To, co jste, je neomezené, smysly nevnímatelné. Omezením sebe na toto tělo jste se uzavřeli nekonečnému potenciálu, jímž ve skutečnosti jste. V meditaci je to vědomí, které medituje samo na sebe a setrvává samo v sobě.

Pokud akceptujete vše, co jsem vám řekl, pak se vás nedotýká nic, co se spontánně děje ve světě a nezabýváte se příčinou ani následkem. Pak teprve přijímáte svou pravou přirozenost. Všechny činy, uskutečněné prostřednictvím těla, nastanou nezávisle na tom, co skutečně jste.

Mějte na mysli, že když bude životní síla (jež je dechem a vědomím) opouštět tělo, nebude od nikoho žádat svolení. Přišla spontánně a spontánně také odejde. To je vše, co se děje v procesu, který nazýváme smrt. Není zde nikdo, kdo se narodil nebo umře.

Tazatel: Pokud tomu dobře rozumím, smyslem života je pouze pochopit, že to, co se projevilo a co funguje, je univerzální vědomí. Kromě tohoto pochopení není nic, co by mělo být vykonáno. Je to tak správně?

Maharadž: Správně. Vše se děje spontánně, automaticky, přirozeně, překážkou je pouze koncept „já“ a „mé“.

V přítomnosti prostých lidí, jako jste vy, jsem v klidu a ničím nerušen, ale jakmile přijdou lidé, kteří se považují za *džňánina*, jsou pyšní na své poznání a chtějí se předvádět, tak zde nastane vyrušení.

Tazatel: Toto poznání je na velmi vysoké úrovni. Co by měl obyčejný člověk dělat, dokud jej zcela nevstřebá?

Maharadž: Dokud je zde vnímavost, hluboká touha po pochopení, tak není třeba dělat nic. Poznání samotné vyústí v to, v co vyústit má.

To, co je zapotřebí, není mentálního ani intelektuálního rázu, ale intuitivní schopnost (cit) rozlišování. Takže přijímáte-li, že nejste tělo, můžete se nadále s tělem ztotožňovat?

Tazatel: Jsou mysl a tělo nějak důležité?

Maharadž: Vše má své opodstatnění.

Tazatel: Nemusíme se o tělo starat?

Maharadž: Člověk pečuje o to, s čím se ztotožňuje, vy už ale nemáte nic co do činění s tělem a myslí, tak proč se zabýváte starostmi o ně?

Jakmile jste prostor, nejste již více tělem, nýbrž vším, co je v prostoru obsaženo, i samotným prostorem. Nyní jste projevený – vše, co je poznáno, je prostor. Tento prostor je rozpoznáván mentálním éterem (*čidákáša*). Když jste *čidákáša*, jste jemnější než je fyzický prostor, rozpínavost je větší.

Džňánin transcenduje v různých stupních tyto jemnosti, nebe, prostory. V *čidákáša* je *džňánin* ještě pořád omezen, podmíněn myšlenkou „já jsem“, proto dále následuje *Paramákáša*. *Paramákáša* je nejvyšším stavem, v něm jsou obsaženy ostatní *akaši*, kterých je sedm. V *čidákáša* je poznání „já jsem“. V *Paramákáša* není žádné je či není, *Paramákáša* transcenduje vše.

11. ČERVNA 1981 (VEČER)

Tazatel: Co je to láska? Naplňuje nějakou potřebu nebo přináší potěšení?

Maharadž: Ano. Když něco spatříte a zalíbí se vám to, je tato záliba láskou k objektu. Když vyvstane zlost a frustrace, to je také součást lásky. Láska je zcela dobrá a také velmi krutá. Veškeré prožívání utrpení je výsledkem lásky. Nalezněte, co je pro celou tuto hru lásky a nenávisti nezbytné. Je to láska k bytí, existenci, která podněcuje všechny útrapy a problémy. Protože toužíte být, musíte tomu čelit. Před tím, než se objeví jakákoliv láska, je tu láska být. Zakouší jak kvality lásky a utrpení, tak radosti i bolesti. Vezměte si jako příklad tento plamen (zapalovače), který dává světlo, teplo, ale dokáže i spálit.

Tazatel: Mohu se tomu vyhnout?

Maharadž: Co je to, to vy, co se tomu chce vyhnout? Jestliže si myslíte, že jste ode mne oddělen, nechám vás při tom, ale nic z toho, co je, není ode mě oddělené. Co je tím „vy“, co vyklíčilo a zapustilo kořeny? Právě to je příčinou radosti a starosti. Když to pochopíte, je po všem – konec. Pak tleskejte, křičte a jásejte nadšením; celá hra skončila. Poznání, kte-

ré vám dávám, rozptýlí všechny vaše takzvané poznatky, které máte. *Džňánin* je jemný jako prostor. Jaký je prostor? Domníváte se, že je zde obloha – jaká je? Toto poznání je jemnější než prostor. Poznání „já jsem“ je otcem prostoru.

Tazatel: Jak poznáváte vědomí?

Maharadž: Přesně tím samým způsobem, jako když začnete vědět o sobě. Když víte, že jste, bude to totéž, jako nabytí sebe sama. Přesto však jste tu byl neustále, nebo ne? K čemu jsou logické úsudky? Musíte říct hned teď a tady – On je skutečně zde.

Tazatel: Proč mi pak Maharadž věnuje tolik pozornosti?

Maharadž: Kdo věnuje komu pozornost? Kdo má pocit tohoto konatelsví? Vše se děje spontánně.

13. ČERVNA 1981

Maharadž: Poznání znamená v běžném duchovním pojetí pouhé opakování toho, co jste se někde doslechl – je to ukázka vaší inteligence. Lidé to považují za duchovní, ale nikdo se nesnaží zjistit, kým vlastně je, podívat se sám na sebe.

Když se chlapec ožení s dívkou, intenzivně se zajímají jeden o druhého. Obdobně pokud se oženíte s duchovnem, budou vás vždy okupovat myšlenky či úvahy související s duchovnem.

Jste snad krví, která vám proudí v žilách nebo pokožkou či kostmi? Nejste. Když to vše prozkoumáte a dojdete k pochopení, že nejste tělo, odstraníte vše, čím nejste. Čím nakonec budete? Dojděte do tohoto bodu. Jste natolik závislí na tom, co jste se naučili zpaměti – rituálech, *bhadžanech* atd., že dokud je každý den neodrecitujete, nezískáte žádné uspokojení, pocit štěstí. Tyto rituální praktiky jsou určeny pro nevědomce, aby udržovaly jejich tělo a mysl zaneprázdněné. Mít tělo a mysl však znamená vědět, že jste, a to nemá žádné jméno či formu.

Pro toho, kdo to pochopil, již nepřichází v úvahu potěšení či bolest ani strach ze smrti. Pokud se ztotožňujete s tělem, jste chyceni ve vazbách souvisejících s tělem.

Hovořím málo a stručně, ale o to jsou má slova účinnější. Existuje mnoho knih o duchovnu, které vaše koncepty neničí, ale naopak je hromadí. Žádná z těchto knih vám neřekne, kdo jste.

Tazatel: Co je myšleno pojmy *činnájánanda* a *sat-čit-ánanda*?

Maharadž: Lidé někdy během zpívání *bhadžanů* tančí, úplně se ztratí, a tento stav se nazývá *činnájánanda*. Zakoušet tento stav – první dotek vědomí – je nezbytné. *Ánanda* znamená klid, blaženost, ale je to kvalita mysli. Sice se jedná o vyšší sféru mysli, ale je přítomna ve vědomí. Pro dosažení tohoto nejvyššího stavu blaženého vytržení či potěšení je nezbytným předpokladem polibek vědomí. Tím jsou stavy *činnájánanda* a *sat-čit-ánanda*.

Došel jsem k pevnému závěru, že nejsem něčím, nemám žádný tvar, barvu, nemám ani žádnou představu o sobě.

Brzy ráno, když dojde k probuzení, objeví se polibek této podstaty bytí chvějící se v celém vesmíru a vibrující i ve mně samém. Totéž pozorují i tehdy, když odpoledne odpočívám. Ale pokud mě chcete hodnotit na fyzické úrovni, tak nejsem schopen zvednout ani tento pohár vody. To vypovídá o tom, kolik síly ještě v mém těle zbylo. Ale onen dotek celého vibrujícího vesmíru – to je dotek mého „jáství“.

Já jsem znalcem *Brahman*, jsem *Brahman džňánin*, nicméně, tento dotek bytí je pouhým utrpením.

15. ČERVNA 1981

Maharadž: Jakmile se rozbřesne poznání, jste *džňánin*, nejste již více lidskou bytostí. Jste projevený *Brahman*, *Čaitanja*, dynamický projev *Brahman*.

Dříve byly vaše myšlenky spjaty s tělem a jeho příbuzenskými vztahy, ale jaké kvality budou vaše myšlenky, pokud se od těla a mysli odloučíte, a stabilizujete se ve stavu dynamického vědomí? Jestli zde nějaké myšlenky zůstanou, budou daleko jemnější. Přesto však je toto dynamické vědomí kvalitou potravinového těla. Dokud je zde tělo, je tu i vědomí.

Cokoliv ráno řeknete a přijmete, budete opakovat, dokud neusnete; nikdo však nehloubá o tom, jak toto vše funguje, jak se to objevilo? Co jste? Prozkoumejte to. Pouze pár lidí je schopno to pochopit. To je důvod, proč posílám lidi pryč. Protože jen naslouchají slovům, a to nemá žádný smysl. Pokud tomu, co říkám, pevně uvěří, pak to v nich sepne. Nedostatečnost intelektu by měla být dorovnána velmi silnou vírou.

Je tu bytí, je tu vědomí, a protože to je zde, je tu i svět. Pokud přetrvává pouze vědomí, pak to, co ostatní říkají, nechápu; je pocíťována pouze vědomá přítomnost, ale nikoli přesné detaily toho, co se odehrává. Kvůli vědomé přítomnosti mne pokládáte za zde přítomného; jestliže tu vědomí nebude, řeknete, že zde nejsem.

17. ČERVNA 1981

(Tazatel stále dokola papouškoval všechna různá písmata.)

Maharadž: Ve chvíli, kdy vyvstane bdělý stav, nastává uctívání této mizérie. Kdy jste se poprvé narodil?

Tazatel: O tom nic nevím.

Maharadž: Jak to, že tedy přijímáte tato slova o Nekonečnu? Není to vaše přímá zkušenost, ale pouze vypůjčená znalost z knih. Jak můžete přijímat něco, co není vaší přímou zkušeností?

V Dillí došlo k zločinu, policie vás z něj může klidně obvinít a následně uvěznit. Byl jste někdy v Dillí?

Tazatel: Ne.

Maharadž: Proč jste tedy přijal toto zrození? Co jsou to *šástry* či písma? Jsou to pouze příkazy typu „to se dělat má“ a „to se dělat nemá“, ve smyslu jak by se člověk měl chovat ve světě. To sem netahejte. Původní otázka byla, zda akceptujete toto zrození či ne. Proč sem chodíte s těmito vznešenými řečičkami? Čtení písem je dobré pro nevědomce. Dalším krokem je vzdání se jich a snaha pochopit, čím jste vy sám.

Zbavte se všeho, co jste kde načtl, a pokuste se to nyní pochopit. Zapojte své rozlišování. Pouhé slepé přijímání toho, co se píše v písmech, je k ničemu. Akceptujte to do určitého stupně – pak už musíte být silný nebo dozrát natolik, že začnete používat vlastní rozlišování.

Hledající na cestě za poznáním přecházejí z místa na místo, ale jsou lapeni v pasti slov a oblíbených konceptů, které si osvojili od takzvaných světců. Jeden světec po vás bude požadovat, abyste se choval takto, pak navštívíte druhého, a ten po vás bude chtít, abyste se choval zase zcela jinak. A tak jste lapeni v konceptech druhých. Ve védách je příběh o rišim, který vypil vodu ze sedmi oceánů jedním hltm – uvěříte tomu? Zaměstnejte svoji rozlišovací schopnost. Mluvíte o *áčáraně*, kodexu chování; *čáрана* představuje toho, kdo se musí chovat rozumně.

Čárana označuje pouze milující stav, stav „já jsem“, stav vědomí, pocit bytí, beze slov. Z tohoto stavu začíná pohyb ve vědomí.

Lóki a *alóki*: *lóki* běžně považujeme za světské, *lók* znamená rozličné osobnosti. Cokoliv je předepsáno osobností nebo cokoliv je následováno lidmi je pozemské (*lóki*). *Alóki* je transcendence světského. *Alóki* jste vy dosud nepoznal. Tito oddaní mě milují, ale nechápou mě na transcendentální úrovni (*alóki*). Duchovní rozhovor je pozemský, běžný rozhovor (*lóki*), jenž se snaží dát ostatním nějakou představu. Zde je něco, co nemá podobu či tvar – jak se tedy s tímto beztvarým sjednotíte? Ve světě musíte mít nějaký tvar či podobu. Ať mluvíme o jakémkoliv poznání, musí být sděleno prostřednictvím slov, ale to není Absolutno.

Chcete vlastnit poznání, sbírat vědomosti. Takové poznání je hojné a dostupné ve světě, ale málo lidí pochopí, že poznání tohoto typu je rancem nevědomosti.

Budete studovat ty koncepty, které vytrysknou z vás; koncepty, které rád nemáte, se vám objevovat nebudou. Pokud se zajímáte o duchovní život, budou se vaše myšlenky a koncepty vztahovat k němu.

Co bylo potřeba, to jsem řekl. Není zapotřebí říkat už nic dalšího. Protože jste sem přišel, jsem k vám zdvořilý, ale jsem pevně přesvědčen, že vy ani já nemáme žádný tvar a podobu. Obávám se, že to, co vám zde říkám, nezasáhne vaše pravé jádro, proto zpívejte *bhadžany*. Vlastně byste mě už více ani neměl navštěvovat.

Bhišwa byl během posledních dnů na posteli ze šípů. Já jsem také na posteli ze šípů, ze šípů utrpení.

26. ČERVNA 1981 (RÁNO)

Maharadž: Pro vás se užitek z toho, že tu sedíte, nebude lišit od užitku, jež získáte sezením ve stínu čtyř či pěti listnatých stromů. Sedíte-li pod stromy, cítíte jistou dávku klidu a je vám dobře. Spočiňte v klidu.

Moje učení vyvěrá z tohoto vědomí. Je jako velký strom poskytující stín pro uklidnění. Přicházíte sem, sednete si, a cítíte se uvolnění, ale nejste schopni sdělit, co to vlastně je. V tomto stavu to nelze vysvětlit slovy. *Aram* – znamená hovorově uvolnit se – jste ve stavu uvolněnosti. Ale hlubší význam toho uvolnění je libování si v „Já“. Spo-

čívání a ustálení v Já – to je důvod, proč se v hlubokém *aram* (uvolnění), cítíme uvolnění a šťastní. Tento stav, ve kterém právě přebýváte, nejste schopni vysvětlit slovy.

Stav uvolněnosti, který je zde poskytován díky stinnému stavu, je každému dostupný v době před zrozením, v momentu zrození, a právě nyní. Cokoliv si v tomto stavu vyslechnete, nikdy nezapomenete.

Vraťme se však ještě jednou k včerejšímu rozhovoru. Z prostoru vychází slova a díky slovům existuje význam za slovy. Slova, která vycházejí zde, dostala význam. Pojem *Swartha*. *Swa* znamená „Já“ a *artha* symbolizuje význam. Slovo *Swartha* má velký význam. *Swartha* znamená sobectví a *swa* značí význam „Já“. *Swartha* – světské já. Slova mají význam v praktickém světě, kde vám pomůžou zaujímat sobecký postoj a být sebestřední. Ale slova, která vycházejí zde, vám dají význam vašeho „Já“, které nemá žádný význam.

Tady budete zredukováni do ničeho. Kde je otázka sobectví, jste-li zredukováni do ničeho? Toto „*vy jste*“ nebo „*já jsem*“ nemá žádné rodiče.

(Matka se synem, kteří přišli, ověnčili Maharadže a rozdali všem *prasád*.)

Maharadž: Hluboký stav prostých, nevinných lidí dozrává tímto způsobem. Tato žena se modlila, aby její syn prošel u zkoušek. Její vlastní víra zapracovala.

Pokud si zde libujete v tomto stavu uvolnění a pokud se s tímto stavem sjednotíte, tak transcendujete i tento stav. Budete se nacházet před stavem uvolnění, ve stavu před zrozením Bohů.

S tímto pochopením dělejte to, co máte rádi. Vykonávejte své běžné světské povinnosti, přesto buďte obezřetní. Když pochopíte význam *swa* – „Já“ – nezbude žádné místo pro *swartha* – sobectví. Co je to sobectví? *Swartha* (sobectví) je jakýkoliv význam, vyvozený z vašich světských činností, kdy jste ztotožnění s tělem, kdy se považujete za muže či ženu a pojíte se s myslí. Z úrovně těla a mysli bude vše sobectví, ale jakmile poznáte význam „Já“, zbavíte se totožnosti s tělem, a nejste již více tělesnou osobou. Proto již nadále nejste osobností a není zde žádný význam pro já. V tomto stavu není prostor pro sobectví.

Na světě je mnoho inteligentních lidí, jeden lepší než druhý, ale nejsou schopni vzdát se své totožnosti s formou; tudíž v nich přetrvává sobectví.

K tomu, abyste se nyní vzdali sobectví, musíte se vzdát totožnosti s tělem (formou). Proto musíte být jako prostor. Když jste jako prostor, nemáte žádnou formu, identitu.

Dejme tomu, že obchodník vydělával spousty peněz a prosperuje. Co si o sobě pomyslí na smrtelné posteli? Přirovná se k výši bankovního konta, k ziskům, které vydělal. Protože byl posedlý totožností obchodníka, je pro něj velice obtížné vzdát se tohoto postavení i v okamžiku smrti. Dříve jste žádnou formu neměli a nebudete ji mít ani později. Nyní se ale s jistou formou ztotožňujete. Když přijdete sem a posadíte se, osvojíte si přesvědčení, že jste bezforemní. Když se ztotožňujete s formou, jste spojeni se sobectvím. Čím více se budete ztotožňovat s formou, tím více budete posedlí připoutaností ke svým příbuzným.

Kde by se vzal nějaký vztah k vnějšímu světu, jestliže zde není zakoušení pocitu „já jsem ten či onen“? Dříve jste tělo nezakoušeli, a nebudete jej zakoušet ani později. Nyní jej zakoušíte, ale je to pouze dočasný stav, který je zde v důsledku prostoru, vyjádření prostoru. Vy jste zde nikým. Jde o spontánní projev, který vyvstal z prostoru. Zakoušení se děje či funguje prostoru a náleží prostoru. Vy zde vůbec nejste.

Prostor i hra, která se v něm odehrává, je spontánním vyjádřením. Nemůžete ji měnit, přizpůsobovat či nějak předělávat. Je to prostě dění – je to její přirozenost.

Pochopte to pořádně, spočívajte v tom a pak přijde realizace. Nastane pouze ve chvíli, kdy dozraje čas.

Jaké je vaše bohatství? Jste vědomí, prostřednictvím něhož je vyjádřen celý svět. Spočívajte v tomto bohatství. Nesestupujte zpět na úroveň těla a mysli. Musíte mít pevné přesvědčení, že nejste dotčeni žádným zrozením či smrtí. Jste jako prostor, nejen jako prostor, jste před prostorem. Skutečné „Já“ nemůže být nikdy ztraceno. Ať jste ztratili cokoliv, byla to pouze slova.

Řekl jsem vám toho dost. Vše, co jste si vyslechli, si zapamatujte, uvažujte o tom, prozkoumejte to, a staňte se tím.

1. ČERVENCE 1881

Tazatel: Hluboký spánek je stav nevědění. Absolutno je za stavy vědění a nevědí. Nerozumím tomu.

Maharadž: Začněte s tímto: narodí se dítě, toto dítě nezná samo sebe, poté nastanou pocity hladu a žízně atd. To jsou fyzické záležitosti, související se životem, ale uvnitř se ještě nevyvinulo poznání sebe sama, nebo zatím ještě nedozrálo. Po jednom či dvou letech začne dítě poznávat samo sebe, matku atd. Vědění sama sebe u dítěte začalo poté, kdy poznalo sama sebe.

Před tím tu byla nevědomost, třebaže je to nevědění, nevědomost to je. Poté dítě získá poznání „já jsem“: neví kým je, ale ví, že je něčím. Později začne dítě shromažďovat koncepty a představy o sobě, jimiž jej krmí všichni okolo něj. Na základě toho si začne vytvářet určité koncepty a představy o sobě a o druhých.

Mysl se vyvinula. V průběhu dne dochází ke stavům hlubokého spánku a bdění. V bdělém stavu a v jakémkoliv stavu myslí poznáváte svět spolu s nahromaděnými koncepty a poté upadnete do hlubokého spánku. Teď, čistě technicky, je možné nazývat hluboký spánek stavem nevědění. To ale není stejný stav nevědění, za nímž se nachází Absolutno.

Vraťme se ještě jednou k narozenému dítěti. Nejprve je tu nevědomost, poté poznání sebe sama, následuje shromažďování konceptů, které vyvrcholí setkáním s Guruem. Guru vám řekne: „Odhodte všechny koncepty a buďte sami sebou.“ Když jste, tak prostě jen buďte. To je první krok – přebývat ve vědomí, že jste, beze slov – to je čiré poznání. Když začalo dítě poznávat samo sebe, šlo tam také o poznání – ale to bylo obecné, objektivní poznávání, které je pro všechny stejné. To se nyní stává duchovním poznáním. Hledající, který pochopí to, co mu Guru sdělil, odhodí všechny koncepty. Spočívá ve stavu „já jsem“, v čirém bytí, což je první krok. Nejprve ze všeho je tu poznání „já jsem“, beze slov. S tímto poznáním dochází k uvědomění si světa. Nyní, když se hledající noří do meditace, toto poznání sebe sama přechází do stavu nevědění (zapomnění sebe sama). To je ten nejvyšší stav v posloupnosti, kdy je tu aspekt těla, protože tyto stavy vědění (poznání sebe sama) a nevědění jsou aspekty těla a tělo znamená vědomí, a v oblasti vědomí existují tyto dva stavy (vědění a nevědění).

Absolutno transcenduje stavy vědění i nevědění. Stav nevědění je nejvyšším stavem v duchovní posloupnosti, ale cílem je transcendence obou stavů.

Tazatel: Myslel jsem si, že stav nevědění je Absolutno.

Maharadž: Stav y vědění (poznání sebe sama) a nevědění jsou jen vyjádřením tělesného vědomí. Když je tento potravinový nástroj, neboli tělo, spolu s vědomím, zcela transcendován, pak to, co zůstává, je Absolutno.

Je tu světlo, je tu tma, ale co je v pozadí? Prostor. Prostor, který tu je, není ani světlem ani tmou, ale prostě je. Na to, abyste spočívali v prostoru, musíte transcendovat světlo a tmou.

Podobně je nutné transcendovat vědění a nevědění, aspekty tělesného vědomí. Jestliže jste došel do tohoto stavu, pozorujete vědomí i nevědomí. To se nazývá přirozené *samádhi*, nebo *sahadža samádhi*.

Přirozeně už v tomto stavu jste, ale tento psychosomatický nástroj těla a vědomí je pořád k dispozici. Ve chvíli, kdy někdo přijde, nástroj začne fungovat – jinak se navrátíte do Absolutna. Vezměme si jako příklad toto: Ve velké hale jsou dveře a v nich kukátko. Kukátko je vědomí, ale vy stojíte vzadu.

Představte si, že od země odstartovala raketa: když jste ve vesmíru, cítíte, že jste se odlepili od země, ale není tomu tak – jste neustále pod vlivem zemské přitažlivosti. Musíte proniknout ještě dál do vesmíru, kde už nedochází k zemské přitažlivosti. A není myšlenka odchodu tam bezpředmětná? Není tomu tak. Vy už Absolutnem ve skutečnosti jste, a to vše jsou překrytí, která na vás byla navržena.

Víte, že jste, ale zapomínáte, že jste. A toto zapomnění je stavem nevědění, jež je nejvyšším stavem. Nemůžete to nikdy popsat slovy. Tento stav nelze nikdy zachytit slovy.

Pochopení je nezbytné a nikdy byste se neměli nechat zmást. Představte si, že žijete ve stavu vědění (poznání sebe sama): neměli byste si však myslet, že jste již *džňánin* jenom proto, že vaše poznání sebe sama získává v tomto stavu mnoho sil. Můžete si myslet, že jste *džňánin*, ale není tomu tak – je to jenom první krok. Na tomto stupni je mnoho lákadel. Když jste pouhým bytím, beze slov, jste mocní. Vzdejte se sil, nevlastněte je.

- Konec -

Radžá-Dhi-Rádž Sadgurunáth Šrí Nisargadatta Maharadž Ki Džej

SLOVNÍK

Advaita: Nedvojnost.

Adhja: Prapůvodní; počáteční.

Agni: Oheň.

Aham: Já; vědomí já.

Adžňána: Nevědomost.

Ákáša: Éther; prostor.

Ánanda: Blaženost; štěstí; radost.

Arati: Rituál oddanosti Bohu prováděný časně ráno nebo při setmění.

Asána: Pozice; poloha při sezení.

Ášram: Poustevna.

Átman: Já.

Avatar: Božská inkarnace.

Bhagavan: Pán.

Bhadžán: Uctívání Pána.

Bhakta: Oddaní; uctívatel.

Bhakti: Oddanost; láska k Bohu.

Bídža: Semeno; zdroj.

Brahma: Bůh jako stvořitel.

Brahma-randhra: Otvor na temenu hlavy; fontanela.

Buddhi: Intelekt.

Čaitanja: Vědomí.

Čakra: Středisko; spleť.

Čit: Univerzální vědomí.

Čittákáša: Všeprostupující mentální éther-prostor.

Čitta: Myšlení.

Déva: Božská bytost.

Dhjána: Meditace; kontemplace.

Džagat: Hmotný svět; projevené změny.

Džagrat: Stav bdění.

Džapa: Opakování Božího jména; recitování (mumlání) mantry.

Džíva: Individuální duše.

Džňána: Poznání.

Ganapáti: Hinduistické božstvo; aspekt Boha, udělující úspěch.

Gájatrí: Tajná védská mantra.

Gíta: Zpěv.

Guna: Kvalita v projeveném bytí.

Guru: Učitel; vychovatel.

Hanuman: Mocné božstvo; velký uctívateľ Šrí Rámy; posvátná opice, která pomohla Rámovi v jeho boji s Rávanou.

Hatha jóga: Systém jógy k získání kontroly nad fyzickým tělem pránou.

Hétu: Příčina; důvod.

Hiranjagarbha: Vesmírná inteligence; vesmírná mysl; zlatý zárodek.

Íšvara: Bůh.

Jama: Bůh smrti.

Jóga: Spojení; filosofie světce Pataňdžaliho, který učil způsob, jak po-
jit

individuální duši s Bohem.

Jógin: Ten, kdo praktikuje jógu.

Kalpana: Představitivost mysli; tvoření.

Karma: Čin.

Kartr: Činitel.

Kéndra: Střed; srdce.

Kóša: Schránka.

Krjúa: Fyzický čin.

Kumbhaka: Zadržení dechu.

Kundaliní: Prapůvodní kosmická energie zvaná „hadí síla“, umístěna v kostrči těla individuality.

Laja: Rozpuštění; rozplynutí; smrt.

Lila: Hra; sport.

Linga: Šivův symbol; falus Čili mužský pohlavní úd.

Mahá: Velký.

Mahátava: Velký princip.

Mahéšvara: Velký Pán; božstvo.

Manana: Přemýšlení; odraz; meditace.

Manas: Mysl; schopnost myšlení.

Manólaja: Spouštění a rozpouštění mysli do její příčinné podstaty.

Mantra: Tajemná slabika nebo slovo či řada slov.

Marga: Stezka neboli cesta.

Mauna: Mlčení.

Mája: Iluzivní síla *brahma*; klamný přelud a projektující síla vesmíru.
Mókša nebo Mukti: Osvobození; spása.
Múla: Původ; kořen; základ.
Mumukšu: Ten, kdo touží po osvobození a hledá jej.
Muni: Světec; asketa.
Múrti: Idol.
Náda: Mystický zvuk.
Nádí: Nerv; psychický proud.
Náma: Jméno.
Námarúpa: Jméno a forma; přirozenost světa.
Néti-néti: „Ne toto, ne tamto“; zbavení se všech jmen a forem za účelem spočinutí ve věčné základní pravdě.
Nirguna: Bez kvality.
Nirgunabrahman: Neosobní stav Absolutna bez kvality.
Nirvána: Osvobození; konečné spočinutí v Sobě Samém.
Nirvikalpa: Nedělitelný stav bez modifikací myslí.
Niškáma: Bez tužeb.
Pandit: Učenec; znalec písem.
Para: Vyšší; jiné.
Param brahma: Nejvyšší Absolutno.
Prádžña: Vědomí; uvědomění.
Prakrti: Neboli šakti; síla ztělesněná jako Bohyně, která umožňuje Nejvyššímu Bytí být projeveným jako vesmír.
Pralaja: Úplné zničení; rozpuštění.
Prána: Životní energie; Životní dech.
Préma: Láska, náklonnost k Bohu.
Púdža: Rituál uctívání.
Púrna: Plný; dokonalý; nekonečný.
Puruša: Já, jenž spočívá ve vesmíru v srdci všech věcí a bytostí.
Radžas: Jeden ze tří aspektů (kvalit) kosmické energie; vášně; neklid.
Sádhaka: Duchovní, již praktikující aspirant.
Sádhu: Ušlechtilý zřikající se člověk, vstupující do bezdomoví.
Sagunabrahman: Absolutno chápané jako „obdařené kvalitami“.
Samádhi: Sjednocení; spojení; zde se mysl ztotožní s objektem meditace.
Samsára: Proces světského života.

Sanskára: Dojem, působení.
Sankalpa: Záměr; představa; touha.
Sat: Existence; bytí.
Sat-Čit-ánanda: Existence-vědomí-blaženost.
Satsang: Společenství s moudrým.
Sattva: Světlo; Čiřost; jedna ze tří kvalit, gun.
Siddha: Dokonalý jógin.
Siddhi: Psychická nadpřirozená síla.
Slóka: Verš chvály.
Sphúrna: Bití neboli lámání; rozpuknutí; vibrace.
Sušumna: Důležitý nervový proud, procházející páteřním sloupcem, ve kterém se probouzí kundaliní (hadí síla).
Sušupti: Stav hlubokého spánku.
Sútra: Poučka; řeč, odvíjená jako vlákno.
Svarúpa: Esence; přirozená forma; pravá podstata bytí.
Šastra: Písmo.
Šunja: Prázdnota.
Tattva: Element; esence; princip.
Turija: Stav Čiřého vědomí za stavy bdění, snění a spánku; Čtvrtý stav.
Upanišady: Část Véd, jednající o poznání.
Vakja: Slovo; řeč.
Vaikuntha: Příbytek (nebe) Boha Višnua.
Vairágja: Odřeknutí, nezaujatost ke všem světským věcem.
Vásana: Touha a sklon v jemném těle.
Váju: Vítr; životní dech; prána.
Véda: Svaté učení.
Védanta: Konec Véd.
Vičara: Dotazování po přirozenosti a podstatě Já.
Vidja: Poznání *brahma*; *avidja* značí nevědomost.
Vidžňána: Princip duchovního poznání; čirá Inteligence.
Virat: Makrokosmos; hmotný svět.
Vivéka: Rozlišování mezi skutečným a neskutečným.
Vjása: Jméno velkého světce, který napsal Brahma-sútry.
Vrtti: Myšlenkový pohyb; mentální modifikace.

Samádhi Šrí Nisargadatta Maharadže postavené společností ShriNisargadatta Adhjatma Kendra v Dahisararu, okrajové části Bombaje

PŘED VĚDOMÍM

Rozhovory se Šrí Nisargadatta Maharadžem

Překlad: Gabriela Adámková, 2008

Jazyková úprava: Aleš Adámek, Martin Vinkler

Grafická úprava: Aleš a Gabriela Adámkovi

Copyright: Vanaža Narajána

